Șovăire
volumul 2 din seria
lupii din mercy falls
maggie stiefvater

maggie stiefvater

șovăire

volumul 2 din seria
lupii din mercy falls

Traducere din limba engleză
ANCA ŞERBĂNICĂ
MEROPI PAPAGHEORGHE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STIEFVATER, MAGGIE
Şoväire / Maggie Stiefvater; trad.: Anca Şerbănică, Meropi Papagheorghe – Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-267-8
I.Şerbănică, Anca (trad.)
II.Papagheorghe, Meropi (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

MAGGIE STIEFVATER
Linger
© Maggie Stiefvater, 2010
Publicată prin înţelegere cu Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012 SUA
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-267-8

Lui Tess,
În parte pentru toate lucrurile deştepte,
Dar mult mai mult,
Pentru ideile dintre lucrurile deştepte.

Prolog
Grace

Aceasta e povestea unui băiat care a fost lup şi a unei fete pe cale să devină unul.

Cu doar câteva luni în urmă, Sam era creatura mitică. Boala sa era de nevindecat. Cuvintele lui de adio erau cele importante. Corpul lui era un mister, prea straniu, minunat şi înfricoşător pentru a putea fi înţeles.

Dar acum a venit primăvara. Odată cu încălzirea vremii, ultimii lupi îşi vor lepăda blana şi vor căpăta din nou trup uman. Sam rămâne Sam, iar Cole rămâne Cole, numai eu sunt singura care oscilează în propriul corp.

Anul trecut, asta era ceea ce îmi doream. Aveam destule motive pentru a-mi dori să fac parte din haita de lupi care locuiau în pădurea din spatele casei mele. Dar acum, în loc să-i privesc de departe, aşteptând ca unul dintre ei să vină la mine, ei sunt aceia care mă privesc, aşteptând să vin eu la ei.

Ochii lor, ochi omeneşti în craniul unui lup, îmi amintesc de apă: albastrul clar al apei reflectând cerul primăverii, culoarea tulbure a unui pârâiaş învolburat de ploaie, verdele lacului pe timpul verii când algele abia înfloresc, culoarea cenuşie a unui râu sufocat de ninsoare. Înainte, numai ochii galbeni ai lui Sam mă priveau de sub mestecenii plouaţi, dar acum simţeam greutatea privirii întregii haite. Greutatea cuvintelor înţelese, dar nespuse.

Lupii din pădure îmi sunt străini, acum că ştiu secretul haitei lor. Frumoşi, ademenitori – însă, cu toate acestea, străini. Un trecut uman neştiut se ascunde în spatele fiecărei perechi de ochi; Sam este singurul pe care l-am cunoscut cu adevărat, şi pe el îl am lângă mine acum. Îmi doresc asta, să-mi cuprindă mâna în mâna lui şi să-şi aşeze

obrazul pe pieptul meu.

Dar trupul mă trădează. Acum eu sunt necunoscutul şi cel ce nu poate fi cunoscut.

Aceasta este o poveste de dragoste. N-am ştiut niciodată că există atât de multe feluri de a iubi sau că iubirea te poate determina să faci atât de multe lucruri.

N-am ştiut niciodată că există atât de multe feluri de-a spune adio.

Unu
Sam

Mercy Falls, Minnesota, arăta altfel atunci când ştiai că aveai să fii om pentru tot restul vieţii tale. Înainte, fusese doar un loc care exista numai în arşiţa verii, cu trotuare de beton şi frunze întoarse spre soare, totul cu un iz puternic de asfalt încins şi gaze de eşapament risipindu-se în aer.

Acum, când ramurile primăverii îţi ofereau dantele rar întâlnite, de un roz delicat, simţeam că acesta era locul meu.

În lunile care au trecut de când îmi lepădasem pielea de lup, am încercat să învăţ să fiu din nou un băiat normal. Am primit înapoi vechea mea slujbă la Raftul Strâmb, înconjurat de cuvinte noi şi de sunetul paginilor răsfoite. Mi-am dat la schimb SUV-ul moştenit – mirosind numai a Beck şi a viaţa dusă printre lupi – pe un Volkswagen Golf suficient de încăpător pentru mine şi Grace, şi chitara mea. Încercam să nu tresar când simţeam curentul de aer rece dând buzna la deschiderea bruscă a unei uşi. Încercam să-mi aduc aminte că nu mai eram singur. Noaptea, Grace şi cu mine ne strecuram în camera ei, iar eu mă pliam după forma corpului ei, inspirând mirosul noii mele vieţi şi potrivindu-mi bătăile inimii după ale ei.

Dacă se întâmpla să mi se taie respiraţia atunci când vântul răsuna de urletele îndepărtate ale lupilor, cel puţin mă puteam consola cu balsamul acestei vieţi simple şi obişnuite. Mă gândeam cu drag la anii pe care aveam să-i petrec cu fata aceasta în braţele mele, la privilegiul de a îmbătrâni în această piele neobişnuită mie. Ştiam asta. Aveam totul.

Darul timpului în mine-nchis

viitorul brusc în faţa mea deschis.

Începusem să-mi iau chitara cu mine la librărie. Nu prea aveam vânzare, aşa că petreceam adesea ore în şir concertând pentru pereţii plini de cărţi fără să mă audă cineva. Micul caiet pe care mi-l cumpărase Grace se umplea încet-încet de cuvinte. Fiecare nouă dată mâzgălită în capul paginii era o victorie în faţa iernii pe sfârşite.

Azi era o zi ca toate celelalte: străzi umede de dimineaţă, încă lipsite de potenţiali cumpărători. La puţin timp după ce am deschis magazinul, am fost surprins să aud pe cineva intrând. Mi-am ridicat privirea, sprijinindu-mi chitara de zidul din spatele scaunului.

— Bună Sam, spuse Isabel.

Era ciudat să o văd aşa singură, fără Grace prin preajmă, şi chiar şi mai ciudat să o văd aici în librărie, înconjurată de realitatea delicată a peşterii mele de cărţi. Pierderea fratelui ei iarna trecută îi înăsprise vocea şi îi ascuţise căutătura ochilor, spre deosebire de prima oară când o cunoscusem. Îmi aruncă o privire şireată şi indiferentă, care mă făcu să mă simt naiv.

— Ce mai faci? mă întrebă ea, aşezându-se pe scaunul liber de lângă mine, picior peste picior.

Grace pur şi simplu şi-ar fi vârât picioarele sub scaun. Isabel îmi văzu ceaiul şi sorbi din el, după care oftă adânc.

M-am uitat la ceaiul întinat.

— Nu mare lucru. Te-ai tuns?

Cârlionţii ei blonzi perfecţi dispăruseră şi fuseseră înlocuiţi de o tunsoare scurtă, dură, ce o făcea să pară frumoasă şi rănită.

— Niciodată n-am crezut că eşti un adept al lucrurilor evidente, Sam, zise ea, ridicându-şi, neîncrezătoare, o sprânceană.

— Nici nu sunt.

Am îndreptat paharul de ceai neatins spre ea. Ar fi avut un înţeles aparte dacă aş fi băut din el după ea.

— Dacă eram naiv, aş fi spus: „Hei, nu trebuia să fii la şcoală acum?“

— Exact! spuse ea, luând paharul de parcă ar fi fost al ei dintotdeauna.

Se scufundă cu o mişcare elegantă în scaun. Eu m-am încovoiat ca un vultur în al meu. Ceasul de perete număra secundele. Afară, nori albi, masivi, care încă mai aduceau a iarnă, atârnau greu deasupra străzii. Priveam cum o picătură de ploaie se scurgea pe fereastră, doar pentru a sări, îngheţată, pe trotuar. Gândurile îmi pendulau între chitara mea uzată şi exemplarul din Mandelstam[1] care zăcea pe tejghea („Ce să fac eu cu trupul acesta ce mi l-au dat, atât de al meu, atât de intim mie?“). Până la urmă, m-am întins şi am apăsat butonul PLAY ai sistemului audio ascuns în spatele tejghelei, repornind muzica deasupra noastră.

— Am tot văzut lupi prin preajma casei mele, spuse Isabel, apoi agită puţin lichidul din pahar şi continuă: Ceaiul ăsta are gust de gazon proaspăt tuns.

— Îţi prinde bine, am spus, dar îmi doream cu ardoare să nu mi-l fi luat. Ceaiul fierbinte era ca o măsură de siguranţă pe vremea asta rece şi, deşi ştiam că nu mai aveam nevoie de el, totuşi mă simţeam mai om atunci când îl ţineam în mână.

— Cât de aproape de casa ta?

Ea ridică din umeri.

— Se văd în pădure de la etajul trei. Cu siguranţă, nu au nici cel mai mic simţ al conservării, altfel ar sta departe de tata. Nu e deloc un fan al lor, spuse ea, privirea alunecându-i spre cicatricea neregulată de pe gâtul meu.

— Îmi amintesc.

De altfel, nici Isabel nu avea vreun motiv să fie vreun fan mai înfocat.

— Dacă se întâmplă cumva ca vreunul din ei să-ţi iasă în cale în formă umană, mă vei anunţa, nu? Şi asta, înainte de a-l lăsa pe tatăl tău să-l împăieze şi să-l aşeze în foaierul casei.

Pentru a uşura impactul ironiei, am pronunţat cuvântul

[1] Osip Emilievici Mandelstam - numele unui poet şi eseist rus (1891-1938) (n.tr.)

foaier ca franţuzescul *foa-iei.* Isabel îmi aruncă o privire rece, care ar fi făcut pe cineva mai slab de înger să împietrească.

— Apropo de *foaiere,* locuieşti în casa aia mare de unul singur acum? întrebă ea.

Nu locuiam acolo. O parte din mine ştia că ar fi trebuit să fiu în locul lui Beck acum, întâmpinându-i pe ceilalţi membri ai haitei odată ce se preschimbau din nou în oameni acum la sfârşitul iernii, şi având grijă de cei patru lupi noi care trebuiau să se pregătească de transformare în curând. Cu toate astea, o altă parte din mine ura ideea de a rătăci pe-acolo fără nicio speranţă de a-l mai vedea pe Beck din nou.

Totuşi, nu acolo era *acasă. Acasă* era Grace.

— Da, i-am răspuns lui Isabel.

— Mincinosule, spuse ea, schiţând un zâmbet tăios. Grace minte mult mai bine decât tine. Dar spune-mi unde sunt cărţile de medicină. Nu fi aşa surprins – pare ciudat, dar am venit aici cu un motiv.

— Nici nu m-am îndoit de asta, trebuia doar să aflu care e acel motiv, am spus făcându-i semn spre colţul librăriei.

— Am venit aici pentru că uneori Wikipedia pur şi simplu nu-i de ajuns! spuse Isabel, după care alunecă uşor de pe scaun şi-mi urmă indicaţia către colţul librăriei.

— Ai putea să scrii o carte despre toate lucrurile pe care nu le găseşti pe internet, am spus eu şi am respirat în sfârşit uşurat văzând că se ridicase de acolo.

Apoi am început să împăturesc un origami în formă de pasăre dintr-o copie a unei facturi.

— Tu ai şti mai bine, din moment ce tu eşti cel care a fost o fiinţă imaginară cândva, spuse ea.

M-am strâmbat un pic şi apoi am continuat să lucrez la pasărea mea. Codul de bare al facturii se nimeri fix pe una din aripile păsării, iar striaţiile monocromatice de pe ea făceau ca aripa albă să arate mai mare decât aceasta. Am luat un pix, gata să desenez şi dungile celeilalte aripi, dar m-am oprit în ultimul moment.

— Dar ce cauţi, până la urmă? Nu avem nimic deosebit

în materie de cărţi de medicină. Doar cărţi de autoeducare şi în mare numai generalităţi.

— Nu ştiu, o să aflu când o să o găsesc. Cum se numea chestia aia… Cartea aia cât o piatră de moară? Cea despre tot ceea ce i se poate întâmpla rău unui om? întrebă Isabel, ghemuită în faţa raftului de cărţi.

— *Candide*[2]*,* am spus eu, dar nu era nimeni în librărie care să-mi poată înţelege gluma; aşa că, după o pauză, i-am sugerat *Manualul Merck.*

— Asta e!

— Nu o avem pe stoc, dar o pot comanda, am spus, neavând nevoie să verific inventarul ca să fiu sigur că nu mă înşel. Dar nu va fi nouă-nouţă, probabil îţi pot găsi un exemplar la mâna a doua. Din fericire, bolile nu se schimbă niciodată prea mult.

Am trecut un fir de aţă prin spatele cocorului meu de hârtie şi m-am urcat pe tejghea să-l agăţ deasupra.

— E un efort cam exagerat, nu? Asta dacă nu intenţionezi să devii medic?

— De fapt, chiar la asta mă gândeam, spuse Isabel, pe un ton atât de direct încât nu mi-am dat seama că îmi încredinţa un secret până când clopoţelul uşii nu m-a anunţat că intrase un nou client.

— Mă întorc într-o clipă— anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva, i-am spus eu, ridicându-mă pe vârfuri pe tejghea pentru a agăţa firul cocorului de hârtie pe suportul de deasupra mea.

Deşi nu a trecut decât o clipă până să intre noul client, eram conştient că Isabel tăcuse brusc, într-un fel care făcea ca tăcerea aceasta să ţipe. Mi-am coborât mâinile, ezitând.

— Nu vreau să vă întrerup, pot aştepta, spuse nou-venitul cu o voce covârşitor de calmă, lăsând să se întrevadă tonul unui specialist.

Ceva în acest ton m-a făcut să-mi piară cheful de glume,

[2] *Candide* - roman/nuvelă satirică a autorului francez Voltaire, scrisă în epoca Iluminismului, conturând un personaj excesiv de optimist în ciuda întregii sale vieţi dezastruoase (n.tr.)

aşa că m-am întors şi am dat cu ochii de un poliţist stând în faţa tejghelei şi privindu-mă de sus. Datorită înălţimii mele, vedeam absolut tot ce avea atârnat la cureaua de la brâu: un pistol, un radio, un spray paralizant, cătuşe şi un telefon mobil.

Să vezi un poliţist în biroul tău are un efect teribil asupra ta atunci când ai secrete, chiar dacă acestea nu sunt din rândul celor ilegale.

M-am instalat din nou încet în spatele tejghelei, arătând fără tragere de inimă spre cocorul meu de hârtie.

— Oricum, nu prea făceam progrese. Vă pot… ajuta cu ceva?

Am ezitat punând această întrebare deoarece intuiam că nu se afla aici ca să vorbim despre cărţi. Îmi simţeam pulsul, puternic şi iute, bătându-mi în ceafa. Isabel dispăruse şi, judecând după aparenţe, cel puţin, magazinul era gol.

— Ei bine, dacă nu eşti ocupat, aş dori să discut un pic cu tine, spuse poliţistul cu un glas politicos. Eşti Samuel Roth, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Sunt ofiţerul de poliţie Koenig şi lucrez la cazul Oliviei Marx, spuse el.

Olivia. Brusc, am simţit un nod în stomac. Olivia, una dintre prietenele apropiate ale lui Grace, fusese muşcată fără voia ei de un lup anul trecut şi-şi petrecuse ultimele luni în pădurea Boundary, transformată în lup. Familia ei crezuse că fugise de-acasă.

Ar fi fost bine ca Grace să fi fost de faţă acum. Dacă minţitul ar fi un sport olimpic, ea ar ieşi campioană mondială. Pentru o persoană care urăşte literatura, Grace era cu siguranţă un povestitor minunat.

— O, Olivia! am exclamat eu.

Mă neliniştea prezenţa acestui poliţist în librărie, punându-mi întrebări, dar, ceva şi mai ciudat, eram mult mai neliniştit fiindcă Isabel, care ştia deja adevărul, asculta nevăzută. Mi-o şi imaginam ghemuindu-se în spatele vreunui raft, şi ridicând câte o sprânceană în semn

de dispreţ când o dădeam în bară cu vreo minciună care suna stângaci de pe buzele mele nepricepute.

— O ştiai pe Olivia, corect?

Poliţistul avea o privire prietenoasă, dar cât de prietenos poate fi un om când îşi încheie fiecare întrebare prin acest *corect* de neclintit?

— Oarecum. Am întâlnit-o în oraş de câteva ori. Dar nu merg la aceeaşi şcoală cu ea.

— La ce şcoală mergi?

Din nou, vocea poliţistului Koenig era pe cât se poate de plăcută şi comunicativă. Încercam să mă conving că mi se părea suspicios din simplul motiv că eu aveam ceva de ascuns.

— Am făcut şcoala acasă.

— La fel şi sora mea. A adus-o pe mama la disperare. Aşadar, o cunoşti totuşi pe Grace Brisbane, corect?

Iar începe cu acest corect. Mă întrebam acum dacă el punea mai întâi tocmai întrebările ale căror răspunsuri le cunoştea deja. Din nou eram profund conştient de urechea lui Isabel ascultând în linişte.

— Da, este prietena mea, am spus.

Era o informaţie pe care probabil nu o aveau şi de care nici că aveau nevoie, dar era ceva ce, pentru un motiv sau altul, voiam ca Isabel să audă. Am fost însă surprins să-l văd pe Koenig zâmbind.

— Îmi imaginez, spuse el.

Deşi zâmbetul său părea sincer, mă făcu să înţepenesc, nefiind chiar sigur dacă se prefăcea sau nu.

— Grace şi Olivia erau prietene bune, continuă Koenig. Ai putea să-mi spui când a fost ultima dată când ai văzut-o pe Olivia? Nu-mi trebuie o dată precisă, dar aş dori să fii cât mai exact. Asta m-ar ajuta foarte mult.

Acum îşi deschisese un mic carnet albastru şi aştepta cu pixul în mână.

— Hm… m-am gândit puţin. O văzusem pe Olivia acum câteva săptămâni scuturându-şi zăpada de pe blana ei albă, dar nu credeam că asta i-ar fi fost de mare ajutor lui Koenig.

— Am văzut-o în centru. De fapt, chiar aici, în faţa librăriei.

Grace şi cu mine ne pierdeam vremea prin librărie, iar Olivia venise cu fratele ei. Dar asta se întâmpla cu multe luni în urmă. În noiembrie? Sau octombrie? Exact înainte să dispară.

— Crezi că Grace o întâlnise mai des?

— Sunt aproape sigur că şi pentru Grace aceasta a fost ultima dată când a văzut-o, am spus eu, încercând să-i fixez privirea.

— Este foarte greu pentru un adolescent să se descurce singur în pădure, spuse el.

De data asta eram sigur că ştia totul despre mine şi că aceste cuvinte îmi transmiteau un mesaj special gândit pentru mine, eu care acum pluteam în derivă fără Beck.

— Este într-adevăr foarte dificil pentru un adolescent fugit de-acasă. Sunt o mulţime de motive pentru care adolescenţii fug de-acasă, şi luând în considerare ce am auzit de la profesorii şi părinţii Oliviei, ar fi putut fi vorba şi de o depresie. De multe ori aceşti tineri fug doar pentru că au nevoie să scape din mediul sufocant al familiei, dar ei nu ştiu cum să supravieţuiască în lume. Câteodată, nu reuşesc să fugă decât până la gardul vecinilor, alteori…

L-am întrerupt înainte să-şi termine monologul:

— Domnule… Koenig? Ştiu ce încercaţi să-mi spuneţi. Dar Olivia nu se ascunde acasă la Grace. Grace nu îi dă mâncare pe furiş şi nici nu o ajută să supravieţuiască în vreun fel. Mi-aş dori sincer, pentru binele Oliviei, ca răspunsul să fie aşa de simplu. Mi-aş dori asta şi de dragul lui Grace. Aş vrea să vă pot spune unde se află Olivia. Dar şi noi suntem la fel de nedumeriţi ca şi dumneavoastră şi ne întrebăm la fel de des când se va întoarce acasă.

Mă întrebam dacă asta era metoda prin care Grace îşi turna mult folositoarele ei minciuni – manipulându-le astfel încât chiar şi ea însăşi să le creadă.

— Dar înţelegi că a trebuit să mă asigur, nu? adăugă Koenig.

— Ştiu.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi te-aş ruga să mă anunţi dacă auzi ceva, zise el întorcându-se nehotărât, după care se opri în loc. Dar ce ştii despre pădure?

Am înlemnit. În momentul acesta eram exact ca un lup încremenit printre copaci, care se ruga să nu fie observat.

— Poftim? am spus eu cu o voce slabă.

— Familia Oliviei spune că îi plăcea să fotografieze lupii din pădure, şi că Grace era pasionată de ei. Le împărtăşeşti şi tu acest interes?

N-am putut decât să dau din cap fără cuvinte.

— Crezi că ar fi vreo posibilitate ca Olivia să fi încercat să se aventureze singură în pădure, şi să nu fi fugit în alt oraş?

M-a cuprins panica. Îmi imaginam cum patrulele de poliţie şi familia Oliviei umblau de colo-colo prin pădurea imensă, scotocind copacii şi adăpostul haitei de lupi după urmele vreunui om. Şi foarte probabil chiar găsindu-le. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă:

— Olivia nu mi s-a părut niciodată genul care să petreacă mult timp în natură. Chiar mă îndoiesc de asta.

Koenig dădu din cap, mai mult pentru sine.

— Bine, îţi mulţumesc din nou!

— Pentru puţin. Succes! am răspuns.

Uşa se închise cu un dangăt în spatele lui; odată ce am auzit maşina de poliţie demarând zgomotos de pe bordură, mi-am lăsat coatele să cadă pe tejghea şi mi-am plecat capul în mâini. „Dumnezeule.“

— Bine lucrat, băiatule-minune! spuse Isabel, ridicându-se dintre cărţile de specialitate şi târşâindu-şi picioarele pe covor. Aproape că n-ai părut paranoic deloc.

N-am răspuns. Toate întrebările pe care poliţistul mi le-ar fi putut pune îmi alergau prin minte, făcându-mă să mă simt chiar mai agitat decât fusesem de faţă cu el. Ar mai fi putut să mă întrebe unde se afla Beck. Sau dacă auzisem de cei trei copii dispăruţi din Canada. Ori dacă ştiam ceva despre moartea fratelui lui Isabel Culpeper.

— Care-i problema ta? mă întrebă Isabel, de data asta

dându-se mai aproape de mine. Împinse un teanc de cărţi pe tejghea, cu cardul de credit deasupra. Te-ai descurcat bine. Ei nu fac decât cercetări de rutină acum. Nu te bănuieşte nimeni. Doamne, îţi tremură mâinile!

— Aş fi un infractor teribil de prost, am răspuns.

Dar nu din cauza asta îmi tremurau mâinile. Dacă Grace ar fi fost aici, i-aş fi spus adevărul: că nu mai vorbisem cu un poliţist de când părinţii mei fuseseră trimişi la închisoare pentru că îmi tăiaseră venele. Şi simpla întâlnire cu acest poliţist dezgropase o mie de amintiri la care nu mă mai gândisem de ani de zile.

Vocea lui Isabel parcă emana batjocură:

— Tocmai bine, pentru că nici că ai făcut ceva greşit. Nu te mai panica atât şi fă-ţi acolo treaba ta de librar! Îmi trebuie bonul de plată.

I-am înregistrat şi împachetat cărţile, aruncând mereu câte-o privire spre strada goală. În capul meu era o harababură cu uniforme de poliţie, lupi alergând prin pădure şi voci pe care nu le mai auzisem de un deceniu.

În timp ce-i întindeam punga cu cărţi, îmi simţeam vechile cicatrici de la mâini cum palpitau de amintiri îngropate de ani de zile.

Pentru o clipă, Isabel păru că mai vrea să adauge ceva, după care doar clatină din cap dezamăgită.

— Unii oameni pur şi simplu nu sunt făcuţi pentru înşelăciuni. Pe curând, Sam!

Doi
Cole

Nu mai nutream decât un singur gând: să supravieţuiesc.

Or să trăieşti numai cu acest gând, în fiecare zi, era o fericire.

Noi, lupii, alergam printre brazii risipiţi, labele zburându-ne uşoare peste un pământ încă jilav de amintirea zăpezii. Alergam aşa de aproape unul de celălalt încât ni se ciocneau umerii, fălcile muşcând jucăuş, trupurile aplecându-se iute şi sărind apoi unele peste altele precum peştii într-un râu, formând aproape un întreg, încât era greu să ne deosebeşti unul de celălalt.

Singurele repere care ne ghidau prin pădure erau muşchiul verde, ros până la pământ, şi însemnările de pe copaci. Simţeam mirosul stătut şi tot mai apropiat al unui lac chiar înainte de a auzi apa clipocind. Unul dintre lupi ne trimise o imagine fugară: un cârd de raţe lunecând uşor pe suprafaţa de un albastru rece a lacului. Iar un alt lup ne arătă o căprioară şi puiul ei tânăr apropiindu-se de marginea lacului, cu picioarele tremurânde, pentru a se adăpa.

Pentru mine, nu mai exista nimic altceva dincolo de această clipă, de această împărtăşire de imagini şi de această legătură strânsă dintre noi.

Şi în acel moment, pentru prima oară după luni de zile, mi-am adus brusc aminte că odată avusesem degete.

M-am împiedicat şi am ieşit din rândul lupilor care alergau, umerii izbindu-se de pământ şi zvâcnind. Lupii şi-au întors privirile brusc spre mine, unii dintre ei făcând cale-ntoarsă să mă încurajeze să mă alătur din nou lor, dar

n-am mai putut să-i urmez. Mă zvârcoleam pe pământ, frunzele jilave şi slinoase de umezeala primăverii mi se lipeau de piele, căldura zilei îmi înfunda nările.

Degetele mele frământau pământul negru şi proaspăt care se strângea sub unghiile brusc prea mici ca să mă mai pot apăra cu ele. Pământul îmi intra în ochii care acum vedeau în culori orbitoare.

Eram din nou Cole şi primăvara venise prea curând.

Trei
Isabel

Ziua în care poliţistul a intrat în librăria lui Sam a fost prima dată când am auzit-o pe Grace plângându-se de durerea de cap. Probabil, nu sună foarte impresionant, dar de când o ştiu pe Grace, nu am mai auzit-o pomenind aşa ceva – poate cel mult o mică răceală. Pe lângă asta, eu eram specialistă în dureri de cap. Pentru mine erau un hobby.

După ce l-am privit pe Sam dansând stângaci pe lângă poliţist, m-am întors la şcoală, care în această etapă a vieţii mele devenise oarecum inutilă. Profesorii nu prea ştiau exact cum să se poarte cu mine, fiind prinşi între notele mele bune şi absenţele mele nenumărate, aşa că reuşeam să mă eschivez de la multe sarcini şcolare. Înţelegerea tacită şi stânjenitoare între mine şi ei se reducea practic la următorul lucru: eu veneam la ore, iar ei mă lăsau să fac ce voiam, atâta timp cât nu îi corupeam şi pe ceilalţi colegi.

Aşa că primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la ora de informatică a fost să mă conectez pe calculatorul meu şi, ca o elevă deloc sârguincioasă ce eram, să-mi scot pe masă cărţile pe care le cumpărasem în dimineaţa aceea. Una dintre ele era o enciclopedie ilustrată a bolilor – o ediţie groasă, plină de praf, tipărită în 1986. Era probabil una dintre primele cărţi pe care Raftul Strâmb le achiziţionase. În timp ce domnul Grant ne explica ce urma să facem ora aceasta, eu răsfoiam paginile cărţii, căutând intenţionat imaginile cele mai îngrozitoare. Am dat peste o fotografie a unei persoane care suferea de porfirie, altcineva de dermatită seboreică, iar la un moment dat o imagine cu nişte limbrici mişunând, care mi-a întors

stomacul pe dos, spre surprinderea mea.

După aceea am sărit imediat la litera M. Degetele mi-au alunecat de-a lungul paginii, până în dreptul definiţiei pentru *meningită bacteriană.* Nasul mă înţepa în timp ce citeam întreaga secţiune: cauze, simptome, diagnostic, tratament şi prognoză. Rata mortalităţii în cazul meningitei bacteriene netratate: 100%. Rata mortalităţii în cazul meningitei bacteriene tratate: între 10% şi 30%.

Nu aveam nevoie să verific aceste date. Cunoşteam deja statisticile. Puteam să recit pe dinafară întreaga definiţie. Ştiam mai multe lucruri chiar şi decât această enciclopedie din 1986, pentru că citisem toate revistele online care se ocupau de noile tratamente şi de cazuri neobişnuite.

Scaunul de lângă mine scârţâi în timp ce se aşează cineva pe el. Dar nu m-am sinchisit să închid cartea când acea persoană se întoarse spre mine. Grace purta mereu acelaşi parfum, sau de fapt, după cum o ştiam eu, folosea mereu acelaşi şampon.

— Isabel, asta e cât se poate de morbid, chiar şi pentru tine! mi se adresă Grace cu o voce scăzută – ceilalţi elevi şuşoteau, acum că începuseră să lucreze la proiect.

— De-aia nu mai pot eu!

— Ai nevoie de terapie, să ştii, spuse ea, pe un ton prietenesc.

— Fac terapie, am spus eu, ridicând până la urmă privirea din carte. Nu încerc decât să înţeleg cum funcţionează meningita. Nu cred că este un lucru morbid. De altfel, n-ai vrea şi tu să afli cum funcţiona mica problemă a lui Sam?

Grace ridică din umeri şi începu să se legene înainte şi înapoi pe scaunul rotativ, părul blond acoperindu-i obrajii îmbujoraţi, în timp ce îşi pleca privirea în podea. Era stânjenită.

— Acum îi este bine. Totul s-a sfârşit.

— Desigur.

— Dacă continui să mai fi aşa irascibilă, n-am de gând să mai stau lângă tine, mă avertiză ea. Oricum, nu mă simt prea bine, mai bine-aş merge acasă.

— Dar eu n-am făcut decât să te aprob. Nu e nimic irascibil în asta. Crede-mă, Grace, dacă aş vrea să scot la iveală adevărata…

— Domnişoarelor?

Domnul Grant apăru în spate şi privi ecranul gol din faţa mea şi cel stins din faţa lui Grace.

— Din câte ştiam, aceasta e ora de informatică, nu o pauză de socializare.

— Mi-aţi putea da voie, vă rog, să merg până la cabinetul medical? Mă cam doare capul, cred că mă paşte o sinuzită sau ceva asemănător, spuse Grace privindu-l cu seriozitate.

Domnul Grant se uita la obrajii ei roşii şi privirea îngrijorată şi încuviinţă din cap.

— Dar vreau o adeverinţă din partea medicului, spuse el, după ce Grace îi mulţumi şi se ridică de pe scaun.

Mie nu-mi mai spuse nimic, doar îmi ciocăni încet cu mâna în spatele scaunului.

— Şi tu, spuse domnul Grant, plecându-şi privirea şi observând enciclopedia mea şi paginile încă deschise.

Nu mai apucă să-şi termine fraza. Pur şi simplu dădu din cap, mai mult ca pentru sine, apoi se îndepărtă.

Iar eu m-am întors la studiul meu extracuricular asupra morţii şi bolilor. Pentru că, indiferent ce credea Grace, ştiam că în Mercy Falls nu se sfârşeşte nimic niciodată.

Patru
Grace

Când Sam s-a întors acasă de la librărie în acea seară, eu stăteam la masa din bucătărie, alcătuindu-mi lista de obiective pentru Anul Nou.

Îmi păstram acest obicei de când aveam nouă ani. În fiecare an de Crăciun, stăteam aplecată asupra mesei din bucătărie, sub lumina slab-gălbuie, îmbrăcată într-un pulover pe gât gros, din cauza curentului care bătea dinspre uşa de sticlă de la terasa din spatele casei, şi îmi alcătuiam planurile pentru anul viitor într-un carneţel negru, simplu pe care mi-l cumpărasem special în acest scop. Şi în fiecare an în Ajunul Crăciunului mă aşezam din nou la masă în acelaşi loc şi deschideam din nou acelaşi jurnal unde îmi notam tot ce realizasem în ultimele douăsprezece luni. În fiecare an, cele două liste coincideau.

Cu toate astea, Crăciunul trecut nu-mi făcusem nicio listă de obiective. Îmi petrecusem întreaga lună încercând să nu mai trag cu ochiul prin uşa de sticlă care dădea spre pădure, încercând să nu mă mai gândesc la lupi şi la Sam. În condiţiile acestea, să mă aşez la masă şi să-mi fac planuri de viitor mi se părea o amăgire mult prea crudă.

Dar acum că îl aveam din nou pe Sam şi un an nou în faţa mea, micul jurnal negru, aşezat cu grijă lângă biografiile mele şi manualele şcolare, aproape că mă bântuia. Avusesem şi vise, în care mă vedeam stând la masa din bucătărie îmbrăcată în puloverul gros şi notându-mi întruna planuri în jurnal, fără să reuşesc însă să umplu vreo pagină.

Azi, în timp ce-l aşteptam pe Sam să se întoarcă acasă, n-am mai putut răbda. Mi-am luat carneţelul de pe raft şi

m-am îndreptat spre bucătărie. Înainte să mă aşez, am mai luat încă două pastile de ibuprofen. Cele două pe care asistenta mi le dăduse la şcoală îmi alungaseră aproape de tot durerea de cap, dar voiam să mă asigur că nu va reveni. De-abia îmi aprinsesem lampa de deasupra mesei şi-mi ascuţisem creionul, că am şi auzit telefonul sunând. M-am ridicat în picioare, aplecându-mă deasupra mesei să ridic receptorul.

— Alo?

— Bună, Grace.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să recunosc vocea tatălui meu. Nu eram obişnuită să o aud prin telefon, aplatizată şi difuză.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat.

— Ce? Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Sunam doar să-ţi spun că eu şi cu mama ne întoarcem în jur de nouă de la Pat şi Tina.

— Biiiine…

Ştiam deja. Îmi spusese mama dimineaţă când ne despărţiserăm, eu îndreptându-mă spre şcoală, iar ea spre studio.

Urmă o pauză.

— Eşti singură?

Aşa deci, de-aia sunase! Nu ştiu de ce, dar întrebarea lui îmi încordă vocea.

— Nu. Elvis e-aici. Vrei să vorbeşti cu el?

— Dar Sam este? întrebă tata, purtându-se de parcă nici nu răspunsesem.

Eram tentată să-i răspund că era, numai ca să văd ce reacţie va avea, dar până la urmă i-am spus adevărul, cu o voce ciudată şi defensivă:

— Nu. Doar îmi făceam temele.

Deşi mama şi tata ştiau că eu şi Sam suntem împreună – nu făcusem un secret din relaţia noastră –, tot nu ştiau ei prea bine ce se petrecea de fapt. În nopţile când Sam era la mine, ei credeau că dormeam singura. Nu aveau nicio idee despre planurile noastre de viitor. Credeau că era una din acele relaţii adolescentine, simplă, platonică şi fără

viitor. Neştiinţa lor nu se datora faptului că eu nu voiam ca ei să afle, ci pur şi simplu pentru că ignoranţa lor îmi prindea bine, pentru moment.

— Bine, spuse tata.

Simţeam un fel de apreciere nerostită în vocea lui, o aprobare a faptului că eram acasă singură cu tema mea şi că aşa trebuia să şi rămân. Asta face Grace de obicei seara – temele – şi să dea sfântul să încalce regula!

— Te pregăteşti să te relaxezi puţin în seara asta?

Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi i-am recunoscut paşii lui Sam în hol.

— Da, am răspuns, în timp ce Sam intra în sufragerie, ţinând husa chitarei în mână.

— Bine atunci, ne vedem mai încolo. Spor la învăţat! spuse tata.

Am închis amândoi în acelaşi timp. L-am privit pe Sam dezbrăcându-se încet de haină şi îndreptându-se direct spre birou.

— Hei, tu! i-am spus, când l-am văzut că iese din birou cu chitara în mână, fără husă.

Îmi întoarse un zâmbet, dar faţa îi părea încordată.

— Pari stresat.

Se afundă în canapea, culcat pe jumătate, jucându-se la întâmplare cu corzile chitarei şi scăpând din când în când câte o notă discordantă.

— Isabel a trecut azi pe la magazin.

— Serios? Ce voia?

— Doar nişte cărţi. Şi să-mi spună că a văzut lupi pe lângă casa ei.

Mi-am adus imediat aminte de tatăl lui Isabel şi de vânătoarea pe care o dusese în pădurea din spatele casei mele. Pe faţa îngrijorată a lui Sam citeam aceleaşi gânduri ca ale mele.

— Asta nu-i deloc bine.

— Nu, spuse el, mişcându-şi agitat degetele peste corzile chitarei şi schiţând instinctiv şi fără efort un acord minor foarte melodios.

— Deloc bine n-a fost nici cu poliţistul care a intrat după

aceea.

Am lăsat creionul din mână şi m-am aplecat peste masă înspre Sam.

— Ce? Ce să caute un poliţist acolo?

Sam ezită.

— Olivia. Voia să mă întrebe dacă ar fi posibil ca Olivia să locuiască în pădure.

— Ce?! am exclamat eu din nou, simţind furnicături în piele.

Era imposibil să ghicească cineva aşa ceva. Imposibil.

— Cum ar putea să ştie el asta?

— Nu s-a gândit că ar putea fi lup, evident, dar cred că se gândea că o ascundem noi, sau că locuieşte prin preajmă şi că o ajutăm să se descurce. I-am spus că Olivia nu mi s-a părut niciodată genul căreia să-i placă natura, după care mi-a mulţumit şi a plecat.

— Uau! am exclamat, aplecându-mă pe spatele scaunului cufundată în gânduri.

De fapt, era într-adevăr surprinzător că nu-l interogaseră pe Sam mai devreme. Cu mine vorbiseră deja imediat după ce Olivia fugise de-acasă, şi probabil de-abia acum făcuseră legătura între mine şi Sam. Am ridicat din umeri.

— Nu fac decât să cerceteze tot ce au de cercetat. Nu cred că avem de ce să ne facem griji. Adică, ea o să apară la un moment dat, nu? Cât crezi că mai durează până când noii lupi se vor transforma din nou în oameni?

Sam nu răspunse imediat.

— Nu vor rămâne pentru mult timp oameni. Nu la început. Vor fi foarte vulnerabili. Depinde de cât de caldă este vremea. De asemenea, variază şi de la persoană la persoană, uneori chiar semnificativ de mult. E ca atunci când în unele zile unele persoane se îmbracă în pulovere, pe când altele pot deja purta tricou şi nu le este frig – este vorba de reacţii diferite la aceeaşi temperatură. Dar cred că se prea poate ca unii dintre ei să se fi transformat deja în oameni o dată până acum.

Mi-o şi imaginam pe Olivia gonind prin pădure în trupul

ei cel nou de lup. În cele din urmă am tresărit, concentrându-mă pe ce spusese Sam.

— Serios? Aşa de repede? Deci se poate oare s-o fi văzut cineva?

Sam clătină din cap.

— N-ar rezista decât câteva secunde pe vremea asta. Chiar mă îndoiesc să o fi văzut cineva. Nu e decât… nu e decât un exerciţiu pentru mai târziu.

În momentul acela l-am pierdut. Ochii îi căzuseră în gol, privind undeva foarte departe. Poate îşi amintea de momentele când fusese el însuşi lup pentru prima oară. M-am cutremurat involuntar, dusă de gânduri. Mereu mă afecta când mă gândeam la Sam şi la părinţii lui. Un fior îmi strânse stomacul până ce Sam reîncepu să cânte la chitară. Pentru câteva minute, îşi plimbă încet degetele pe corzi, şi când îmi fu în sfârşit clar că încheiase subiectul Olivia pentru moment, am plecat din nou ochii în jurnal, reluându-mi planurile de viitor. Totuşi, mintea nu-mi stătea la asta. Îmi alerga încoace şi-ncolo, concentrându-se pe imaginea unui Sam mai mic, schimbându-se când în lup, când în om, în timp ce părinţii lui îl priveau îngroziţi. Începusem să desenez un paralelipiped dreptunghic în colţul paginii, când în sfârşit mă întrerupse.

— Ce faci acolo? Pare suspicios de creativ.

— Doar puţin creativ, i-am răspuns, privindu-l şi ridicându-mi sprânceana ironic, până ce-mi zâmbi. Zdrăngănind corzile, îmi cânta: *S-a lăsat oare Grace de numere/ Căutând acum cuvinte?*

— Nici măcar nu rimează.

— *A părăsit ea oare algebra/ Inventând acum noi verbe?* continuă el.

— „Cuvinte“ nu prea rimează cu „verbe“, m-am strâmbat eu puţin. Ce făceam? Îmi alcătuiam lista de obiective pentru noul an.

— Ba rimează, insistă el, aşezându-se la masă, vizavi de mine, şi luând chitara cu el, care scoase un zgomot surd şi uşor melodios lovindu-se încet de colţul mesei.

— O să mă uit şi eu, nu mi-am mai alcătuit niciodată o

listă cu obiective, mi-ar plăcea să văd cum decurge o astfel de organizare. Trase în faţa lui carneţelul deschis, încruntându-şi sprâncenele. Ce-i asta? Obiectivul numărul trei: „Să aleg o universitate“. Te-ai gândit deja la o universitate?

Am tras jurnalul înapoi spre mine de cealaltă parte a mesei şi-am întors repede pagina.

— Nu încă. Am fost distrasă de tipul ăsta drăguţ care s-a transformat în lup. Ăsta e primul an în care nu mi-am alcătuit lista de obiective, şi este numai vina ta. Trebuie să recuperez.

Cu zâmbetul ofilit pe buze, Sam îşi îndepărtă scârţâind scaunul de lângă masă, rezemându-şi chitara de perete. Luă un pix de pe dulapul de lângă telefon şi un bileţel.

— Bine atunci. Hai să facem altele noi.

Eu am notat „Să-mi găsesc o slujbă“, iar el „Să continui să-mi iubesc slujba“. Eu am scris „Să rămân îndrăgostită nebuneşte“, el „Să rămân om“.

— Asta pentru că eu voi rămâne mereu îndrăgostit nebuneşte, spuse uitându-se în jos la bileţel, mai degrabă decât la mine.

Am continuat să îl privesc cum stătea cu pleoapele plecate, până ce şi-a ridicat în sfârşit privirea spre mine.

— Deci ai de gând să mai adaugi şi obiectivul „Să-mi aleg o universitate“?

— Tu ai de gând? am răspuns eu, încercând să-mi menţin vocea calmă.

Întrebarea căzu greu. Ne îndreptam spre prima discuţie care viza cu adevărat cum va arăta viaţa noastră în sfârşitul acesta de iarnă, acum că Sam putea avea din nou o viaţă normală. Cea mai apropiată universitate de Mercy Falls era în Duluth, la o oră distanţă, şi toate celelalte opţiuni la care mă gândisem înainte să-l întâlnesc pe Sam erau chiar şi mai departe.

— Eu am întrebat primul.

— Sigur că da, am spus eu cu o oarecare uşurinţă în glas, mai degrabă decât nepăsare.

Am scris apoi în grabă în jurnal „Sa-mi aleg o

universitate“, cu un scris complet diferit de restul listei.

— Dar tu ai de gând?

Brusc, inima începu să-mi bată, cu un sentiment de panică.

Dar în loc să răspundă, Sam se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. M-am întors să-l privesc, în timp ce punea ceainicul la încălzit. Luă două căni din dulapul de lângă cuptor. Dintr-un motiv sau altul, familiaritatea acestui gest simplu m-a umplut de afecţiune. M-am împotrivit impulsului de a mă furişa pe la spate şi de a-mi înfăşură mâinile în jurul pieptului său.

— Beck voia să dau la drept. Mie nu mi-a spus niciodată, dar l-am auzit vorbind cu Ulrik despre asta, zise Sam atingând cu degetele marginea cănii mele favorite, de culoarea albăstrui-verzuie a ouălor de măcăleandru.

— Îmi e greu să mi te imaginez pe tine avocat, am spus.

Sam schiţă un zâmbet autoironie.

— Nici eu nu mă pot imagina avocat. De fapt, să-ţi spun drept, nu mă pot imagina nimic, deocamdată. Ştiu că sună… îngrozitor. Ca şi când nu aş avea niciun pic de ambiţie.

Din nou, îşi încruntă meditativ sprâncenele.

— Dar ideea asta de viitor este chiar nouă pentru mine. Până acum, nu m-am mai gândit niciodată să merg la facultate. Nu vreau să mă grăbesc în treaba asta.

Cred că mă holbam la el cu ochii mari, pentru că adăugă grăbit imediat:

— Dar nu vreau ca tu să fii nevoită să aştepţi, Grace, nu vreau să-ţi stau în cale doar pentru că sunt eu nehotărât.

— Am putea merge amândoi la aceeaşi universitate, am adăugat, într-un mod copilăresc de naiv.

Ceainicul şuieră.

— Cumva mă îndoiesc că aceeaşi universitate ar fi potrivită pentru un geniu al matematicii în plină afirmare şi un băiat îndrăgostit de poezii melancolice. Deşi bănuiesc că este posibil. Cu toate astea, nu ştiu dacă aş putea pleca. Chiar deloc. Cine o să mai aibă grijă de lupi atunci? spuse el privind în gol prin geamul de la bucătărie, spre pădurea

gri, încremenită de frig.

— Eu credeam că tocmai de-aia sunt făcuţi lupii cei noi.

Cuvintele sunară ciudat din gura mea. Necruţătoare. De parcă haita asta dinamică ar fi fost un produs artificial şi inventat, ceea ce normal că nu era. Nimeni nu ştia cum erau nou-veniţii. Nimeni în afară de Beck, desigur, dar Beck nu spunea nimic.

Sam îşi frecă fruntea, acoperindu-şi ochii cu palma. Făcea gestul acesta foarte des de când se întorsese.

— Da, ştiu. Ştiu că ăsta este rolul lor.

— Beck şi-ar fi dorit ca tu să mergi la facultate. Iar eu tot cred că am putea găsi una împreună.

Sam mă privi, ţinându-şi încă fruntea în palmă, de parcă o uitase acolo.

— Ar fi frumos. Chiar mi-ar plăcea – mi-ar plăcea totuşi şi să-i întâlnesc pe lupii cei noi şi să văd ce fel de oameni sunt. M-ar face să mă simt mai bine. Poate, după aceea voi merge cu tine. După ce mă asigur că totul este în regulă aici.

— O să te aştept, am spus şi am tăiat cu o linie în zigzag obiectivul „Să-mi aleg o facultate“.

— Dar nu pentru totdeauna.

— Nu, dacă nu te vei hotărî, o să merg fără tine.

— Cred c-ar trebui să-i căutăm pe lupii cei noi de mâine. Şi pe Olivia. O s-o sun pe Isabel s-o întreb de lupii pe care i-a văzut în pădurea de lângă casa ei, am spus eu cu creionul între dinţi.

— Pare un plan bun, spuse Sam.

Se întoarse la lista lui de pe masă şi adăugă ceva. Apoi îmi zâmbi şi răsuci foaia spre mine să o citesc cu faţa în sus.

„Să o ascult pe Grace.“

• Sam •

Mai târziu, mă gândeam la toate lucrurile pe care aş fi putut să le adaug pe lista de obiective, lucruri pe care îmi doream să le recapăt, înainte de a-mi da seama ce însemna

pentru viitorul meu să fiu lup. Lucruri precum „Să scriu un roman“ şi „Să-mi înfiinţez o trupă“, ori „Să-mi iau licenţa în poezie universală obscură“. Mă simţeam binevoitor şi fantezist visând la astfel de lucruri, acum după ce îmi făcusem de atâtea ori observaţia că erau imposibil de atins.

Am încercat să mă închipui completând o cerere de înscriere la facultate. Scriind o recenzie sau fixând cu pioneze un anunţ de genul „Căutăm baterist“ pe avizierul din faţa cutiei poştale a lui Beck. Cuvintele-mi dansau înaintea ochilor, ameţindu-mă într-o impresie spontană a proximităţii. Am vrut să le adaug pe lista de obiective, dar pur şi simplu… nu am putut.

În noaptea aceea, în timp ce Grace făcea duş, am luat lista şi am privit-o cu atenţie din nou. Apoi am scris:

„Să cred în vindecare.“

Cinci
Cole

Eram om.

Eram ameţit, extenuat, confuz. Nu ştiam exact unde mă aflam. Ştiam că trecuse ceva timp de când fusesem ultima dată treaz. Probabil, mă transformasem din nou în lup. Gemând, m-am întors pe spate încleştând şi descleştând pumnii pentru a-mi testa puterea.

Dimineaţa, pădurea era absolut degerată, ceaţa plutea în aer şi colora atmosfera într-un auriu-deschis. În apropierea mea, tulpinile umede ale brazilor ţâşneau din negură, negre şi aspre. La unul, doi metri distanţă, deveneau de un albastru pastelat, după care dispăreau cu totul în aburul alb al ceţii.

Zăceam întins în nămolul blestemat. Îmi simţeam umerii învăluiţi în noroi, ca într-o mantie care începea să se crape. Când am ridicat mâna să mă şterg, mi-am dat seama că şi degetele îmi erau acoperite de o pojghiţă subţire şi firavă de argilă, care avea aspectul excrementelor unui copil mic. Mâinile îmi duhneau de la apa lacului şi eram sigur că o aud susurând undeva în apropiere, în stânga mea. Mi-am întins mâna şi am simţit iarăşi nămol, şi apoi apă.

Cum am ajuns aici? Mi-am adus aminte că alergam în haită şi apoi m-am transformat, dar nu îmi puteam aminti cum de am ajuns lângă mal. Probabil, mă transformasem înapoi în lup. Şi din lup iarăşi în om. Logica acestui lucru, sau mai degrabă lipsa logicii, mă înnebunea. Beck îmi spusese că schimbările vor deveni din ce în ce mai controlate în cele din urmă. Deci unde era controlul în cazul de faţă?

Zăceam întins, muşchii începuseră să-mi tremure, frigul începuse să-mi înţepe pielea, şi ştiam că în curând mă voi transforma iarăşi în lup. Dumnezeule, cât de obosit eram! În timp ce întindeam mâinile tremurânde deasupra capului, îmi priveam cu uimire pielea fină, lipsită de cicatrici, pentru că majoritatea semnelor din viaţa mea anterioară dispăruseră. Mă renăşteam la fiecare cinci minute.

Am auzit o mişcare printre copacii de lângă mine şi mi-am întors capul, cu obrazul care îmi atingea pământul, să mă asigur că nu era nimic periculos. Foarte aproape, un lup alb mă privea cu atenţie ascuns pe jumătate în spatele unui copac, iar lumina reflecta unde aurii şi roz pe blana sa albă, în strălucirea matinală a soarelui. Ochii lui verzi, ciudat de gânditori, m-au privit un timp îndelungat. Era ceva neobişnuit în felul cum mă privea. Erau ochii unui om, fără prejudecăţi sau gelozie, fără milă sau furie. Pur şi simplu o observare tăcută.

Nu înţelegeam sentimentele pe care mi le stârnea.

— La ce te tot holbezi? am bombănit.

Dintr-odată, dispăru înapoi în ceaţă, fără să scoată un singur sunet.

Trupul meu zvâcnea convulsiv fără să-l pot controla, iar pielea se răsucea luând o altă formă.

Nu ştiam cât timp fusesem lup de data aceasta. Câteva minute? Ore? Sau zile? Dimineaţa era pe sfârşite. Nu mă simţeam om, dar nici lup. Oscilam undeva între acestea două, mintea alergând când în amintire, când prezent, şi înapoi în amintire, eram conştient atât de prezent, cât şi de trecut, cu aceeaşi luciditate.

Cumva, gândul îmi zbură ca un fulger din ziua în care împlinisem 17 ani, până la acea noapte în Clubul Josephine când inima a încetat să îmi mai bată. Şi acolo şi rămase. Nu era una dintre nopţile pe care aş alege să le retrăiesc.

Acesta eram eu înainte de a deveni lup: eram Cole St. Clair, şi tot eu eram NARKOTIKA.

Afară, în Toronto, noaptea era suficient de rece încât să aluneci pe băltoacele îngheţate de pe trotuare şi să te sufoci cu propria respiraţie îngheţată, dar înăuntrul depozitului unde era Clubul Josephine, totul clocotea precum în Hades, şi devenea şi mai încins la etaj, unde era mulţimea.

Şi chiar era o mulţime a naibii de mare.

Nu aveam niciun chef să ţin concertul ăsta, deşi era o ocazie bună. Nu prea mai erau concerte interesante în perioada aceea. În mintea mea, toate erau o apă şi-un pământ, până când tot ce mai puteam distinge erau unele la care eram tripat şi altele la care nu eram tripat, ori concerte la care trebuia să mă piş întruna. Chiar şi atunci când eram pe scenă cântând, tot urmăream ceva anume – un anume ideal de viaţă şi faimă pe care mi-l imaginasem cândva pe la 16 ani –, dar acum îmi scădea deja interesul să-l îndeplinesc.

În timp ce-mi duceam clapele înăuntru, o tipă care-şi zicea Jackie ne dădu câteva pastile, de care nu mai văzusem până atunci.

— Cole. Cole, asta te va purta în locuri nebănuite, în care n-ai ajuns vreodată, îmi şopti ea la ureche, de parcă mă cunoştea de-o viaţă, nu ca şi când îmi ştia doar numele.

— Păpuşă, îţi trebuie destul de mult ca să reuşeşti asta în zilele noastre, am răspuns eu răsucind echipamentul pentru a nu-l lovi de labirintul de pereţi de sub ringul de dans.

Ea zâmbi larg, ca şi cum cunoştea un secret, iar lumina obscură îi făcea dinţii să pară galbeni. Mirosea a lămâie.

— Nu-ţi face griji, ştiu exact de ce ai nevoie.

M-am abţinut să nu izbucnesc în râs şi m-am întors, încercând să mă strecor printr-o uşă pe jumătate închisă.

— Vic, haide odată! am strigat, privind pe deasupra părului coafat al lui Jackie.

— Tu le-ai încercat? am întrebat-o, aplecându-mi din nou privirea spre ea.

Jackie îşi plimbă degetul de-a lungul braţului meu şi în jurul mânecii strâmte de la tricoul pe care îl purtam.

— Aş face mai mult decât să-ţi zâmbesc în momentul ăsta dacă aş fi luat şi eu.

M-am întins şi i-am pipăit mâna, până mi-a înţeles intenţia şi a deschis palma. Era goală, dar băgând mâna în buzunarul blugilor, scoase de acolo un ghemotoc înfăşurat într-un ambalaj de plastic. Înăuntru, era o colecţie de pastile de un verde electric, fiecare marcate cu doi de *T.* Aspectul era de nota zece, dar cine naiba ştia ce erau?

În buzunar, telefonul începu să sune. În mod normal aş fi lăsat căsuţa vocală să se ocupe de el, dar faptul că Jackie stătea la doar câţiva centimetri de mine, respirându-mi aerul, mă încuraja să întrerup conversaţia. Am scotocit în buzunar după telefon şi l-am pus la ureche.

— Da.

— Cole, mă bucur că te prind.

Era Berlin, agentul meu. Avea o voce bombastică şi repezită, ca de obicei.

— Fii atent aici: NARKOTIKA ia scena cu asalt prin noul album *13all.* Genialul, dar freneticul solist Cole St. Clair, despre care se crede că începe să-şi piardă controlul – scuze, omule, dar exact aşa au spus ei –, se întoarce mai puternic ca niciodată cu o nouă lansare, dovedind că primul lui album, la 16 ani, nu a fost doar o simplă întâmplare. Cei trei – tu mă asculţi, Cole?

— Nu.

— Ei bine, ar trebui. Însuşi Eliot Fry a spus asta.

Dar pentru că eu nu-i răspundeam, a continuat:

— Îl mai ţii minte pe Eliot Fry, cel care te-a făcut un ţânc înfumurat şi hiperactiv care zdrăngăne la clape. Acel Eliot Fry. Acum sunteţi pe culmile succesului. O surpriză totală. Ai reuşit, omule!

— Fantastic, am răspuns şi i-am trântit telefonul în nas. Apoi, întorcându-mă spre Jackie: O să iau toată punga. Spune-i lui Victor, el este portofelul meu.

Aşa că Victor le-a plătit. Dar eu le cerusem, deci presupun că tot eu eram de vină.

Sau poate era vina lui Jackie, că nu ne spusese ce erau de fapt, dar aşa era Clubul Josephine, locul unde găseai

marfa cea mai nouă înainte ca oricine să o fi încercat şi să ştie ce efect are. Pastile fără nume, prafuri noi-nouţe, un fel de nectar strălucitor şi misterios în fiole transparente. Dar nu era cel mai rău lucru pe care îl pusesem pe Victor să facă.

Înapoi în holul întunecat din spatele scenei, Victor înghiţi una dintre pastilele verzi, cu bere, în timp ce Jeremy-trupul-meu-este-un-templu îl privea şi bea ceai verde. Eu am luat câteva cu puţin Pepsi. Nici nu ştiam câte. Până să vină momentul să urcăm pe scenă, mă simţeam deja frustrat de afacerea proastă. Marfa lui Jackie mă dezamăgise – nu simţeam absolut nimic. Ne-am început numărul, iar mulţimea era sălbatică, îmbulzindu-se lângă scenă cu mâinile întinse în aer, strigându-ne numele.

În spatele tobelor, Victor zbiera la rândul lui către mulţime. Era luat bine, deci orice fusese în pastilele lui Jackie îşi făcuse efectul pentru el. Dar nici că trebuia prea mult, de obicei, ca să îl ameţească pe Victor. Reflectoarele luminau părţi din mulţime – aici apărea un gât, dincolo scânteierea unor buze ori o coapsă încolăcită în jurul unui dansator. Capul îmi bătea odată cu ritmul tobelor lui Victor, inima îmi gonea de două ori mai tare. Mi-am întins mâinile pentru a-mi pune căştile pe urechi, şi degetele mi-au atins pielea încinsă în timp ce fetele din mulţime începuseră să-mi strige numele, ţipând.

Privirea îmi ajungea mereu la una dintre fetele din public, cu un puternic contrast între pielea albă ca zăpada şi tricoul negru ca smoala. Ţipa spre mine de parcă numele meu o durea la modul fizic, şi avea pupilele dilatate aşa de puternic încât ochii îi păreau complet negri, de o adâncime fără fund. Deşi nu-mi puteam explica de ce, îmi amintea de sora lui Victor, ceva în curbura nasului şi în felul cum îi stăteau blugii atât de jos pe talie, de parcă ar fi fost agăţaţi de ea pur şi simplu, susţinuţi doar de ideea unor şolduri; cu toate că ar fi fost imposibil ca Angie să umble prin astfel de cluburi.

Dintr-odată, voiam să dispar de-acolo. N-am mai simţit nevoia să-mi aud numele strigat, iar muzica nu mai bătea

atât de tare pe cât îmi bătea acum inima, aşa că mi se părea prea puţin importantă.

În momentul acela trebuia să intervin în cântec şi să întrerup ritmul interminabil şi ameţitor al bătăii lui Victor, care aproape te transporta pe lună, dar nu aveam chef, şi Victor era prea dus ca să-şi mai dea seama. Dansa pe scaun, era parcă ţintuit în loc de beţele tobelor pe care le ţinea în mâini.

În faţa mea, în mulţimea de abdomene goale şi braţe transpirate ridicate în aer, se afla un tip care stătea pe loc. Eram fascinat de cum stătea nemişcat, în ciuda trupurilor care se împingeau în el, luminat din când în când de reflectoarele şi laserele de lumină. Se ţinea bine pe picioare şi mă privea fix, cu sprâncenele încruntate şi plecate foarte aproape de ochi.

Când mi-am întors din nou privirea spre el, mi-am amintit dintr-odată mirosul acela de acasă, foarte departe de Toronto.

Mă întrebam dacă era într-adevăr real, mă întrebam dacă măcar ceva în tot locul ăsta blestemat era real. Tipul îşi încrucişă mâinile şi se uită la mine, în timp ce inima aproape că îmi sărea din piept.

Ar fi trebuit să am mai multă grijă să-mi ţin inima la locul ei. Pulsul îmi crescu brusc şi atunci inima mi-a izbucnit într-o explozie de căldură. M-am izbit cu faţa de claviatură, care s-a văitat scoţând un geamăt lung Am încercat să mă sprijin de ea, însă mâinile deja nu mă mai ascultau.

Zăcând pe scenă, cu obrazul încins lipit de podea, l-am zărit pe Victor aruncându-mi o privire mohorâtă, de parcă în sfârşit îşi dăduse şi el seama că îmi ratasem intrarea.

Şi apoi am închis ochii pe scena Clubului Josephine. Nu mai eram NARKOTIKA, nu mai eram nici Cole St. Clair.

Şase
Grace

— Ştii, când ţi-am spus să mă suni în weekend nu intenţionam să umblăm prin pădure pe temperaturile astea subpolare, spuse Isabel.

S-a încruntat la mine cu o faţă palidă şi, într-un mod ciudat, părea că se simte acasă în pădurile acestea reci de primăvară, purtând un hanorac alb cu o glugă cu blăniţă pe margine, care îi înconjura faţa albă şi delicată şi ochii glaciali, ca o prinţesă nordică pierdută…

— Nu sunt temperaturi subpolare, am spus, în timp ce-mi scuturam zăpada moale lipită pe talpa ghetelor. Nu-i rău, dacă privim în ansamblu. Şi tot voiai să ieşi din casă, nu?

Chiar nu era rău. Era destul de cald încât zăpada se topise în locurile unde soarele reuşise să pătrundă şi numai pe sub copaci mai rămăseseră câteva fâşii. Cele câteva grade de căldură în plus dădeau o aură mai domoală peisajului, însufleţind culoarea cenuşie a iernii. Deşi vârful nasului încă îmi mai amorţea de frig, degetele îmi erau pitite la căldură înăuntrul mănuşilor.

— Tu ar trebui să-mi arăţi drumul, de fapt. Tu eşti cea care i-a văzut aici, i-am zis.

Pădurea din spatele casei lui Isabel îmi era necunoscută. Erau mulţi brazi şi o mulţime de copaci înalţi şi drepţi, cu coaja de culoare gri, pe care nu-i recunoşteam. Eram sigură că Sam ar fi ştiut ce sunt.

— Ei bine, dar nu e ca şi când m-am plimbat prin pădure după ei până acum, spuse Isabel şi începu să mărească pasul până m-a ajuns din urmă şi mergeam amândouă la câţiva metri una de cealaltă, călcând peste copacii trântiţi la pământ şi prin tufărişul des.

— Ştiu doar că mereu apăreau din acea parte a curţii şi că i-am auzit urlând din direcţia lacului.

— Lacul Două Insule? Este departe?

— Pare departe, se plânse Isabel. Deci ce facem noi de fapt aici? Gonim lupi? O căutăm pe Olivia? Dacă aş fi ştiut că Sam avea de gând să fugă plângând la tine ca un copil mic, nu i-aş mai fi spus nimic.

— Sunt de acord cu tot ce-ai spus, mai puţin partea cu plânsul. Sam este pur şi simplu îngrijorat. Cred că e perfect normal.

— Da, corect. Cum zici tu. Crezi că este vreo şansă ca Olivia să se fi schimbat deja? Pentru că, dacă nu este niciuna, atunci putem să o luăm uşurel spre maşină şi să mergem să bem o cafea, în loc să cutreierăm pădurea.

Am dat la o parte o creangă din cale şi mi-am încruntat privirea. Mi se părea că zăresc licărirea apei printre copaci.

— Sam mi-a spus că n-ar fi prea devreme pentru lupii cei tineri să se transforme, măcar pentru puţin, când vremea e mai caldă. Ca astăzi, probabil.

— OK, dar mergem la o cafea după ce n-o găsim pe Olivia, da? Uite lacul, acolo sus, acum eşti fericită? spuse Isabel arătând cu degetul.

— Îhm, m-am încruntat puţin observând că pădurea arăta altfel decât până acum. Copacii creşteau mai regulaţi şi mai rari, cu un covor de frunze încâlcit, moale şi fraged pe pământul de sub ei. M-am oprit în loc când am văzut în trecere o pată de culoare ivindu-se din învelişul de frunze maro şi posomorât de la picioarele noastre. O brânduşă – o mică pată de mov cu un gâtlej galben aproape invizibil. La câţiva centimetri, am zărit şi alţi muguri verzi şi strălucitori răsărind dintre frunzele rămase de toamna trecută, şi încă doi muguri înfloriţi. Semne de primăvară – şi, mai mult decât atât, semne de viaţă umană – în mijlocul pădurii. Am simţit nevoia să mă aplec şi să ating petalele brânduşei, ca să mă asigur că nu visez. Dar ochii vigilenţi ai lui Isabel m-au ţinut în picioare.

— Unde suntem?

Isabel sări peste o creangă ca să ajungă lângă mine şi se uită la stratul de floricele îndrăzneţe.

— A, asta era. În trecut, în zilele de glorie ale casei mele, înainte ca noi să locuim aici, cred că proprietarii aveau o potecuţă care ducea până aproape de lac şi o mică grădină acolo. Sunt câteva băncuţe aproape de lac, şi chiar o statuie.

— Putem s-o vedem? am întrebat fascinată de ideea unei lumi ascunse şi năpădite de vegetaţie.

— Suntem deja aici. Uite una dintre băncuţe.

Isabel m-a condus câţiva metri mai aproape de lac şi apoi lovi cu gheata într-o bancă de beton. Era împodobită cu striaţii de muşchi verde şi subţire, şi ici-colo cu flori de lichen portocaliu, presate pe suprafaţa băncii, pe care n-aş fi observat-o dacă Isabel nu mi-ar fi arătat-o. Dar odată ce mi-am dat seama ce să caut, mi-a fost uşor să delimitez care fusese forma acestei mici grădini – câţiva metri mai încolo se mai afla încă o bancă şi o statuie mică a unei femei care îşi ridicase mâinile la gură într-un gest de mirare, având chipul întors spre lac. Mai mulţi boboci, cu mugurii de un verde aprins şi elastici ca de cauciuc se iveau de jur împrejur, la baza statuii şi a băncilor. Am observat apoi şi alte brânduşe printre peticele de zăpadă care rămăseseră netopite sub ele. Lângă mine, Isabel îşi trase piciorul târâş, dând frunzele la o parte de pe pământ.

— Şi acum uită-te, aici jos. Este pavat dedesubt. Ca un fel de curte interioară, bănuiesc. Am descoperit-o anul trecut.

Am dat şi eu la o parte frunzele, şi cu siguranţă ceea ce simţeam sub picior era piatră. Fiindcă principalul scop pentru care venisem aici fusese momentan uitat, am dat la o parte de tot frunzele, descoperind un petic de pământ umed şi noroios.

— Isabel, ăsta nu e un simplu pavaj. Uite! Este un… un…

Nu-mi găseam cuvintele ca să denumesc acest model ameţitor de pietre.

— Un mozaic, termină Isabel propoziţia, cu ochii la cercurile complicate de la picioarele ei.

Eu am îngenuncheat şi am îndepărtat cu un băţ frunzele de pe câteva pietre. Majoritatea aveau culori naturale, dar printre ele erau şi câteva cioburi sclipitoare de lespede, albastre şi roşii. Am dezvelit şi mai mult din mozaic, scoţând la iveală un model ameţitor având în mijloc un soare zâmbitor care emana un aer arhaic. Acest chip strălucitor, ascuns bine sub o masă densă de frunze în putrefacţie, m-a făcut să mă simt ciudat.

— Lui Sam i-ar plăcea asta la nebunie!

— El unde e? întrebă Isabel.

— Verifică pădurea din spatele casei lui Beck. Trebuia să fi venit cu noi.

Deja îmi puteam imagina cum şi-ar încrunta sprâncenele când ar vedea statuia şi mozaicul pentru prima oară. Asta era unul dintre lucrurile pentru care Sam trăia. Cu toate astea, un anume obiect de sub banca din faţă îmi atrase atenţia, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ. Un… os – subțire, alb şi tocit. M-am întins şi l-am ridicat, uitându-mă la urmele de colţi de pe el. Totodată, mi-am dat seama că erau mai multe, împrăştiate printre bănci, pe jumătate îngropate în frunze. Am zărit un castron de sticlă pe jumătate ieşit de sub o bancă, ciobit şi murdar, dar cu siguranţă nu era vorba de un obiect vechi de anticariat. Nu mi-a luat decât o fărâmă de secundă să-mi dau seama ce se întâmpla.

M-am ridicat şi am înfruntat-o pe Isabel.

— Tu îi hrăneşti, nu-i aşa?

Isabel s-a încruntat la mine, cu un aer irascibil, şi nu răspunse. Am recuperat castronul şi am scuturat cele două frunze care stăteau îndoite pe fundul acestuia.

— Ce le-ai dat să mănânce?

— Copii mici, răspunse Isabel.

M-am uitat enervată la ea.

— Carne, evident. Nu sunt proastă. Şi numai atunci când era foarte frig. Şi după câte ştiu eu, ratonii ăia idioţi au mâncat-o pe toată.

Avea un ton sfidător – aproape înfuriat. Plănuiam s-o tachinez pentru compasiunea ei ascunsă, dar tăişul ascuţit

al vocii ei mă făcu să mă opresc.

— Sau nişte căprioare carnivore, care încercau să adauge ceva proteine la dieta lor, i-am răspuns.

Isabel schiţă un zâmbet searbăd, care părea mereu mai degrabă ca un rânjet

— Eu mă gândeam că poate a fost Bigfoot.

Amândouă am tresărit speriate când am auzit un sunet ascuţit, precum un hohot de râs sinistru venind din direcţia lacului, urmat de un pleoscăit în apă.

— Doamne! strigă Isabel ţinându-se cu mâna de piept.

Am respirat adânc.

— Un cufundar. L-am speriat.

— Viaţa sălbatică este supraestimată. Oricum, nu cred că Olivia se află prin preajmă dacă am reuşit *noi* să speriem cufundarul. Bănuiesc că un lup care se transformă într-o fată ar fi ceva mai zgomotos decât noi.

A trebuit să recunosc că teoria ei avea sens. Şi oricum încă nu eram sigură cum aveam de gând să o scoatem la capăt cu întoarcerea Oliviei în Mercy Falls, aşa că o mică parte din mine era uşurată că nu o găsisem, deocamdată.

— Aşadar, putem să mergem la o cafea acum?

— Da, am răspuns, în timp ce traversam terasa, în direcţia lacului.

Odată ce ştiai că mozaicul se află sub picioarele tale, era uşor să simţi cât de fermă era această suprafaţă, cât de diferită de podeaua naturală de pământ a pădurii. Am trecut pe partea cealaltă, lângă statuia femeii, şi am ridicat mâna la gură de uimire văzând priveliştea. Numai după ce am cuprins cu privirea întreg peisajul – lacul tăcut încadrat de copaci goi şi cufundarul cu capul negru plutind încet pe suprafaţa lui –, numai atunci am realizat că schiţam şi eu, în mod inconştient, acelaşi gest de mirare eternă al statuii.

— Ai văzut asta?

Isabel veni alături de mine.

— Natură. Mai bine cumperi o vedere. Hai să plecăm! spuse cu indiferenţă.

Dar privirea mi-a alunecat în jos spre pământ. Inima începu să-mi bată cu putere.

— Isabel, am şoptit înlemnită.

De partea cealaltă a statuii, un lup zăcea întins între frunze, blana sa gri aproape se confunda cu frunzişul mort. Nu îi vedeam decât vârful nasului negru şi curba unei urechi ivindu-se dintre frunze.

— E mort. Uite o frunză pe blana lui, cred că stă acolo de ceva vreme, zise Isabel, fără să se deranjeze să şoptească.

Inima încă îmi gonea. A trebuit să îmi reamintesc mie însămi că Olivia era un lup alb, şi nu unul gri. Şi că Sam era un băiat, bine protejat în trupul său uman. Acest lup nu putea fi niciunul din ei.

Dar putea fi Beck. Olivia şi Sam erau singurii care contau pentru mine, însă Beck ar fi contat pentru Sam. El era gri.

„Te rog, nu fi Beck!“

Înghiţind în sec, am îngenuncheat lângă el, în timp ce Isabel stătea lângă mine scotocind printre frunze. În timp ce am ridicat cu grijă frunza care acoperea pe jumătate capul lupului, simţeam, chiar şi prin mănuşi, cum blana aspră îmi zgâria uşor mâna. Am privit firele de păr, ca nişte lamele, negre, gri şi albe, cum continuau să se mişte pentru o secundă după ce mi-am retras palma. Apoi am ridicat cu blândeţe pleoapa pe jumătate închisă a ochiului de pe partea mai apropiată de mine. Un ochi gri şi mohorât, foarte neobişnuit pentru un lup, se holba undeva departe de mine. Nu era ochiul lui Beck. Uşurată, m-am lăsat înapoi pe călcâie şi am privit-o pe Isabel.

— Mă întreb cine a fost.

— Mă întreb de ce a murit, zise Isabel chiar în aceeaşi clipă.

Mi-am plimbat mâinile de-a lungul corpului său – stătea întins pe o parte, cu picioarele din spate şi cele din faţă încrucişate, şi coada întinsă ca un steag ridicat în bernă. Mi-am muşcat buzele.

— Nu văd niciun pic de sânge.

Cu grijă, l-am luat de picior şi l-am răsucit pe partea cealaltă. Corpul nu-i amorţise decât puţin – aşa că în ciuda

frunzei care îi căzuse pe faţă, lupul nu era mort de mult. Am sărit speriată înapoi, în aşteptarea unei descoperiri îngrozitoare. Dar nici pe cealaltă parte nu se găsea vreo rană vizibilă.

— Poate a murit de bătrâneţe, am spus eu.

Rachel, prietena mea, avusese un câine când o cunoscusem prima oară: un golden retriever, cu botul ca zăpada, încărunţit de anii pe care îi purta în spate.

— Dar nu pare bătrân, spuse Isabel.

— Sam a zis că lupii mor cam la cincisprezece ani după ce încetează să se mai transforme în oameni şi invers. Poate asta s-a întâmplat cu el.

I-am ridicat botul să văd dacă pot găsi vreun fir de păr gri ori alb care să-mi dea vreun indiciu. Isabel icni dezgustată înainte să îmi dau seama din ce motiv. Botul lupului era mânjit de sânge uscat – am crezut că ar putea fi de la un alt animal pe care îl vânase înainte, până când am observat că şi cealaltă parte a botului culcată pe pământ era murdară de sânge închegat. Şi era propriul sânge.

Am înghiţit iarăşi în sec, simţind cum mi se face greaţă. Nu am vrut ca Isabel să-şi închipuie că sunt sclifosită, aşa că am continuat repede:

— Poate l-a lovit o maşină şi apoi s-a refugiat aici?

Isabel scoase un zgomot gutural, de dezgust sau dispreţ, nu ştiam.

— Nu. Uită-te la nasul lui.

Avea dreptate. Două urme subţiri de sânge se prelingeau din nările lupului, alunecând până întâlneau pata uscată de sânge de pe bot. Se pare că nu mă puteam stăpâni să nu mă uit la el. Dacă Isabel nu ar fi fost lângă mine, nu ştiu cât timp aş fi rămas îngenuncheată acolo, ţinându-i botul în mână şi uitându-mă la acest lup – această persoană de fapt – care murise cu propriul sânge uscat pe faţă.

Dar Isabel era de faţă. Aşa că am aşezat cu atenţie capul lupului înapoi pe pământ. I-am mângâiat părul moale de pe faţă cu mâna acoperită de mănuşă. Şi într-un mod de-a dreptul morbid, simţeam nevoia să mă uit din nou la partea

însângerată de dedesubt.

— Crezi că a fost ceva în neregulă cu el? am întrebat.

— Tu ce crezi?! răspunse ea, apoi ridică din umeri. Poate doar i-a curs sânge din nas. Le curge şi lupilor sânge din nas, nu? Poate să îţi vină rău dacă te uiţi în sus când îţi curge sânge din nas.

Stomacul mi s-a strâns şi am avut un sentiment nefast.

— Oh haide, Grace! O lovitură la cap ar putea fi cauza, de asemenea. Sau fel şi fel de animale dându-i târcoale după ce a murit. Şi o mulţime de situaţii dezgustătoare la care ai putea să te gândeşti acum, înainte de prânz. Ideea e că e mort. Asta e.

M-am uitat la ochii săi gri lipsiţi de viaţă.

— Poate ar trebui să-l îngropăm.

— Poate am putea să luăm o cafea mai întâi.

M-am ridicat în picioare, scuturându-mi pământul de pe genunchi. Aveam sentimentul acela sâcâitor ca atunci când laşi ceva neterminat, o nelinişte care te enervează. Poate Sam ştie mai multe. Mi-am stăpânit vocea şi am aprobat pe un ton liniştit:

— Bine. Hai să mergem să ne încălzim şi o să-l sun pe Sam. Poate să vină după aceea să vadă şi el.

— Stai puţin, zise Isabel.

Şi-a scos telefonul mobil, a încadrat lupul şi a făcut o poză.

— Hai să încercăm să ne folosim şi creierele. Bine ai venit în lumea tehnologiei, Grace!

M-am uitat la poza de pe telefon. Faţa lupului, smălţuită de sânge în realitate, arăta banal şi fără nicio urmă de rană pe ecranul telefonului. Dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei în carne şi oase, nu mi-aş fi imaginat niciodată că ar fi putut fi ceva în neregulă cu el.

Șapte
Sam

Eram la Kenny’s cam de cincisprezece minute, urmărind-o pe chelneriţă cum se ocupa de clienţii din celelalte separeuri ca o albină ce dă înconjur florilor sale, când am văzut-o pe Grace bătând uşor de cealaltă parte a geamului în dungi al cafenelei. Era precum o siluetă luminată, pe fondul cerului albastru strălucitor şi am zărit doar pentru o clipă umbra unui zâmbet mic ce i-a dezvăluit sclipirea albă şi delicată a dinţilor. Am văzut-o sărutând aerul spre mine, înainte să se îndrepte spre intrarea cafenelei, cu Isabel.

O clipă mai târziu, cu nasul şi obrajii îmbujoraţi de frig, Grace se aşeza lângă mine, în separeul roşu, blugii ei frecându-se de suprafaţa veşnic unsuroasă a scaunului. Avea de gând să-mi atingă faţa înainte de a mă săruta, dar m-am tras înapoi.

— Ce? Miros urât? întrebă ea fără a părea neapărat deranjată de reacţia mea.

Îşi puse telefonul mobil şi cheile pe masă şi se aplecă prin faţa mea după meniul de lângă perete. Dându-mă la o parte, i-am făcut semn spre mănuşi.

— Chiar miroşi de fapt. Mănuşile îţi miros a lupul ăla. Şi nu într-un mod plăcut.

— Mulţumesc pentru susţinere, omule-lup! Toată maşina mirosea a câine ud! spuse Isabel şi clătină din cap refuzând, hotărâtă, meniul pe care i-l întindea Grace.

Nu eram sigur dacă „miros de câine ud“ era denumirea potrivită, dar simţeam într-adevăr aerul obişnuit de lup, care aducea puţin a mucegai, dar mai era şi altceva pe lângă asta – un iz neplăcut, care îmi deranja simţul olfactiv încă destul de ascuţit.

— Biiine… Le duc la maşină. Nu trebuie să-mi arunci priviri din astea de parcă ai fi gata să vomiţi. Dacă vine chelneriţa, comandă-mi şi mie o cafea şi ceva cu şuncă, da?

Până s-a întors Grace, o linişte stânjenitoare s-a aşezat între mine şi Isabel, pe fundalul unei melodii R&B şi a clinchetului de farfurii din bucătărie, ce umplea restaurantul. Eu studiam conturul umbrei strâmbe lăsate de solniţă, care se mula pe cutia cu pliculeţe de zahăr, în timp ce Isabel îşi examina manşeta pufoasă a puloverului şi felul cum era aşezată pe masă.

— Ai făcut o altă pasăre din aia? spuse ea în cele din urmă.

Am luat în mână cocorul pe care îl împăturisem din şerveţelul de hârtie, în timp ce aşteptam. Era şifonat şi asimetric fiindcă şerveţelul nu fusese tocmai pătrat.

— Da.

— De ce?

Mi-am frecat nasul, în încercarea de a scăpa de mirosul acela de lup.

— Nu ştiu. O legendă japoneză spune că, dacă faci o mie de cocori de hârtie, ţi se va îndeplini o dorinţă.

Sprânceana dreaptă a lui Isabel, mereu arcuită, îi făcu zâmbetul să pară crud, fără voia ei.

— Ai o dorinţă?

— Nu. Toate dorinţele mele au fost deja împlinite, am răspuns eu, în timp ce Grace se aşeză înapoi lângă mine.

— Ce îţi doreai? interveni Grace.

— Să te sărut, i-am spus, iar ea se aplecă spre mine, oferindu-mi gâtul ei. Am sărutat-o exact în spatele urechii, prefăcându-mă că nu mai simt mirosul de migdale al lupului pe pielea ei.

Isabel îşi încreţi ochii, deşi îşi ţinea încă buzele ascuţite, şi mi-am dat seama că, într-un fel sau altul, observase reacţia mea. Mi-am ferit privirea în timp ce chelneriţa a venit să ne ia comanda. Grace comandă cafea şi un sendviş cu şuncă, salată şi roşii. Eu am cerut supa din meniul zilei şi un ceai. Isabel comandă numai cafea, scoţând o pungă

de cereale cu miere din geanta de piele după ce chelneriţa plecă.

— Alergie la mâncare? am întrebat.

— Alergie la ignoranţa provincială. Alergie la murdărie. Aveam cafenele adevărate, unde locuiam înainte. Când cer un sendviş panini aici, toată lumea îmi urează „Sănătate“.

Grace râse şi luă cocorul meu de hârtie, făcându-i aripile să fâlfâie ca şi când ar zbura.

— O să tragem cândva o fugă până în Duluth pentru un panini, Isabel. Până atunci, şunca o să-ţi prindă bine.

Isabel se strâmbă dezaprobator.

— Dacă pentru tine „bine“ înseamnă celulită şi coşuri, sigur! Aşadar, Sam, care-i treaba cu hoitul ăla, până la urmă? Grace mi-a zis că tu îi spuseseşi că lupii nu mai trăiesc decât 15 ani din momentul în care nu se mai transformă.

— Bravo, Isabel! bombăni Grace, uitându-se pieziş la mine să-mi vadă reacţia la cuvântul hoit. Dar îmi spusese deja la telefon că lupul nu era Beck, Paul ori Ulrick, aşa că nu am reacţionat în niciun fel.

Isabel ridică din umeri, fără să-şi ceară scuze, şi deschise telefonul, pe care îl împinse pe masă, spre mine.

— Proba vizuală numărul 1.

Telefonul alunecă pe firimiturile invizibile de pâine de pe masă când l-am întors cu faţa în sus pentru a mă uita la imagine. Stomacul mi s-a încleştat ca în strânsoarea unui pumn când am văzut lupul, în mod clar mort, dar durerea mea nu avea vigoare. Nu-l cunoscusem niciodată pe acest lup ca om.

— Cred că ai dreptate, pentru că nu l-am cunoscut decât ca lup. S-ar putea să fi murit de bătrâneţe.

— Nu cred că asta a fost o moarte naturală. Şi în plus, nu avea deloc fire albe pe bot, spuse Grace.

Am ridicat din umeri.

— Eu ştiu doar ce mi-a spus Beck. Că nu mai am… adică aveam – mă luptam cu timpul verbului, din moment ce nu mai eram unul dintre ei – că nu mai aveam decât 10-15 ani din momentul în care nu mă mai transformam. Asta e

durata de viaţă normală a unui lup.

— Dar îi cursese sânge din nări, spuse Grace aproape furioasă, de parcă o enerva să pronunţe cuvintele astea.

Am înclinat ecranul telefonului în faţă şi în spate, concentrându-mi privirea asupra botului. Nu vedeam nimic pe ecranul neclar care să sugereze o moarte violentă.

— Nu era mult, spuse Grace ca răspuns la încruntarea mea. A mai avut sânge pe faţă vreunul dintre lupii care au murit?

M-am forţat să-mi amintesc de lupii care muriseră cât timp locuisem în casa lui Beck. Era o învălmăşeală de amintiri neclare în capul meu – îi vedeam pe Beck şi Paul cu lopeţi şi prelate, şi pe Ulrick cântând din toţi rărunchii „For He's A Jolly Good Fellow".

— Chiar nu mi-l amintesc pe niciunul dintre ei în mod clar. Poate acesta s-a lovit la cap.

Nu-mi îngăduiam în mod conştient să mă gândesc la persoana care s-ar afla în pielea acestui lup.

Grace nu mai zise nimic cât timp chelneriţa ne servea băuturile şi mâncarea. Se instală o tăcere îndelungată, în timp ce eu îmi dregeam ceaiul şi Isabel cafeaua. Grace îşi studia sendvişul gânditoare.

— Au cafea cu adevărat bună aici pentru un restaurant de provincie.

O parte din mine aprecia că nici măcar nu se uitase, înainte de a vorbi, să vadă dacă chelneriţa se îndepărtase suficient încât să nu audă – nesimţirea aceasta crasă era oarecum satisfăcătoare de privit. Dar cea mai mare parte din mine era bucuroasă că, dimpotrivă, stăteam lângă Grace, care o străfulgera pe Isabel cu o privire ce parcă spunea „Uneori nu ştiu de ce îmi mai petrec timpul cu tine".

— Oh, ia uite, avem musafiri, am spus zărind uşa care se deschidea.

Era John Marx, fratele mai mare al Oliviei.

Nu eram prea nerăbdător să vorbesc cu el şi se părea că nici nu voi fi nevoit, pentru că aparent John nu ne văzuse. S-a îndreptat direct spre bar de unde a tras un scaun, pe

care s-a aşezat cocoşat, cu braţele sprijinite de tejghea. Nici nu apucase să comande măcar, că barmaniţa îi şi aduse o cafea.

— John e chipeş, spuse Isabel pe un ton ca şi când acest lucru ar fi fost un defect.

— Isabel! Poate reuşeşti şi tu să micşorezi volumul de nesimţire? şuieră Grace.

— Ce? ripostă Isabel, ţuguindu-şi buzele. Olivia n-a murit.

— Mă duc să-l invit să stea cu noi la masă, spuse Grace.

— Oh, nu, te rog! Asta o să includă minţit şi eu nu mă pricep la aşa ceva, am spus.

— Dar mă pricep eu, răspunse ea. Uitaţi-vă la el, arată groaznic de nefericit. Mă întorc imediat.

Aşa că se întoarse după un minut împreună cu John şi se strecură înapoi lângă mine. John stătea în capul mesei, arătând un pic stânjenit deoarece Isabel nu se grăbea să-i facă loc.

— Ce mai faci? întrebă Grace cu simpatie, rezemându-şi coatele pe masă. Mi se părea că tonul vocii ei era doar în imaginaţia mea, dar ştiam că nu era aşa. Mai auzisem vocea aceasta înainte, o folosea atunci când punea o întrebare al cărei răspuns îl ştia deja, şi era mulţumită de ce ştia.

John îi aruncă o privire lui Isabel, care se ferea de lângă el într-un mod total lipsit de tact, lipindu-se de tot de pervazul ferestrei. Apoi se aplecă spre mine şi Grace.

— Am primit un e-mail de la Olivia.

— Un e-mail?! răsună vocea lui Grace ca un ecou. Transmitea exact combinaţia perfectă de speranţă, suspiciune şi delicateţe. Exact ceea ce te aşteptai de la o tânără îndurerată care spera ca prietena ei cea mai bună să mai fie încă în viaţă. Atât că Grace ştia că Olivia *era* încă în viaţă.

Am săgetat-o cu privirea.

Grace mă ignora, continuând să se uite inocent şi intens la John.

— Şi ce spunea?

— Că este în Duluth. Că vine acasă în curând! spuse el ridicând mâinile în aer. Nu ştiam dacă să fac pe mine de fericire sau să urlu în faţa computerului. Cum a putut să le facă una ca asta părinţilor noştri? Şi apoi vine şi spune cu seninătate „Deci mă întorc acasă în curând“? Ca şi când nu s-ar fi dus decât în vizită la prieteni şi acum se întorcea. Adică, sunt foarte fericit, dar în acelaşi timp, Grace, sunt *atât* de supărat pe ea!

John se rezemă pe spate în scaun, părând un pic surprins că se destăinuise atât de mult. Mi-am sprijinit braţele încrucişate pe masă, încercând să-mi înving ghimpele de gelozie ieşit surprinzător la iveală când John îi spusese pe nume lui Grace cu un asemenea sentiment de apropiere. Ciudat ce îţi poate dezvălui dragostea despre defectele tale.

— Dar când? insistă Grace. Când a spus că se va întoarce?

John ridică din umeri.

— Normal că n-a spus nimic altceva decât „în curând“.

Ochii lui Grace străluceau.

— Dar e *în viaţă!*

— Da, zise John, şi acum vedeam că şi lui îi strălucea privirea. Poliţiştii ne-au spus, ştii, că n-ar trebui să avem speranţe prea mari oricum. Asta a fost cea mai grea parte, să nu ştim dacă mai este în viaţă.

— Că tot vorbim de poliţie, spuse Isabel, le-ai arătat mailul?

Grace îi aruncă imediat o privire mai puţin decât plăcută lui Isabel, care se topi înapoi într-o curiozitate inocentă, înainte ca John să se întoarcă spre ea.

Arăta vinovat.

— Nu voiam să-mi spună că mailul s-ar putea să nu fie real. Dar cred… cred că până la urmă am să le spun. Pentru că ar putea să-şi dea seama de unde a fost trimis, nu-i aşa?

— Da, spuse Isabel, uitându-se la Grace în schimb, şi nu la John, am auzit că poliţiştii pot da de urma adreselor IP, sau cum s-or numi ele. Deci ar putea să afle în mare zona

din care a fost trimis mailul. Ca de exemplu, *chiar de aici din Mercy Falls.*

— Dar dacă ar fi fost trimis de la un internet café dintr-un oraş mare precum Minneapolis ori Duluth, n-ar ajuta cu nimic, spuse Grace pe un ton dur.

— Nu sunt sigur dacă aş vrea ca Olivia să fie târâtă înapoi acasă, zvârcolindu-se şi ţipând. Adică, are aproape 18 ani, şi nu e proastă. E adevărat, îmi e dor de ea, dar trebuie să fi avut un motiv pentru care a plecat.

Toţi ne-am holbat la el – dar fiecare din motive diferite, cred. Eu nu mă gândeam decât ce lucru extraordinar de intuitiv şi altruist a spus, deşi oarecum neinformat. Privirea lui Isabel trimitea mai mult către o întrebare retorică de felul „da' tu chiar eşti prost?" pe când privirea lui Grace era admirativă.

— Eşti un frate pe cinste, spuse ea.

John îşi plecă privirea în ceaşca de cafea.

— Ei bine, da, nu sunt sigur de asta. Oricum, ar cam trebui să plec. Eram doar în trecere spre şcoală.

— Şcoală sâmbăta?

— Am un workshop. Credite în plus. Ceva care să mă mai scoată din casă.

Se strecură afară din separeu, scoţând câţiva dolari din buzunar pentru cafea.

— Aţi putea să-i daţi voi ăştia chelneriţei?

— Sigur, spuse Grace. Ne mai vedem pe-aici?

John încuviinţă din cap şi se retrase. Nici nu ieşise bine din cafenea, că Isabel se şi întoarse la mijlocul mesei pentru a o înfrunta pe Grace.

— Uau, Grace, nu mi-ai spus niciodată că te-ai născut fără creier. Pentru că ăsta e singurul mod prin care pot să-mi explic cum de ai putea face ceva atât de stupid.

Deşi nu aş fi spus-o cu aceleaşi cuvinte, acestea erau şi gândurile mele în momentul acela.

Grace nu ne luă în seamă.

— Pfff. Am trimis mailul data trecută când am fost în Duluth. Am vrut să le dau şi lor un pic de speranţă. Şi de fapt, m-am gândit că ar putea să-i împiedice pe poliţişti să

o mai caute cu atâta disperare, dacă s-ar gândi că nu este decât o fugă enervantă mai mult sau mai puţin legală, şi nu un posibil caz de crimă şi răpire. Vezi, chiar îmi *foloseam* creierul.

Isabel frământa un pumn de cereale în palmă.

— Ei bine, cred c-ar trebui să nu te mai bagi. Sam, spune-i să nu se bage.

— Grace ştie ce face, am răspuns, deşi întreaga poveste mă făcea să mă simt stânjenit.

— Grace ştie ce face, îi repetă ea papagaliceşte lui Isabel.

— În general, am adăugat eu.

— Poate ar trebui să-i spunem lui John, zise Grace.

Isabel şi cu mine ne-am holbat la ea.

— Ce? E fratele ei. O iubeşte şi vrea ca ea să fie fericită. În plus, nu înţeleg de ce atâtea secrete dacă nu este decât un lucru ştiinţific. Da, e adevărat, lumea cu siguranţă ar înţelege-o greşit. Dar familia? Dimpotrivă, mi-aş imagina că le-ar fi mai uşor de acceptat dacă ar şti că este vorba despre ceva explicabil, şi nu ceva monstruos.

Chiar nu îmi găseam cuvintele pentru a exprima teroarea pe care mi-o inspira această idee. Nu eram nici măcar sigur *de ce* îmi provoca o astfel de reacţie.

— Sam, spuse Isabel, şi atunci am realizat că rămăsesem încremenit, plimbându-mi degetul pe una din încheieturile pline de cicatrici.

Isabel se uită la Grace.

— Grace, asta e cea mai idioată idee pe care am auzit-o vreodată, asta numai dacă scopul tău este să o faci pe Olivia să fie expediată către cel mai apropiat laborator ca să fie analizată şi catalogată. Şi, de asemenea, John este în mod clar mult prea tensionat ca să poată accepta adevărul.

Asta, cel puţin, mi se părea o idee rezonabilă. Am confirmat.

— Nu cred că John este persoana potrivită căreia să-i spunem, Grace.

— Tu i-ai spus lui Isabel!

— A trebuit să-i spun, am răspuns eu înainte ca Isabel

să-şi domolească superioritatea ce-i apăruse dintr-odată în privire. Ghicise deja o mare parte din idee. Cred că ar trebui să le spunem doar oamenilor cărora suntem obligaţi să le spunem.

Figura lui Grace începea să pălească, ceea ce arăta că era enervată, aşa că am continuat:

— Dar tot cred că eşti foarte înţeleaptă. În general.

— În general, repetă Isabel. Acum chiar că mi-am luat tălpăşiţa de-aici. Mă simt de parcă mi s-a lipit fundul de scaun.

— Isabel, am spus în timp ce se ridica să plece. Ea se opri la capătul mesei, aruncându-mi o privire stranie, de parcă nu îi mai spusesem pe nume niciodată. Am de gând să îl îngrop. Lupul. Poate chiar astăzi, dacă pământul nu o să fie prea îngheţat.

— Nu-i nicio grabă. Nu fuge nicăieri.

Când Grace se aplecă spre mine, am prins din nou izul acela de mucegai. Aş fi vrut să mă fi uitat mai atent la poza de pe telefonul lui Isabel. Aş fi vrut ca natura morţii lupului să fi fost mai clară. Avusesem parte de destule mistere cât pentru o viaţă întreagă.

Opt
Sam

Eram om.

Ziua după ce am îngropat lupul era geroasă, luna martie în Minnesota în toată splendoarea ei volatilă: într-o zi temperaturile se ridicau spre zero grade, iar în următoarea zi ajungeau la minus zece, minus unsprezece grade. Era uimitor cât de calde păreau zilele cu zero grade după două luni de temperaturi negative. Nu fusesem niciodată nevoit să îndur un astfel de frig în pielea mea umană. Dar astăzi era una dintre acele zile geroase, cât de departe de primăvară îţi puteai imagina. Cu excepţia ilicelor[3] roşii şi strălucitoare care creşteau în buchete pe lângă copaci, nu mai rămăsese altă culoare pe lume. Respiraţia îmi îngheţa în aer şi ochii mi se uscau de frig. Aerul mirosea de parcă aş fi fost lup, şi totuşi nu eram.

Conştiinţa acestui fapt mă cutremura şi mă durea în acelaşi timp.

Toată ziua, nu intraseră decât doi clienţi în librărie. Mă gândeam ce să fac după serviciu. De cele mai multe ori, dacă terminam tura înainte ca Grace să ajungă acasă de la şcoală, mai zăboveam în sala de la etajul librăriei cu o carte în mână decât să mă duc în casa goală a familiei Brisbane. Fără prezenţa lui Grace acolo, nu era decât un peron de aşteptare ca ea să se întoarcă, şi o dorinţă surdă înlăuntrul meu.

Astăzi, dorinţa mă urmărise şi la muncă. Scrisesem deja

[3] Ilice (în engl. *Winterberry*) - o specie de plantă perenă originară din estul Americii de Nord şi sud-estul Canadei. În antichitate, a fost planta sacră a lui Saturn, onorată de romani, însă cu timpul ilicele şi-au pierdut asociaţia păgână şi au devenit un simbol de Crăciun, asemănător vâsculului.

un cântec – doar o parte din el – *„Mai este oare acesta un secret dacă nimănui nu-i pasă / dacă adevărul nu te împiedică deloc / să trăieşti – să simţi – să respiri / atunci când ştii totul despre mine“*- speranţa unui cântec mai degrabă.

Acum că tura mea era pe terminate şi deoarece Grace dădea meditaţii până târziu, mă cocoţasem în spatele tejghelei citind dintr-o ediţie din Roethke, însă privirea îmi fugea către micuţii fulgi de zăpadă care pluteau afară, distrasă de la cuvintele lui Roethke: „Întunecată, întunecată este lumina mea, dar şi mai întunecată dorinţa. Sufletul meu, precum o muscă înnebunită de căldura verii, zumzăie întruna pe lângă pervaz. Oare cine sunt eu cu adevărat?“ Îmi priveam degetele pe paginile cărţii, nişte lucruri atât de minunate şi preţioase, şi m-am simţit vinovat pentru nevoia fără de nume care mă urmărea.

Se făcu ora cinci. De obicei, acum încuiam uşa de la intrare, întorceam semnul pe care scria ÎNCHIS – MAI TRECEŢI PE LA NOI, şi ieşeam pe uşa din spate, spre Volkswagenul meu.

Dar de data aceasta nu am făcut aşa. De data aceasta am încuiat uşa din spate, mi-am luat carcasa chitarei şi am ieşit pe cea din faţă, alunecând uşor pe gheaţa ce acoperea pragul. Mi-am pus pe cap fesul pe care mi-l cumpărase Grace, într-o încercare eşuată de a arăta sexy în timp ce îmi ţinea şi de cald. Păşind pe mijlocul trotuarului, priveam fulgii mici cum pluteau în aer până se aşezau pe strada pustie. Cât mă ţinea privirea, zăream mormane de zăpadă veche şi pătată, îngheţată în diverse forme parcă sculptate. Ţurţurii formau zâmbete cu dinţi în vitrinele magazinelor.

Ochii mă usturau de frig. Am ridicat mâna goală în aer, cu palma deschisă, şi-am privit zăpada topindu-se pe pielea mea.

Nu aceasta era viaţa adevărată. Aceasta era viaţa privită de la geam. Viaţa urmărită la televizor. Nici nu-mi mai aduceam aminte de când nu mă mai ascunsesem de viaţa asta.

Eram îngheţat, mâna îmi era plină de zăpadă şi eram

om.

Viitorul se întindea în faţa mea, infinit şi tot mai larg, era al meu aşa cum nimic nu fusese vreodată până acum.

O euforie subită m-a luat cu asalt, şi un zâmbet larg mi-a luminat faţa la gândul acestei loterii cosmice la care câştigasem. Riscasem totul şi câştigasem totul, şi iată-mă acum, eram în lume şi-i aparţineam. Am izbucnit în râs, nu era nimeni care să mă audă decât fulgii de zăpadă. Am sărit de pe trotuar, în mormanele de zăpadă murdară. Eram beat de realitatea corpului meu uman. O viaţă întreagă plină de ierni, de fesuri, de gulere ridicate pentru a mă feri de ger, de nasuri înroşite de frig, şi de stat până târziu în ajun de Anul Nou. Patinând pe urmele lucioase de pe drum ale maşinilor, valsam de bucurie de-a lungul şoselei, legănând chitara în cercuri, fulgii de zăpadă plutind peste tot în jurul meu, până când o maşină m-a claxonat.

I-am făcut semn şoferului şi am sărit pe celălalt trotuar, dând cu piciorul în nămeţii îngheţaţi de pe locurile de parcare. Îmi îngheţaseră pantalonii şi ghetele erau ticsite cu zăpadă, îmi îngheţaseră şi degetele şi se înroşiseră, dar cu toate acestea eram eu însumi. Întotdeauna eu însumi.

Am dat colţul străzii, până ce gerul a început să-şi piardă din prospeţime, şi apoi am făcut cale-ntoarsă la maşină şi m-am uitat la ceas. Grace era încă la meditaţii şi nu voiam să risc să merg la ea şi să dau de vreunul din părinţii ei acolo. Cuvântul „stânjenitor“ nu era suficient pentru a descrie cum decurgeau discuţiile dintre mine şi ei. Cu cât eu şi Grace ne manifestam mai deschis relaţia, cu atât părinţii ei găseau mai puţine să îmi spună. Şi viceversa. Aşa că în loc să merg la ea, m-am îndreptat spre casa lui Beck. Deşi nu puteam să sper ca vreunul dintre lupi să se fi schimbat deja, puteam să mai iau câteva din cărţile mele rămase acolo. Nu eram un fan al thrillerelor care umpleau rafturile lui Grace.

Aşa că am pornit pe autostradă în lumina muribundă şi gri a zilei, pădurea Boundary întinzându-se de-a lungul drumului, până ce am ajuns la strada pustie care ducea la

casa lui Beck.

Am parcat pe marginea drumului gol, m-am dat jos din maşină şi am inspirat adânc. Pădurea mirosea diferit aici decât în spatele casei lui Grace – aici aerul era plin de mireasma înţepătoare a mestecenilor şi a pământului jilav din apropierea lacului. Am adulmecat şi mirosul haitei de lupi, cu un iz aspru de mosc.

Obişnuinţa m-a adus la uşa din spate, zăpada proaspătă îmi scârţâia sub ghete, strângându-se la tivul pantalonilor. Mi-am plimbat vârfurile degetelor pe zăpada de pe tufişurile care creşteau în jurul casei, în timp ce mă întorceam înapoi şi aşteptam să vină din nou valul de greaţă care îmi dădea de obicei semnalul că urma să mă transform. Dar n-am simţit nimic.

Ajuns lângă uşa din spate, am ezitat puţin, privind peste curtea înzăpezită, spre pădure. Aveam o mulţime de amintiri care trăiau în întinderea aceasta de pământ dintre uşă şi pădure.

Întorcându-mă spre uşă, mi-am dat seama că nu era nici întredeschisă, nici închisă, ci trasă doar atât cât să nu se poată deschide de la vântul care mai bătea din când în când. M-am uitat la mânerul uşii şi am văzut o pată roşie pe el. Era pesemne unul dintre ceilalţi lupi – care se schimbase foarte, foarte devreme. Numai lupii cei tineri puteau să se transforme în oameni aşa devreme, şi nici chiar ei nu puteau spera în realitate să-şi păstreze această formă în timp ce zăpada îngheţată bocnă acoperea pământul precum o crustă lucioasă.

— Hei? am strigat deschizând uşa.

Se auzea un foşnet din bucătărie. Ceva în felul cum suna, zgâriind şi târşâind pe gresie m-a neliniştit. Am încercat să mă gândesc la ceva ce aş putea spune, care să fie liniştitor pentru un lup, şi în acelaşi timp să nu sune absurd pentru un om.

— Oricine-ai fi, eu sunt de-al casei.

Am dat colţul spre bucătăria obscur luminată şi, când am simţit miasma de noroi a apei din lac, m-am oprit brusc la marginea mesei din mijloc. Am întins mâna spre tejghea

ca să aprind lumina.

— Cine-i acolo?

Am zărit un picior – de om, desculţ, murdar – ieşind la iveală din spatele mesei şi, când am văzut că tresare, am tresărit şi eu odată cu el. Înconjurând masa, am văzut un tip ghemuit într-o parte, tremurând din toate încheieturile. Părul castaniu-închis era ţepos şi plin de nămol uscat, iar pe mâinile întinse pe podea avea o mulţime de răni mici, dovadă că umblase lipsit de protecţie prin pădure. Duhnea a lup.

Logic, ştiam că trebuie să fie unul dintre lupii cei tineri ai lui Beck de anul trecut. Dar când m-am gândit că Beck l-a ales tocmai pe el, când mi-am dat seama că el era un nou membru al familiei, primul după o perioadă foarte lungă de timp, am simţit cum mă împunge ca un ghimpe un sentiment straniu.

Îşi întoarse faţa către mine şi cu toate că probabil avea dureri foarte mari – îmi aminteam durerea aceea – expresia feţei lui era destul de calmă. Şi cunoscută. Era ceva iritant de familiar în linia brutală a obrajilor săi şi a mandibulei, şi în forma îngustă a ochilor de un verde strălucitor, să nu mai spun de nume, care-mi stătea pe limbă. În circumstanţe mai normale, mi-aş fi adus aminte, dar în momentul acela numele lui nu făcea decât să mă sâcâie undeva în minte.

— Acum mă voi schimba din nou, nu-i aşa? spuse el, iar eu am fost puţin surprins de vocea sa – nu numai de timbru, care era oarecum mai grav şi mai în vârstă decât mă aşteptasem –, dar şi de tonul său.

Complet calm, în ciuda convulsiei umerilor şi a unghiilor care începeau să se înnegrească.

Am îngenuncheat la capul lui, încercându-mi cuvintele, dar mă simţeam ca un copil care poartă hainele tatălui său. În anii trecuţi, Beck era cel care oferea explicaţiile de felul acesta unui nou lup, nu eu.

— Da, te vei schimba din nou. Este prea frig încă. Fii atent – data viitoare când se mai întâmplă – caută şopronul din pădure…

— L-am văzut, a răspuns, cu vocea transformându-se mai degrabă într-un mârâit.

— O să găseşti un radiator electric şi ceva mâncare şi haine acolo. Caută în cutia pe care scrie SAM sau în cea pe care scrie ULRICK – ceva de-acolo ar trebui să fie bun de tine. În realitate, nu eram sigur dacă i s-ar potrivi sau nu. Tipul avea umeri laţi şi muşchi de gladiator. Nu este la fel de bine ca aici, dar măcar o să te scutească de mărăcini, am adăugat.

S-a uitat în sus la mine cu ochii strălucitori, şi privirea sarcastică din ei m-a făcut să-mi dau seama că nu-mi dăduse niciun motiv să cred că rănile îl deranjau.

— Mulţumesc de pont, zise el, şi cuvintele nespuse îmi rămaseră amare pe buze.

Beck îmi spusese că cei trei lupi noi pe care îi crease fuseseră bine aleşi – şi că ştiau în ce se băgau. Nu mă gândisem până atunci ce fel de persoană este aceea care ar alege o asemenea viaţă. Cineva care s-ar pierde pe sine în mod conştient pentru a experimenta din ce în ce mai multe lucruri, până când la un moment dat trebuia să-şi ia la revedere de la tot. Era într-adevăr un fel de sinucidere, şi din clipa în care m-am gândit la acest cuvânt, l-am privit pe tip într-un fel cu totul diferit. În timp ce trupul nou-venitului se zvârcolea pe podea, deşi expresia feţei era în continuare reţinută – poate doar nerăbdătoare –, am avut suficient timp să întrezăresc urmele de seringă întipărite pe mâinile sale, înainte ca pielea să se schimbe în cea a unui lup.

M-am grăbit să deschid uşa din spate pentru ca lupul, a cărui blană era de un maroniu-închis în lumina pală, să poată fugi afară în zăpadă, din mediul acesta mult prea uman al bucătăriei. Totuşi, acest lup nu s-a repezit spre uşă, cum ar fi făcut alţii. Cum aş fi făcut şi *eu,* ca lup. În schimb, el mă urmărea încet şi îndeaproape, cu capul plecat şi oprindu-se din când în când să mă privească fix cu ochii săi verzi. Eu nu i-am evitat privirea, până când în sfârşit s-a furişat pe uşă afară, oprindu-se încă o dată în curtea din spate să mă privească scrutător.

Imaginea lui m-a urmărit cu mult după ce a dispărut: rănile ca nişte găuri punctate la încheietura coatelor, aroganţa din priviri şi familiaritatea feţei sale.

Când m-am întors înapoi în bucătărie să curăţ sângele şi nămolul de pe gresie, am văzut cheia de rezervă zăcând pe podea. Am pus-o la loc în ascunzişul ei, lângă uşa din spate.

În tot acest răstimp mă simţeam urmărit cu privirea şi m-am întors, aşteptându-mă să-l zăresc pe lupul cel nou la marginea pădurii. Dar nu era acesta, ci un altul, mare şi gri, privindu-mă direct. Îmi era cunoscut într-un mod cu totul diferit.

— Beck, am şoptit. El nu se mişcă, dar nările îi jucau, adulmecând şi el acelaşi miros ca şi mine: lupul cel nou. Beck, de ce ne-ai adus tu aici?

Nouă
Isabel

Am rămas după ore pentru consiliul elevilor. Şedinţa era plictisitoare ca naiba şi mă durea în cot de cum alegea liceul Mercy Falls să se organizeze, dar îndeplinea dublul scop de a mă ţine departe de casă şi de a-mi permite să stau în spatele sălii cu rânjetul meu tipic pe faţă, cu ochii machiaţi în negru, fiind inabordabilă. Aveam un grup de fete care stăteau mereu în jurul meu, machiate ca şi mine, părând inabordabile – care nu era acelaşi lucru cu *a fi* inabordabil.

Să fii popular într-un oraş mic ca Mercy Falls era ridicol de uşor. Trebuia numai să crezi că erai un produs sexy, şi deja deveneai unul. Nu era ca în San Diego, unde popularitatea era precum o carieră full-time. Efectele participării mele la şedinţă – o reclamă de o oră pentru brandul Isabel Culpeper – aveau să ţină o săptămână.

Dar în cele din urmă a trebuit să mă îndrept spre casă. Spre încântarea mea, ambele maşini ale părinţilor mei erau în parcare. Nu-mi puteam stăpâni bucuria. Am intrat în SUV-ul meu, am deschis volumul de Shakespeare pe care îl aveam de citit, şi am dat drumul la muzică atât de tare încât puteam să văd cum ritmul basului făcea să vibreze geamul din spate.

După aproximativ zece minute, silueta mamei apăru la unul dintre geamuri, schiţând un gest exagerat, prin care-mi cerea să intru în casă.

Şi aşa a debutat seara noastră.

Înăuntrul bucătăriei spaţioase, cu mobilă de oţel inoxidabil, Show-ul Culpeper se desfăşura în toată splendoarea lui.

Mama: Sunt sigură că vecinii iubesc muzica ta de

mahala. Mersi că o asculţi suficient de tare ca să o audă şi ei.

Tata: Oricum, unde-ai fost?

Mama: Consiliul şcolii.

Tata: Nu te-am întrebat pe tine. Am întrebat-o pe fiica noastră.

Mama: Serios, Thomas, contează cine a răspuns?

Tata: Mă simt de parcă ar trebui să-i pun sabia-n coaste ca să o fac să vorbească cu mine.

Eu: Asta-i una dintre variante?

Acum se încruntau amândoi la mine. Nu era deloc nevoie să adaug vreo replică la Show-ul Familiei Culpeper; se întreţinea singur chiar şi fără mine, şi difuza reluări toată noaptea.

— Ţi-am spus eu că nu trebuia s-o dăm la o şcoală de stat, spuse tata. Ştiam eu unde o să ducă asta.

— Ţi-am spus eu că nu trebuia să fi venit în Mercy Falls, a fost următoarea replică a mamei.

Şi apoi tata începea să arunce cu lucruri, şi într-un final ajungeau în camere diferite, bucurându-se de branduri diferite de băuturi alcoolice.

— Am teme, i-am întrerupt. Mă duc sus. Ne vedem săptămâna viitoare.

Când tocmai mă întorceam să plec, tata mă strigă:

— Isabel, stai.

Am stat.

— Jerry mi-a spus că eşti prietenă cu fata lui Lewis Brisbane. Este adevărat?

Acum m-am întors, pentru a-i vedea expresia feţei. Se aplecă pe tejgheaua lipsită de culoare, cu braţele încrucişate, cămaşa şi cravata încă perfect neşifonate, şi cu o sprânceană ridicată pe faţa îngustă. Am ridicat-o şi eu pe-a mea ca să ne asortăm.

— Ce-i cu asta?

— Nu folosi tonul ăsta cu mine. Ţi-am pus o întrebare simplă.

— Bine atunci. Da, sunt prietenă cu Grace.

Vedeam cum i se umflă o venă pe una din mâini, în timp

ce-şi închidea şi îşi deschidea pumnul, de mai multe ori.

— Am auzit că are multe de-a face cu lupii.

Am schiţat un gest scurt în aer de parca aş fi zis „Ce tot spui acolo?“

— Se aud zvonuri cum că îi hrăneşte. I-am văzut des prin preajmă. Arătând dubios de bine îngrijiţi. Mă gândeam c-ar fi timpul să mai risipesc din ei.

Pentru o clipă apoi, n-am făcut decât să ne privim reciproc. Eu încercând să-mi dau seama dacă ştia că îi hrănesc şi îşi juca rolul pasiv-agresiv ca să mă facă să vorbesc, iar el încercând să mă intimideze cu privirea.

— Da, tată, am răspuns în sfârşit. Chiar ar trebui să te duci să împuşti nişte animale. Asta o să-l aducă înapoi pe Jack. Bună idee! Să-i spun lui Grace să-i ademenească mai aproape de casă?

Mama se holbă la mine, ca o lucrare de artă încremenită: *Portret de femei cu Chardonnay.* Tata arăta de parcă îi venea să mă lovească.

— Gata, am terminat? am întrebat.

— Da, am cam terminat.

Se întoarse şi-i aruncă mamei o privire sugestivă, pe care ea n-a prins-o pentru că era prea ocupată umplându-şi ochii cu lacrimi care nu i se scurgeau pe faţă încă.

M-am gândit că rolul meu în episodul acesta luase sfârşit, aşa că am plecat şi i-am lăsat în bucătărie.

— O să-i omor pe toţi!

— Cum zici tu, Tom! răspunse mama cu o voce plină de lacrimi.

Sfârşit. Probabil că trebuia să încetez să mai hrănesc lupii.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât devenea mai periculos pentru noi toţi.

Zece
Grace

Până să ajungă Sam acasă, eu şi Rachel am încercat, timp de o jumătate de oră, să facem şniţele de pui cu parmezan. Rachel nu se putea concentra suficient pentru a găti bucăţile de pui cu pesmet, aşa că am pus-o să amestece în sosul de roşii, cât timp dădeam un număr nesfârşit de bucăţi de pui prin ou şi apoi prin pesmet. M-am prefăcut iritată, dar, de fapt, activitatea asta repetitivă avea darul de a mă relaxa, şi există o plăcere subtilă în elementele tactile: vâscozitatea oului de un galben strălucitor, peste bucăţile de pui, apoi acel *şuş* moale al firimiturilor de pesmet care se ating unele de celelalte când sunt împinse la o parte de bucată de pui.

De n-aş fi avut durerea asta de cap persistentă. Oricum, procesul pregătirii cinei şi prezenţa lui Rachel reuşeau destul de bine să mă facă să uit atât de migrenă, cât şi de faptul că afară se întunecase, gerul strecurându-se prin fereastra de deasupra chiuvetei, şi că Sam încă nu ajunsese. Repetam încontinuu, în gând, aceeaşi mantră. „Nu se va transforma. E vindecat. S-a terminat.“

Rachel şi-a izbit şoldul de şoldul meu şi dintr-odată am realizat că dăduse drumul la muzică mult prea tare. Mi-a lovit şoldul din nou, în ritm cu muzica, apoi s-a învârtit până în mijlocul bucătăriei, bălăngănindu-şi mâinile deasupra capului într-un fel de dans dement. Îmbrăcămintea, o rochie neagră peste jambiere vărgate, împreună cu cele două cozi ale ei, nu făceau decât să sporească efectul ridicol.

— Rachel, am spus, şi ea se uită la mine, dar continua să danseze. De-asta eşti tu singură.

— Niciun bărbat nu poate ţine pasul cu asta, m-a

asigurat Rachel, arătând spre ea cu bărbia.

S-a învârtit şi a ajuns faţă în faţă cu Sam, care stătea în dreptul uşii de la hol. Probabil că bătăile puternice ale basului au eclipsat zgomotul uşii de la intrare. Când l-am văzut, am simţit cum stomacul îmi ajunge la călcâie, o combinaţie bizară de uşurare, nelinişte şi anticipaţie, toate într-un singur sentiment care părea că nu mă părăseşte niciodată.

În continuare cu faţa spre Sam, Rachel a făcut o mişcare ciudată de dans cu degetele arătătoare întinse; ceva scos parcă din anii ’50, când oamenii nu aveau voie să se atingă.

— Salut, băiatule! a strigat deasupra muzicii. Facem o reţetă italiană!

Cu o bucată de pui încă în mână, m-am întors şi am scos un zgomot în semn de protest.

— Colega mea mă informează că am vorbit prea tare. Mă uit la Grace cum face o reţetă italiană!

Nu am putut auzi răspunsul lui Sam. Apoi mi-a zâmbit, un zâmbet la fel de trist ca de obicei, poate acum puţin mai forţat.

M-am chinuit să dau radioul mai încet cu mâna care nu era murdară de pesmet.

— Ce?

— Am întrebat: „Ce gătiţi?“, repetă Sam. Şi apoi „Bună, Rachel“. Şi „Îmi dai voie să intru în bucătărie?“

Printr-o mişcare bombastică, Rachel s-a dat la o parte din drumul lui, şi Sam a venit să se sprijine de tejghea, lângă mine. Ochii lui galbeni de lup erau îngustaţi, şi părea să fi uitat că încă nu-şi dăduse haina jos.

— Şniţele de pui cu parmezan, am zis.

Sam clipi.

— Ce?

— Asta gătesc. Tu ce-ai mai făcut?

— Am – fost – la librărie, spuse Sam bâlbâindu-se. Am citit.

Aruncând o privire scurtă către Rachel, şi-a supt buzele şi a continuat.

— Nu pot vorbi. Am încă buzele îngheţate de afară. Când vine primăvara odată?

— Lasă primăvara, zise Rachel. Când vine *cina* odată?

Am fluturat o bucată neacoperită de pui spre ea şi Sam s-a întors să se uite la tejgheaua din spatele lui.

— Pot să vă ajut?

— În mare parte nu trebuie decât să termin de pregătit astea o mie şi una de bucăţi de pui. Capul începea să-mi vâjâie, şi ajunsesem să nu mai suport nici să văd puiul ăla negătit. N-am realizat niciodată ce se întâmplă cu un kilogram de carne de pui atunci când te apuci să îl baţi pentru şniţele.

Sam mă atinse uşor cu umărul, întinzând mâinile spre chiuvetă. Apoi îşi rezemă obrazul de al meu în timp ce se ştergea pe prosopul de vase din spate.

— Le dreg eu pe ultimele în timp ce tu le prăjeşti? De acord?

— Eu fierb apa pentru paste, s-a oferit Rachel, mă pricep de minune la fiert lucruri.

— Cratiţa cea mare e în cămară.

După ce Rachel a dispărut în cămara mică şi a început să cotrobăie printre oale şi capace, Sam s-a aplecat spre mine şi şi-a lipit buzele de urechea mea.

— Am văzut unul din lupii cei tineri ai lui Beck, astăzi, şopti el. Transformat.

Mi-au trebuit câteva momente până ce creierul meu să proceseze înţelesul acestor cuvinte: „lupii cei tineri“. Se transformase Olivia în om? Era nevoie ca Sam să încerce să îi găsească pe ceilalţi lupi? Ce o să se întâmple acum?

M-am întors brusc cu faţa spre el. Era încă suficient de aproape de mine, încât am ajuns nas în nas; al lui era încă rece. I-am citit îngrijorarea din ochi.

— Hei, fără chestii din astea cât sunt eu aici, spuse Rachel. Îmi place de Sam, dar nu vreau să te văd cum îl săruţi. Sărutatul în faţa celor lipsiţi de dragoste e un act de cruzime. Nu trebuia tu să prăjeşti ceva?

Aşadar, am terminat de pregătit cina. Simţeam că durează chinuitor de mult, ştiind că Sam avea ceva să îmi

spună şi că nu putea să-mi spună de faţa cu Rachel. Şi mai era şi un sentiment de vină amestecat, şi asta făcea ca timpul să se scurgă cu greu. Olivia era şi prietena lui Rachel. Dacă Rachel ar fi ştiut că era posibil ca Olivia să se întoarcă în curând, ar fi fost în extaz şi ar fi pus o mulţime de întrebări. Încercam să evit să mă uit la ceas; mama ei trebuia să vină să o ia pe la opt.

— O, bună, Rachel. Mmm, mâncare.

Mama intră debordând în bucătărie, aruncându-şi haina pe unul din scaunele de lângă perete.

— Mamă! am spus neîncercând să-mi ascund uimirea din voce. Ce e cu tine, ce faci acasă aşa devreme?

— Este de ajuns şi pentru mine? Am mâncat la studio, dar n-a fost prea săţios, zise ea.

Nu mă îndoiam deloc de asta. Mama ardea foarte uşor caloriile; mişcarea continuă era o metodă foarte eficientă în acest domeniu. Când s-a întors, l-a văzut pe Sam. Vocea ei s-a încărcat de înţelesuri, şi nu tocmai plăcute.

— O, bună, Sam. Iarăşi pe-aici?

Obrajii lui Sam se înroşiră.

— Mai ai puţin şi te muţi aici, continuă ea.

S-a întors şi m-a privit. Era clar că încerca să-mi transmită ceva, dar înţelesul acestei priviri era pierdut pentru mine. Sam, dimpotrivă, şi-a întors faţa de la noi, ca şi când pentru el înţelesul era destul de limpede.

Odată ca niciodată, mamei îi plăcuse foarte mult de Sam. Ba chiar glumise cu el în felul ei matern şi îl rugase să cânte şi să pozeze pentru un portret. Dar asta a fost demult, atunci când Sam nu era decât un băiat cu care eu ieşeam. Acum, când era clar că Sam va rămâne în viaţa mea, amabilitatea mamei se evaporase, iar noi două am început să comunicăm în limbajul tăcerii. Durata tăcerii dintre propoziţii transmitea mai multă informaţie decât cuvintele propriu-zise.

Mi-am încleştat fălcile.

— Serveşte-te cu nişte paste, mamă. Mai lucrezi şi în seara asta?

— Vrei să mă dau la o parte din calea voastră? Pot să mă

duc sus, a spus atingându-mi uşor capul cu furculiţa ei. Nu-i nevoie să te uiţi aşa urât la mine, Grace! M-am prins. Pe curând, Rachel!

— Nu m-am uitat urât, am spus după ce a plecat, ducându-mă să îi pun haina în cuier. Ceva în tot schimbul ăsta de replici îmi lăsase un gust amar.

— Nu ai făcut asta, aprobă Sam, cu o voce un pic tristă. Are conştiinţa încărcată.

Faţa lui era gânditoare, umerii plecaţi, ca şi când ar fi cărat o greutate pe care nu o cărase de dimineaţă. Brusc, m-am întrebat dacă Sam s-a îndoit vreodată de justeţea deciziei sale – dacă a meritat să-şi asume riscul. Voiam să ştie că pentru mine a meritat. Voiam să ştie că aş striga lucrul ăsta în gura mare. Şi atunci m-am decis să mă destăinui lui Rachel.

— Cred că ar fi bine să îţi muţi maşina, i-am spus lui Sam.

Se uită la tavan cu o privire alarmată, de parcă mama ar fi putut să-i citească gândurile prin podeaua studioului ei. Apoi a privit spre Rachel, pe urmă spre mine, întrebarea mută văzându-se clar pe chipul lui: „Chiar o să îi zici?“ Am ridicat din umeri.

Rachel m-a privit puţin zeflemitoare şi curioasă. I-am făcut un semn care să-i dea de înţeles să aibă răbdare şi Sam s-a dus în dreptul scărilor să-şi ia la revedere.

— Pe curând, doamnă Brisbane!

A urmat o pauză lungă. După care mama a răspuns, fără amabilitate:

— Pa.

Sam s-a întors în bucătărie. N-a spus că se simte vinovat, dar nici nu era nevoie să spună. Se vedea clar pe faţa lui.

— Dacă nu mă întorc înapoi până pleci tu, Rach, atunci pe curând, a spus, ezitând un pic.

— Înapoi! răspunse Rachel surprinsă, în timp ce Sam ieşea pe uşa din faţă, cheile de la maşină auzindu-se clinchenind. Cum adică „înapoi“? Ce face cu maşina? Stai puţin – Băiatul a dormit *la tine?*

— Şşşş! am zis repede aruncând o privire spre hol. Apucând-o pe Rachel de cot, am împins-o spre colţul bucătăriei şi i-am dat imediat drumul, privindu-mi degetele. Uau, Rachel, ce rece eşti!

— Nu, tu frigi, mă corectă ea. Aşadar, ce se petrece aici? Voi doi – *vă culcaţi* împreună?

Am simţit cum mă înroşesc fără să vreau.

— Nu în felul ăla. Pur şi simplu…

Rachel nu a aşteptat să mă decid cum să-mi continui fraza.

— Sfinte Sisoe, sfinte Sisoe, sfinte… Nici nu ştiu ce să spun la asta, Grace! Pur şi simplu, *ce?* Ce *faceţi* voi doi? Nu, stai, nu-mi spune!

— Şşşş, am zis iar, deşi ea nu era chiar atât de gălăgioasă. Doar dormim. Atât. Da, ştiu că sună ciudat, dar, pur şi simplu…

Mă chinuiam sa găsesc cuvintele potrivite ca să explic ce simţeam. Nu era doar faptul că aproape îl pierdusem pe Sam şi că acum voiam să-l ţin lângă mine. Nu era numai dorinţa sexuală. Era vorba, pur şi simplu, să adorm simţind pieptul lui Sam lipit de spatele meu, să îi simt inima bătând în ritmul inimii mele. În procesul meu de maturizare, am realizat că senzaţia braţelor lui în jurul meu, mirosul lui atunci când dormea, sunetul respiraţiei lui – asta era pentru mine casa mea şi tot ceea ce îmi doream la sfârşitul zilei. Nu era acelaşi lucru ca atunci când eram treji. Dar nu ştiam cum să-i explic asta lui Rachel. Mă întrebam de ce am vrut să-i spun.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic. Dormitul chiar *este* altfel când Sam e cu mine.

— Cred şi eu că este, a spus ea făcând ochii mari.

— Rachel.

— Scuze, scuze. Încerc să fiu rezonabilă, dar prietena mea cea mai bună tocmai ce mi-a zis că îşi petrece fiecare noapte cu prietenul ei fără ca părinţii ei să ştie. Deci o să se furişeze înapoi în casă? Ai corupt Băiatul!

— Crezi că greşesc? am spus, surprinsă un pic. M-am întrebat dacă chiar l-am corupt pe Sam.

Rachel se gândi.

— Cred că este grozav de romantic.

Am izbucnit într-un chicot puţin nervos, simţindu-mă în acelaşi timp ameţită şi uşurată.

— Rachel, sunt atât de îndrăgostită de el!

Dar n-a sunat autentic când am zis-o. A sunat prostesc şi sentimental, ca într-o reclamă, pentru că nu am putut să-mi încarc vocea cu adevărul şi profunzimea sentimentelor mele.

— Juri că nu o să spui?

— Secretul tău e-n siguranţă cu mine. Departe de mine gândul să-i despart pe tinerii îndrăgostiţi. Doamne! Nu-mi vine să cred că sunteţi pe bune tineri îndrăgostiţi.

Îmi simţeam inima bătându-mi cu putere în piept, din cauza acestei destăinuiri, dar era un sentiment plăcut – un secret în minus faţă de Rachel. Până ca mama ei să ajungă, câteva minute mai târziu, eram amândouă destul de vesele. Poate era timpul să îi dezvălui şi alte secrete.

• Sam •

Erau minus şapte grade afară. În lumina strălucitoare a lunii, un disc plat şi palid ascuns în spatele unui labirint de crengi lipsite de frunze, mi-am înfăşurat braţele goale în jurul pieptului şi m-am holbat la şosetele mele, aşteptând ca mama lui Grace să plece din bucătărie. Am înjurat în şoaptă primăvara îngheţată din Minnesota, dar cuvintele, nişte cercuri învolburate de aburi albi, s-au pierdut în noapte. Mă simţeam ciudat să stau în frigul ăsta, tremurând, incapabil să-mi simt degetele de la mâini şi de la picioare, ochii usturându-mă din cauza gerului, dar fără să mă transform în lup.

Dincolo de uşa glisantă cu geamul spart a terasei, vocea lui Grace de-abia se auzea; vorbea despre mine cu mama ei. Mama ei s-a interesat delicat dacă voi veni şi mâine. Grace a răspuns meditativ şi vag că da, probabil voi veni, deoarece asta fac iubiţii de obicei. Mama ei a comentat, fără să se adreseze cuiva anume, că unii oameni ar crede

că ne mişcăm cam repede. Grace a întrebat-o dacă mai vrea şniţele cu parmezan înainte să le bage în frigider. Îi auzeam nerăbdarea din voce, dar mama ei părea să nu observe, reuşind astfel cu eficacitate să mă ţină prizonier afară, prin simpla ei prezenţă în bucătărie. Stând în picioare pe podeaua degerată de lemn a terasei, în blugi şi într-un tricou subţire cu Beatles, contemplam cât de înţelept ar fi dacă m-aş însura cu Grace şi am duce o viaţă tânără de hipioţi pe bancheta din spate a Volkswagenului meu, fără supravegherea părinţilor. Niciodată nu mi se păruse o idee atât de bună ca acum, când simţeam cum îmi clănţăne dinţii în gură, şi degetele de la picioare şi urechile îmi amorţiseră de tot.

— Îmi arăţi la ce lucrai sus? am auzit-o pe Grace întrebând.

Mama ei părea un pic suspicioasă când a răspuns:

— Bine.

— Stai numai să-mi iau puloverul, zise Grace.

A trecut pe lângă uşa de sticlă a terasei, descuind-o fără zgomot cu o mână şi luând cu cealaltă mână puloverul de pe masa din bucătărie. Am zărit-o mimându-mi cu buzele un „Scuze“.

— E frig aici, zise puţin mai tare.

După ce au ieşit din bucătărie, am numărat până la 20 şi apoi am intrat în casă. Tremuram ca varga, dar eram în continuare Sam.

Aveam toate dovezile care îmi trebuiau că m-am vindecat, dar eu încă mai aşteptam o răsturnare de situaţie.

• Grace •

Sam tremura atât de violent când am ajuns în cameră, încât am uitat cu totul de durerea mea de cap. Am închis uşa de la dormitor fără să mai aprind lumina şi am urmat sunetul vocii lui până în pat.

— P-p-poate ar trebui să ne regândim stilul de viaţă, mi-a şoptit, cu dinţii clănţănind, în timp ce m-am urcat în

pat şi mi-am înfăşurat mâinile în jurul lui.

I-am atins cu vârful degetelor pielea care i se făcuse ca de găină, puteam simţi chiar şi prin materialul tricoului.

Am tras pătura peste capetele noastre şi mi-am lipit faţa de gâtul său rece. M-am simţit egoistă să zic asta cu voce tare:

— Nu vreau să dorm fără tine.

El se ghemui – cu picioarele mele goale, îi simţeam tălpile reci, chiar şi prin şosete.

— Nici eu. D-dar avem o viaţă, mormăi el şi cuvintele i se încâlciră în gură; a trebuit să se oprească şi să îşi frece cu mâna buzele pentru a le încălzi, ca să poată continua: Avem o viaţă întreagă înaintea noastră. Să fim împreună.

— O viaţă, începând de acum, am zis.

Dincolo de uşa de la dormitor, am auzit vocea tatălui meu – probabil ajunsese acasă tocmai când am intrat eu în cameră – şi am ascultat conversaţia zgomotoasă a părinţilor mei, în timp ce urcau pe scări în camera lor, glumind unul cu altul.

Pentru o clipă am invidiat libertatea lor, de a veni şi pleca atunci când doresc, fără şcoală, fără părinţi, fără reguli.

— Adică, nu e nevoie să rămâi aici, dacă nu te simţi confortabil. Dacă nu vrei. M-am oprit. N-am vrut să par atât de posesivă.

Sam se întoarse cu faţa la mine. Nu vedeam nimic decât strălucirea ochilor săi în întuneric.

— Nu o să mă plictisesc niciodată de asta. Pur şi simplu nu vreau să-ţi fac probleme. Nu vreau să te simţi nevoită să îmi ceri să plec. Dacă devine prea dificil.

Mi-am lipit mâna de obrazul lui rece; era o senzaţie plăcută.

— Poţi să fii destul de prostuţ uneori, pentru un tip atât de deştept. I-am simţit buzele curbându-se într-un zâmbet în palma mea, în timp ce şi-a lipit şi mai mult corpul de mine.

— Ori eşti tu prea fierbinte, ori sunt eu prea rece, zise el.

— Normal, eu sunt fierbinte, am şoptit. Atâââât de fierbinte!

Sam râse fără să facă zgomot – o expirare uşoară şi tremurată. Am întins mâna să-i strâng degetele în palmă; am stat cu mâinile aşa, strivite de corpurile noastre ca într-un nod, până când degetele lui s-au mai încălzit.

— Spune-mi despre lupul cel nou.

Sam deveni tăcut.

— E ceva în neregulă cu el. Nu i-a fost frică de mine.

— Asta-i ciudat.

— M-a făcut să mă întreb ce fel de persoană ar alege viaţa unui lup. Probabil, sunt toţi săriţi de pe fix, Grace, fiecare dintre lupii cei noi ai lui Beck. Cine ar alege aşa ceva?

Acum era rândul meu să tac.

Mă întrebam dacă îşi mai amintea de anul trecut, când stăteam întinşi unul lângă celălalt, ca şi acum, şi eu i-am mărturisit că aş fi vrut să mă transform, ca să fim împreună. Nu, nu doar să fim împreună. Voiam să simt cum este să fiu unul dintre lupi, atât de simplu şi magic şi primitiv. M-am gândit iarăşi la Olivia, acum un lup alb, gonind printre copaci împreună cu restul haitei, şi, undeva înăuntrul sufletului, ceva m-a durut puţin.

— Poate doar le plăceau lupii, am spus într-un final. Şi vieţile lor nu erau prea interesante.

Trupul lui Sam era lipit de al meu, dar îi simţeam mâna fără vlagă şi am văzut că avea ochii închişi. Gândurile îi erau duse departe, foarte departe, de neatins.

— N-am încredere în el, Grace, spuse în cele din urmă. Simt că toată treaba asta cu noii lupi n-o să se termine cu bine. Pur şi simplu… Aş fi vrut ca Beck să nu fi făcut asta. Aş fi vrut să fi ştiut să aştepte.

— Culcă-te, i-am spus, deşi ştiam că n-o să se culce. Nu-ţi mai bate capul cu ce ar putea să se întâmple.

Dar ştiam că nici asta nu avea de gând să facă.

Unsprezece
Grace

— Te-ai întors, Grace?

Asistenta şi-a ridicat privirea când am intrat în cabinet. Cele trei scaune vizavi de biroul ei erau ocupate – un elev moţăia cu capul aplecat într-o postură prea jenantă ca să nu fie reală, şi ceilalţi doi copii citeau. Doamna Sanders era destul de faimoasă pentru faptul că îi lăsa pe elevii copleşiţi de viaţă să-şi petreacă timpul în biroul ei, ceea ce era un lucru bun, până în momentul în care cineva căruia îi plesnea capul de durere şi care nu voia decât să stea jos intra înăuntru şi găsea toate scaunele ocupate.

Am venit până în faţa biroului ei şi mi-am încrucişat braţele. Simţeam nevoia să fredonez în ritmul în care îmi pulsa capul. Mi-am trecut mâna peste faţă – un gest care mi-a amintit brusc şi violent de Sam.

— Îmi pare rău că vă deranjez iarăşi pentru ceva atât de prostesc, dar migrena asta mă termină.

— Ei bine, arăţi destul de slăbită, confirmă doamna Sanders.

S-a ridicat şi mi-a făcut semn spre scaunul cu roţi din spatele biroului.

— Ce-ar fi să stai jos până caut eu termometrul? Parcă eşti şi un pic îmbujorată.

— Mulţumesc, am spus recunoscătoare şi i-am luat locul pe scaun când s-a ridicat şi a intrat în cealaltă cameră. Mă simţeam ciudat aici. Nu doar pentru că stăteam pe scaunul ei, cu Solitaire-ul deschis pe calculator şi copiii uitându-se la mine din pozele de pe birou, dar ciudat în sine să mă aflu în cabinetul asistentei. Asta era numai a doua oară când intram aici, şi nu trecuseră decât câteva zile de la ultima vizită. O aşteptasem la uşă pe Olivia de câteva ori,

dar nu fusesem de fapt niciodată înăuntru ca pacient, clipind sub lumina fluorescentă şi întrebându-mă dacă nu cumva mă îmbolnăveam.

În lipsa doamnei Sanders, nu mă mai simţeam nevoită să dau impresia de stoicism, aşa că mi-am ciupit vârful nasului, încercând să pun presiune pe centrul durerii. Era la fel ca toate celelalte migrene pe care le avusesem în ultimul timp, o durere surdă, care mă ardea şi radia de-a lungul pometilor. Erau migrene care păreau să promită mai mult: tot aşteptam să-mi curgă nasul sau să încep să tuşesc, să se întâmple *ceva.*

Doamna Sanders s-a întors cu un termometru, iar eu mi-am dat repede mâna la o parte de pe faţă.

— Deschide gura, scumpo, mă instrui ea, iar acest lucru mi s-ar fi părut amuzant în altă situaţie, pentru că doamna Sanders nu mi se părea genul care să folosească cuvântul „scumpo“.

— Am impresia că te paşte o boală.

Am acceptat termometrul şi l-am pus sub limbă; tubul de plastic era ascuţit şi avea un gust cleios. Aveam de gând să îi zic că nu mă îmbolnăveam decât rar, dar nu puteam vorbi. Timp de trei minute interminabile, doamna Sanders pălăvrăgi despre cursuri cu cei doi elevi treji de pe scaune, apoi s-a întors şi mi-a luat termometrul din gură.

— Credeam că fac şi ei termometre mai rapide în zilele noastre, am zis.

— Pentru pediatrie. Şi-au închipuit că voi, drăcuşorii de liceeni, aveţi destulă răbdare să le folosiţi pe cele ieftine.

Citi termometrul.

— Ai un pic de febră. Numai un pic. Probabil, ai o viroză. Sunt multe cazuri acum, cu variaţiile astea de temperatură de-afară. Vrei să sun pe cineva să vină să te ia?

M-am gândit pentru un moment la bucuria de a scăpa de şcoală şi de a mă cuibări comod în braţele lui Sam pentru tot restul după-amiezii. Dar el lucra şi eu aveam un test la chimie, aşa că am oftat şi am recunoscut adevărul: nu eram de fapt suficient de bolnavă ca să îmi justific plecarea.

— Oricum, n-au mai rămas multe ore. Şi am un test.

Doamna Sanders s-a strâmbat.

— O stoică. Sunt de acord. Păi, uite cum facem. Nu prea am voie să fac asta fără să le cer permisiunea alor tăi, dar…

S-a apropiat de mine şi a deschis unul din sertarele biroului. Înăuntru avea o grămadă de mărunţiş, cheile de la maşină şi o sticlă de paracetamol. Îmi scutură două pastile în mână.

— Asta o să-ţi alunge imediat febra şi o să se ocupe probabil şi de durerea de cap.

— Mulţumesc, i-am spus, cedându-i înapoi scaunul. Fără supărare, dar sper să nu mă mai întorc aici săptămâna asta.

— Cabinetul ăsta e un centru cultural şi social! spuse doamna Sanders prefăcându-se şocată. Ai grijă de tine.

Am înghiţit un paracetamol şi l-am alungat în stomac cu puţină apă din răcitorul de lângă uşă, apoi m-am întors la oră. Începusem să nu mai simt durerea de cap. Până la sfârşitul ultimei ore, pastila îşi făcuse complet efectul. Doamna Sanders avea probabil dreptate. Senzaţia asta cicălitoare că mă păştea ceva mai *mult* era doar un virus.

Am încercat să mă conving că doar asta era.

Doisprezece
Cole

Nu cred că trebuia să fiu uman acum.

Lapoviţa îmi tăia trupul gol şi era atât de rece încât simţeam că mă arde. Degetele mele erau ca nişte beţe; nu le mai simţeam deloc. Nu ştiam de cât timp zăceam pe pământul îngheţat, dar fusese suficient pentru ca lapoviţa topită să formeze o mică baltă pe spatele meu.

Tremuram aşa de tare încât de-abia mai puteam să mă ţin drept, clătinându-mă pe picioare, în timp ce încercam să-mi dau seama de ce mă transformasem iarăşi în om. Până acum, incursiunile mele în partea umană avuseseră loc în zilele mai calde şi fuseseră, slavă Domnului, destul de scurte. Acum era o seară îngheţată – era probabil ora şase sau şapte, dacă era să mă iau după soarele care strălucea portocaliu printre crengile desfrunzite ale copacilor.

Nu aveam timp să mă minunez de instabilitatea condiţiei mele fizice. Tremuram de frig, dar nu simţeam nici măcar o idee din greaţa sau contorsionarea pielii, care erau semne că eram pe cale să mă schimb în lup. Ştiam, cu tot mai multă certitudine, că eram blocat în trupul ăsta, cel puţin momentan. Ceea ce însemna că era cazul să găsesc un adăpost – eram gol puşcă şi nu aveam de gând să aştept să capăt degerături. Prea multe extremităţi pe care preferam să nu le pierd.

Înfășurându-mi mâinile în jurul corpului, am examinat împrejurimile. În spatele meu, lacul reflecta raze scânteietoare de lumină. Concentrându-mă să descifrez întunericul pădurii din faţa mea, am zărit statuia de lângă lac şi, în spatele statuii, băncile de beton. Asta însemna că eram la o distanţă de câţiva paşi de casa imensă pe care o

văzusem mai devreme.

Bun, acum aveam o destinaţie. Din fericire, nu era nimeni acasă.

Nu vedeam nicio maşină în parcare, aşa că norocul era de partea mea, deocamdată.

— La dracu', la dracu', la dracu', am bombănit printre dinţi, ţopăind ca ars pe pietrişul care ducea la uşa din spatele casei. Mai erau încă suficienţi nervi activi în tălpile mele goale, ca să simt pietrele cum taie în carnea rece. Mă vindecam mai repede acum decât înainte, pe când eram numai Cole, dar asta nu uşura cu nimic înţepătura iniţială a pietrişului.

Am încercat uşa din spate – descuiată. Clar, Cel de Sus îmi zâmbea. Mi-am promis să-i trimit o carte poştală. Deschizând uşa, am păşit într-un antreu, plin de lucruri înghesuite şi împrăştiate, care mirosea a sos de friptură. Pentru o clipă, am rămas nemişcat, tremurând, brusc paralizat de amintirea fripturii. Stomacul meu – mult mai plat şi mai tare decât era ultima dată când mă transformasem în om – a mârâit la mine şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit să caut bucătăria şi să fur mâncare.

Gândul că voiam neapărat ceva de mâncare îmi făcu buzele să se încovoaie într-un zâmbet. Şi apoi picioarele degerate mi-au amintit pentru ce eram aici. Haine mai întâi. Şi apoi mâncare. Am ieşit din antreu şi-am dat într-un hol întunecat.

Interiorul casei oferea aceeaşi impresie colosală pe care ţi-o oferea şi exteriorul, şi părea că răsărise direct din revista *Better Homes and Gardens*[4]. Totul atârna ca la carte pe pereţi, în perechi perfecte de câte trei sau cinci, aliniate perfect sau într-o asimetrie fermecătoare. Un covor imaculat, de o culoare care, probabil, purta numele de liliachiu, m-a condus fără zgomot de-a lungul holului parchetat. Aruncând o privire în urmă să mă asigur că nu era nimeni în spatele meu, fu cât pe ce să trântesc o vază

[4] Revistă americană de design interior şi exterior - grădinărit, mobilă, decoraţiuni şi gătit (n.tr.)

care părea destul de scumpă şi în care era un buchet de crengi uscate aranjat artistic. M-am întrebat dacă într-adevăr locuieşte cineva aici.

Mai important, m-am întrebat dacă locuia aici cineva care purta numărul meu.

Ajuns la capătul holului, am ezitat. În stânga mea, alt hol întunecat. În dreapta, nişte scări masive şi sumbre ce arătau ca locul unei crime dintr-un film gotic horror. M-am luptat puţin cu logica şi am decis să urc la etaj. Dacă aş fi fost un tip bogat în Minnesota, mi-aş fi făcut dormitorul la etaj. Deoarece căldura se ridică.

Scările m-au condus până într-un hol care dădea spre cele de dedesubt. Degetele îmi ardeau pe covorul verde de pluş când simţurile începură să-mi revină încet la normal. Durerea era un lucru bun. Însemna că sângele încă mai circulă.

— Stai pe loc.

O voce feminină m-a oprit. Vocea nu părea speriată, în ciuda faptului că un tip gol stătea în mijlocul casei, aşa că mi-am imaginat că era posibil să mă trezesc cu o puşcă îndreptată direct spre mine. Eram profund conştient că inima îmi bătea regulat; Doamne, ce dor îmi era de adrenalină!

M-am întors.

O fată. Era mortal de frumoasă, de o frumuseţe ce-ţi smulgea inima din piept, cu ochii mari, perfect albaştri, pe jumătate ascunşi în spatele unui breton blond filat. Postura ei părea să sugereze că e conştientă de asta. Când i-am simţit ochii studiindu-mă din cap până în picioare, am avut impresia că sunt judecat şi găsit vinovat.

Am încercat să zâmbesc.

— Bună. Scuze. Sunt dezbrăcat.

— Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Isabel. Ce cauţi în casa mea?

Nu prea exista un răspuns potrivit la acea întrebare.

Sub noi se auzi o uşă închizându-se, iar eu şi Isabel am tresărit şi ne-am uitat în direcţia zgomotului. Pentru o clipă, inima mi-a gemut puternic în piept şi am fost

surprins să simt spaimă – să simt *ceva* după o perioadă atât de lungă de nimic.

Nu m-am putut mişca.

— O, *Doamne!*

O femeie apăru la baza scărilor, holbându-se în sus la mine prin balustrada holului. Şi-a rotit ochii către Isabel.

— O, Dumnezeule. Ce naiba…

Aveam să fiu ucis de două generaţii de femei frumoase. În timp ce eram dezbrăcat.

— Mamă, o repezi Isabel, intervenind. Ai putea să nu te mai holbezi? E complet pervers.

Atât eu, cât şi mama ei clipeam uimiţi.

Isabel veni mai aproape de mine şi se aplecă peste balustradă spre mama ei.

— Putină intimitate, se poate? strigă ea.

Asta a adus-o pe maică-sa înapoi la realitate. S-a răstit înapoi, cu o voce care creştea cu fiecare cuvânt:

— Isabel Rosemary Culpeper, ai măcar de gând să-mi spui ce caută un băiat *dezbrăcat* în casa asta?

— Tu ce *crezi?* ripostă Isabel. Ce crezi că fac cu un băiat dezbrăcat în casa asta? Nu te-a avertizat doctorul că aş putea să-mi pierd controlul dacă continui să mă ignori? Ei bine, asta fac, mamă! Iată-mă, am trecut la fapte! Exact, holbează-te în continuare! Sper că te bucuri! Nu înţeleg de ce ne forţezi să mergem la terapie dacă nici măcar nu ai de gând să asculţi ce-ţi spune doctorul. Hai, pedepseşte-mă în continuare pentru greşelile tale!

— Draga mea, spuse maică-sa, pe un ton mult mai liniştit. Dar *asta…*

— Măcar nu ies să mă vând undeva la vreun colţ de stradă! zbieră Isabel.

S-a întors spre mine, şi faţa ei s-a domolit instantaneu.

— Puiule, nu vreau să mă vezi în starea asta, îmi zise cu o voce de o mie de ori mai dulce. De ce nu te duci tu înapoi în cameră?

Eram un actor în propria viaţă.

Maică-sa duse o mână la ochi şi încercă să nu se uite în direcţia mea.

— Te rog, te rog, spune-i să pună nişte haine pe el până nu vine tatăl tău acasă. Între timp, eu mă duc să beau ceva. Nu vreau să-l mai văd.

În timp ce maică-sa se întorcea, Isabel mă apucă de mână – am simţit un mic şoc la atingerea ei – şi mă trase după ea pe hol şi apoi într-una dintre încăperi. S-a dovedit a fi o baie, faianţată numai în alb şi negru, cu o cadă masivă care stătea pe nişte picioare în formă de gheară şi care ocupa cam tot spaţiul.

Isabel îmi făcu vânt atât de tare, că aproape am căzut în cadă, după care încuie uşa în urma noastră.

— Ce dracu' cauţi transformat în om aşa devreme? mă interogă ea.

— Ştii ce sunt? am întrebat-o.

Întrebare idioată.

— Te rog, zise şi vocea ei emana atâta dispreţ, într-un fel care ameninţa să mă excite. Nimeni – *absolut nimeni* – nu-mi mai vorbise în felul ăsta. Ori eşti de-al lui Sam, ori eşti vreun pervers oarecare dezbrăcat şi mirosind a câine.

— Sam? Beck.

— Nu Beck. Acum e Sam, mă corectă Isabel. Nu contează, ceea ce contează acum e că te afli dezbrăcat în casa mea, şi chiar ar trebui să fii lup în momentul ăsta. De ce naiba nu eşti? Cum te cheamă?

Într-o clipă de nebunie aproape că i-am spus.

• Isabel •

O secundă, privirea i-a fluturat în altă parte, într-un loc şovăitor, şi asta era prima expresie sinceră pe care o avusese, de vreme ce în scena de pe scări mi se păruse cam prefăcut. Şi apoi, zâmbetul acela aproape afectat reapăru pe faţa lui.

— Cole.

A spus-o de parcă îmi făcea o favoare.

I-am întors-o imediat.

— Ei bine, *Cole,* de ce nu eşti lup în momentul ăsta?

— Pentru că altfel nu te-aş mai fi cunoscut pe tine? mi-a

sugerat el.

— Bună încercare, i-am zis, simţind cum un zâmbet aspru îmi schimonoseşte faţa.

Ştiam destule despre flirtat, din experienţa proprie, ca să pot recunoaşte asta în acţiune. Şi mai era şi un nemernic arogant pe deasupra; în loc să devină mai ruşinat cu cât vorbeam mai mult, el s-a întins să ia duşul, pe care îl ţinea la spate în ambele mâini, alungindu-se cu o mişcare destul de atrăgătoare în timp ce mă studia pe mine.

— De ce ai minţit-o pe maică-ta? Ai mai fi făcut asta dacă aş fi fost un agent imobiliar burtos transformat în vârcolac?

— Mă îndoiesc. Bunătatea nu mă interesează în general.

Ce mă interesa de fapt era felul în care i se grupau muşchii umerilor şi i se încorda pieptul când îşi ridica mâinile deasupra capului. Am încercat să-mi menţin privirea pe schimonoseala arogantă a buzelor lui.

— Acestea fiind spuse, ar fi cazul să îţi găsim ceva de îmbrăcat.

Şi-a strâmbat şi mai mult buzele.

— În cele din urmă?

I-am zâmbit cu răutate.

— Da, hai să acoperim ciudăţenia asta.

A schiţat un fel de *uuuu* din buze.

— Dur.

Am ridicat din umeri.

— Rămâi aici şi nu te răni. Mă întorc imediat.

Închizând uşa de la baie, am traversat holul până în dreptul camerei fratelui meu. O secundă, am ezitat în faţa uşii, apoi am deschis-o.

Trecuse destul de mult timp de când murise, astfel încât nu mi se mai părea o intruziune când intram în camera lui. Pe deasupra, deja nu mai arăta precum camera lui acum. Mama împachetase multe din lucruri în cutii, la sfatul fostului ei psiholog, şi apoi lăsase cutiile în cameră, la sfatul actualului psiholog. Toate echipamentele lui sportive fuseseră împachetate, împreună cu sistemul audio gigantic

pe care îl construise singur. Odată ce scăpa de lucrurile astea, nu mai rămânea nimic aici care să amintească de Jack.

Păşind în camera întunecată spre veioză, mi-am lovit tibia de una din cutiile psihologului. Am înjurat încet, am aprins întrerupătorul şi pentru prima dată am contemplat ceea ce făceam: scormoneam prin lucrurile fratelui meu mort pentru a găsi îmbrăcăminte pentru un vârcolac sexy de îţi venea să leşini, dar nesimţit, care stătea în baia mea, după ce îi spusesem maică-mii că mă culcasem cu el.

Poate ea avea dreptate şi eu chiar aveam nevoie de consiliere.

Mi-am croit drum printre cutii şi-am deschis şifonierul. O adiere ce avea mirosul lui Jack a ieşit de-acolo – destul de scârbos. O bluză de trening parţial spălată şi şampon de bărbat şi pantofi vechi. Dar pentru o clipă, pentru o singură clipă, m-a făcut să rămân împietrită, uitându-mă la formele întunecate ale hainelor care atârnau pe umeraşe. Apoi, am auzit-o pe mama, jos de tot, scăpând ceva pe podea, şi mi-am adus aminte că trebuia să îl scot pe Cole de aici înainte să ajungă tata acasă. Mama nu-i va spune. Îi era de ajuns, aşa cum stăteau lucrurile acum. Nu îi plăceau nici ei scandalurile, aşa cum nu îmi plăceau nici mie.

Am găsit un pulover jerpelit, un tricou şi o pereche decentă de blugi. Satisfăcută, m-am întors să plec şi m-am trezit nas în nas cu Cole.

Mi-am oprit la timp încă o înjurătură, cu inima zvâcnind în piept. A trebuit să-mi dau capul pe spate un pic ca să pot să-i văd faţa atât de aproape de mine; era destul de înalt. Lumina slabă a veiozei îi ascuţea trăsăturile feţei, ca într-un portret de Rembrandt.

— Ţi-a luat cam mult timp, spuse Cole, dându-se un pas mai în spate de dragul politeţii. Am venit să văd dacă nu te-ai dus să iei o armă.

I-am azvârlit hainele.

— Va trebui să te descurci fără lenjerie intimă.

— Se poate altfel?

A aruncat puloverul şi tricoul pe pat şi se întoarse pe

jumătate ca să îşi tragă pantalonii pe el. Atârnau puţin cam largi. Am observat umbra liniei şoldurilor dispărând în talia pantalonilor.

Mi-am întors repede capul când s-a răsucit cu faţa, dar ştiam că mă văzuse cum l-am urmărit. Îmi venea să-i zgârii încruntătura arogantă a sprâncenelor. S-a întins să ia tricoul şi, când s-a despăturit în mâinile lui, am văzut că era tricoul preferat cu Vikings al lui Jack, colţul din dreapta jos fiind mânjit/murdărit/pătat cu puţin alb de când vopsise garajul anul trecut. Avea obiceiul să poarte tricoul ăla zile în şir, până când la un moment dat chiar şi el recunoştea că mirosea. Uram asta.

Cole şi-a întins mâinile deasupra capului ca să îşi pună tricoul pe el, şi brusc singurul lucru la care mă gândeam era faptul că nu puteam suporta să văd pe altcineva purtând tricoul acela în afară de fratele meu. Fără să gândesc, am apucat tricoul, şi Cole a înlemnit, uitându-se în jos la mine, cu o privire inexpresivă. Poate puţin debusolată.

Am smucit de tricou, indicând ce voiam, şi continuând să aibă o expresie vag curioasă, a desfăcut pumnul, lăsându-mă să-i iau tricoul din mâini. Odată ce am obţinut tricoul, n-am vrut să explic de ce îl luasem înapoi, aşa că în schimb l-am sărutat. Era mai uşor să-l sărut, să-l împing cu spatele de perete şi să încerc forma zâmbetului său arogant pe buzele mele decât ar fi fost să îi explic de ce tricoul lui Jack în mâinile altcuiva mă făcea să mă simt atât de înverşunată şi expusă înăuntrul meu.

Iar el săruta bine. Îi simţeam stomacul plat şi coastele cum se mulează uşor peste ale mele, deşi mâinile lui nu s-au ridicat să mă atingă. Aşa de aproape cum era, mirosea precum Sam în prima seară când l-am cunoscut, un miros de lup şi de brad. Era o anumită foame arzătoare în felul în care îşi apăsă buzele pe ale mele, care m-a făcut să mă gândesc că era mai sincer când mă săruta, decât atunci când vorbea.

Când m-am tras înapoi, Cole a rămas pe loc, rezemat de perete, cu degetele înfipte în buzunarele blugilor cu

fermoarul încă netras, cu capul aplecat într-o parte, pur şi simplu studiindu-mă. Inima îmi bătea în piept, şi mâinile îmi tremurau din cauza efortului pe care-l făceam să nu-l mai sărut din nou, dar el nu părea tulburat. Vedeam prin pielea abdomenului cât de încet şi liniştit îi bătea pulsul.

Faptul că el nu era la fel de răvăşit ca mine m-a înfuriat imediat, şi am făcut un pas în spate aruncând în el cu tricoul lui Jack. S-a aplecat să îl prindă, imediat după ce a ricoşat în pieptul lui.

— Atât de rău?

— Da, am zis, încrucişându-mi mâinile ca să nu mai tremure. A fost ca şi când încercai să mănânci un măr.

Sprâncenele i s-au ascuţit arătând că era sigur că minţeam.

— Revanşa?

— Nu prea cred. Mi-am atins cu degetul una din sprâncene. Cred că ar trebui să pleci acum.

Mi-era frică să nu mă întrebe unde trebuia să plece, dar el a continuat să-şi pună tricoul şi şi-a încheiat blugii cu un aer de finalitate.

— Probabil, ai dreptate.

Deşi am văzut că avea călcâiele tăiate destul de rău, n-a cerut încălţăminte, iar eu nu i-am oferit. Sentimentul de apăsare creat de faptul că nu reuşisem să mă explic îmi sufoca cuvintele, aşa că pur şi simplu l-am condus jos înapoi la uşa pe care intrase.

Am văzut că ezită, pentru o clipă, când am trecut prin faţa bucătăriei, şi mi-am amintit cum i-am simţit coastele peste ale mele. O parte din mine ştia că trebuia să-i ofer ceva de mâncare, dar cea mai mare parte voia doar să-l vadă plecat cât mai repede. De ce era mult mai uşor să laşi o porţie de mâncare afară pentru lupi?

Poate pentru că lupii nu aveau zâmbete arogante.

M-am oprit în hol, în faţa uşii de la intrare, şi mi-am încrucişat braţele din nou.

— Tatăl meu împuşca lupi, i-am spus. Doar ca să ştii. Deci este posibil să vrei să stai departe de pădurea din spatele casei.

— O să ţin minte asta când voi fi în corpul unui animal fără inteligenţă. Mulţumesc pentru sfat.

— Trăiesc pentru a-i mulţumi pe alţii, i-am spus deschizând uşa. Lapoviţa bătută de vânt ce cădea prin întunericul nopţii mi-a acoperit mâna.

Mă aşteptam să facă o faţă de căţeluş plouat, sau orice altceva menit să-mi trezească milă, dar Cole pur şi simplu s-a uitat la mine, cu un zâmbet bizar şi sigur pe faţă. Apoi a ieşit direct afară în lapoviţă, trăgându-mi uşa din mâini ca să o închidă după el.

După ce uşa s-a închis, am rămas pe loc un timp îndelungat, înjurând încet printre dinţi, neştiind de ce lăsam această întâmplare să mă deranjeze. Apoi am mers în bucătărie şi-am apucat primul lucru care mi-a căzut sub ochi – o pâine ambalată – şi m-am întors la uşa din dos.

Plănuiam ce aveam de gând să îi spun – ceva de genul: „Să nu te aştepţi la mai mult“, dar când am deschis uşa dispăruse deja.

Am aprins becul din spatele casei. Lumina galbenă şi neclară s-a revărsat pe suprafaţa îngheţată a curţii, cu reflexii ciudate oglindite de stratul subţire şi îngheţat de lapoviţă. Cam la trei metri de uşă, am văzut blugii şi puloverul zdrenţuit zăcând într-un grămadă dezordonată.

Cu ochii şi urechile arzându-mi în frig, m-am îndreptat încet înspre grămada de haine, lapoviţa scârţâindu-mi sub picioare, şi m-am oprit să îi studiez forma. Una din mânecile puloverului era azvârlită în afară, ca şi cum ar arăta spre pădurea de brad din depărtare. Mi-am ridicat privirea şi, bineînţeles, acolo era. Un lup gri-maroniu la doar câţiva metri depărtare, holbându-se la mine cu ochii verzi ai lui Cole.

— Fratele meu a murit, i-am zis.

Lupul n-a clintit nicio ureche; lapoviţa şi ninsoarea i se aşterneau pe blană.

— Nu sunt o persoană de treabă.

Continua să stea nemişcat. Am făcut un mic efort mental, încercând să împac ochii lui Cole cu faţa lupului. Am desfăcut pâinea şi am ţinut punga astfel încât feliile

s-au rostogolit pe pământul de la picioarele mele. Nici nu s-a clintit – numai se uită fix la mine, fără să clipească, ochii omeneşti pe faţa unui animal.

— Dar nu ar fi trebuit să-ţi spun că sărutul tău a fost prost, am adăugat, tremurând de frig puţin.

Apoi nu eram sigură ce să mai spun despre sărut, aşa că am tăcut.

M-am întors înapoi la uşă. Înainte să intru, am împăturit hainele şi am aruncat ghiveciul gol de lângă uşă peste ele ca să le protejeze de vremea rea. Apoi l-am lăsat afară în noapte.

Mai vedeam şi acum ochii lui omeneşti, pe faţa aceea de lup; arătau la fel de goi precum mă simţeam eu.

Treisprezece
Sam

Îmi era dor de mama.

Nu-i puteam explica asta lui Grace, pentru că ştiam că tot ce vedea ea când se gândea la mama erau cicatricile sălbatice pe care părinţii mei mi le lăsaseră pe încheieturile mâinilor. Şi era adevărat, amintirea alor mei încercând să omoare micul monstru în care mă transformasem era aşa de puternic întipărită în mintea mea încât uneori părea că îmi crapă capul; vechile răni erau atât de adânc săpate în conştiinţa mea, încât simţeam lamele de ras de fiecare dată când eram pe lângă o cadă.

Dar aveam şi alte amintiri despre mama, care se scufundau printre crăpături tocmai când mă aşteptam mai puţin. Ca de exemplu acum, când stăteam aplecat deasupra tejghelei la Raftul Strâmb, cărţile zăcând la câţiva centimetri de mâinile mele goale, privind pe fereastră noaptea cafenie ce se furişa lent. Ultimele cuvinte pe care le citisem îmi rămăseseră pe buze – din Mandelstam, care scrisese despre mine, fără să mă fi putut cunoaşte vreodată:

„Dar eu nu-s lup de sânge.“

Afară, ultima picătură de soare poleia cu chihlimbar orbitor colţurile maşinilor parcate şi umplea băltoacele din stradă cu aur lichid. Înăuntru, magazinul nu mai era de mult scăldat în lumina zilei muribunde, întunecat şi gol şi pe jumătate adormit.

Mai erau 20 de minute până la terminarea programului.

Era ziua mea.

Îmi aduceam aminte cum mama îmi făcea prăjituri de

ziua mea. Niciodată un tort, de vreme ce erau numai părinţii mei şi cu mine, iar eu aveam apetitul unei rândunici, ciugulind şi alegând cu grijă ceea ce mâneam. Un tort s-ar fi uscat până să îl mâncăm.

Aşa că mama făcea prăjituri. Îmi aminteam aroma de vanilie a glazurii, garnisită în grabă deasupra prăjiturii cu un cuţitaş de unt. În mod normal, prăjitura ar fi fost banală, dar prăjitura aceasta specială avea o lumânare înfiptă în glazură. O mică flacără se întindea din fitilul lumânării, cu un bob de ceară topită tremurând sub ea, iar prăjitura se transforma în ceva strălucitor şi frumos şi special.

Adulmecam încă mirosul de biserică al chibritului stins, vedeam oglindirea flăcării în ochii mamei mele, simţeam pernele moi ale scaunelor din bucătărie sub picioarele mele osoase şi ridicate. O auzeam pe mama spunându-mi să-mi ţin mâinile în poală şi o vedeam aşezând prăjitura în faţa mea – nu mă lăsa să ţin farfuria în mână, ca să nu-mi trântesc lumânarea în poală.

Părinţii mei au fost mereu foarte grijulii cu mine, până în ziua când au decis că trebuia să mor.

Stând înăuntrul magazinului, mi-am luat fruntea în palme şi m-am holbat la colţul vechi şi îndoit al cărţii care zăcea între coatele mele. Puteam observa cum coperta nu era doar o singură foaie de hârtie, ci de fapt era o bucată de carton tipărită, cu un strat protector deasupra, şi vedeam că ultimul strat se dezlipise şi lăsase un colţ al adevăratei coperţi să se păteze, să se îngălbenească şi să se zdrenţuiască.

Mă întrebam dacă într-adevăr mi-o aminteam pe mama făcându-mi prăjituri sau dacă era o imagine pe care creierul meu o furase dintr-una din miile de cărţi pe care le citisem. Imaginea mamei altcuiva, lipită peste a mea, furişându-se în gândurile mele ca să-mi umple golul.

Tot ţinând fruntea în palme, mi-am ridicat privirea, aducându-mi perechile de cicatrici de pe încheieturi la nivelul ochilor. În lumina slabă a serii, venele mele erau vizibile sub pielea translucidă a mâinilor, dar ramificaţiile

albastre dispăreau sub asprimea ţesutului cicatrizat. În gândul meu, întindeam mâna să iau prăjitura din farfurie, cu braţe fine şi fără urme, imaculate prin iubirea părinţilor mei. Mama mi-a zâmbit.

La mulţi ani.

Am închis ochii.

Nu ştiu de cât timp stăteam cu ochii închişi, când zgomotul clopoţelului de la uşă mă făcu să tresar. Eram pe cale să îi spun nou-venitului că magazinul nu mai era deschis, când Grace s-a întors cu faţa, închizând uşa cu umărul în urma ei. Într-o mână ţinea o tavă de băuturi, iar în cealaltă o pungă de la Subway[5]. Parcă încă o lumină fusese aprinsă în magazin; tot locul părea mai strălucitor.

Eram prea uluit pentru a sări să o ajut şi, până mi-am dat seama, aşezase deja bunătăţile pe tejghea. Venind în spatele ghişeului, şi-a aruncat braţele în jurul umerilor mei şi mi-a şoptit la ureche:

— La mulţi ani.

Mi-am desfăcut mâinile din îmbrăţişare şi le-am înfăşurat în jurul taliei ei. Am tras-o aproape de mine şi mi-am lipit faţa de gâtul ei, ascunzându-mi surprinderea.

— De unde ştiai?

— Beck mi-a spus înainte să se transforme. *Tu* ar fi trebuit să-mi spui.

S-a dat înapoi pentru a mă privi.

— La ce te gândeai când am intrat?

— La cum e să fiu Sam.

— Ce lucru minunat să fii, spuse Grace şi apoi zâmbi, un zâmbet din ce în ce mai larg, până când am simţit că expresia feţei mele o oglindea pe a ei, nasurile noastre atingându-se. În cele din urmă, Grace s-a dat la o parte şi mi-a făcut semn spre darul ei de pe tejghea, ce împrejmuia teancul de cărţi cu un aer destul de tainic.

— Îmi pare rău că nu e mai elegant. Nu prea există locuri pentru o cină romantică în Mercy Falls şi, chiar dacă există, sunt cam săracă în momentul ăsta, oricum. Poţi să mănânci acum?

[5] Subway – lanţ american de restaurante fast-food (n.tr.)

M-am strecurat pe lângă ea şi am mers la uşa de la intrare, încuind-o şi întorcând semnul DESCHIS cu faţa pe cealaltă parte.

— Ei bine, e momentul să închid. Vrei să mergem acasă cu mâncarea? Sau sus?

Grace aruncă o privire spre scările acoperite cu un covor roşu-închis care duceau la mansardă, iar eu am înţeles îndată.

— Cară tu băuturile cu muşchii tăi mari, zise ea evident ironic. Iar eu iau sendvişurile, de vreme ce nu sunt casabile.

Stingând luminile la parter, am urmărit-o pe scări, cu tava cartonată de băuturi în mână. Picioarele ni se afundau cu un sunet delicat în covorul gros, în timp ce urcam spre mansarda slab luminată. Cu fiecare pas, simţeam că mă înălţăm din ce în ce mai mult deasupra acelei amintiri trecute a zilei mele de naştere, spre ceva infinit mai real.

— Ce mi-ai luat? am întrebat-o.

— Sendvișuri aniversare. Logic.

Am aprins lampa în formă de crin aşezată pe rafturile joase; când m-am aşezat lângă Grace, pe canapeaua veche, cele opt becuri proiectau asupra noastră un model haotic de lumină colorată în roşu trandafiriu.

Sendvişul de ziua mea s-a dovedit a fi din friptură de viţel cu maioneză, la fel cel al lui Grace. Am întins şerveţelele între noi astfel încât marginile s-au suprapus şi Grace mi-a cântat fals „Mulţi ani trăiască“.

— Şi mulţi ani fericiţi, adăugă ea într-un ritm cu totul nou.

— Hei, mulţumesc, i-am spus atingându-i bărbia, şi ea mi-a zâmbit.

După ce ne-am terminat sendvişurile – bine, eu aproape mi-l terminasem pe-al meu, iar ea mâncase pâinea de pe al ei – a arătat spre ambalaj.

— Ar trebui să strângi hârtiile alea, şi eu o să-ţi arăt cadoul.

M-am uitat la ea cu sprâncenele ridicate, în timp ce a luat rucsacul de pe podea în poală.

— Nu trebuia să-mi iei nimic. Mă simt jenat când primesc cadouri.

— Dar voiam să-ţi iau. Nu îl strica începând să te ruşinezi acum. Ţi-am spus să arunci hârtiile alea!

Mi-am aplecat capul şi-am început să le împăturesc.

— Tu şi cocorii ăia!

A început să râdă când a văzut că împătuream una dintre hârtiile mai curate într-o pasăre mare şi bleagă, tipărită cu logoul lanţului Subway.

— Ce tot ai cu ei?

— Obişnuiam să le fac pentru momentele frumoase. Ca să le ţin minte. Am fluturat cocorul Subway spre ea; fâlfâia din aripile pleoştite şi încreţite. Ştii că n-o să uiţi niciodată de unde ai cocorul ăsta.

Ea l-a studiat.

— Cred că e o presupunere destul de sigură.

— Misiune îndeplinită, am spus încet şi-am aşezat cocorul jos pe podea, lângă canapea.

Ştiam că trăgeam de timp până ca ea să-mi prezinte cadoul. Aveam un gol în stomac când mă gândeam că îmi luase ceva. Dar de Grace nu te puteai eschiva.

— Acum, închide ochii. Vocea ei era încărcată cu ceva – anticipaţie. Speranţă. Mi-am spus o rugăciune în tăcere: *„Fie ca orice mi-a luat să îmi placă“.* În gândul meu, am încercat să-mi imaginez cum ar arăta faţa mea plină de încântare, pentru a o avea pregătită să o afişez indiferent ce îmi oferea.

Am auzit-o închizând fermoarul de la rucsac şi-am simţit pernele legănându-se când s-a aşezat din nou pe canapea.

— Ţii minte prima dată când am venit aici? m-a întrebat în timp ce stăteam acolo, pe jumătate singur în întunericul ochilor mei închişi.

Nu era o întrebare pusă cu scopul de a răspunde la ea, aşa că doar am zâmbit.

— Îţi aduci aminte cum m-ai pus să închid ochii şi mi-ai citit poezia aceea de Rilke? Vocea ei se apropia; i-am simţit genunchiul atingându-mă. În momentul acela te iubeam atât de mult, Sam Roth!

Pielea mi s-a încordat într-un tremur şi am înghiţit în sec. Ştiam că mă iubeşte, dar nu o spunea aproape de loc. Chiar şi numai asta putea fi cadoul ei pentru mine. Stăteam cu mâinile deschise în poală. Am simţit cum îmi îndeasă ceva în ele. Mi-a închis una din mâini peste cealaltă. Hârtie.

— Nu mă gândeam niciodată că pot să fiu la fel de romantică precum eşti tu. Ştii că nu sunt bună la asta. Dar – în fine.

Şi a râs puţin amuzată de sine, atât de fermecătoare că aproape am uitat de mine însumi şi era să deschid ochii pentru a o privi râzând.

— Ei bine, nu mai pot aştepta. Deschide ochii!

I-am deschis. În mâna mea era o foaie printată şi împăturită. Vedeam urmele scrisului imprimat pe partea cealaltă, dar nu vedeam ce scrie.

Grace de-abia putea să stea locului. Nerăbdarea ei era greu de suportat pentru că nu ştiam dacă voi putea să îi răspund cu acelaşi entuziasm.

— Deschide-o.

Am încercat să-mi amintesc faţa bucuroasă la care mă gândisem. Sprâncenele ridicate, zâmbetul larg, ochii întredeschişi.

Am desfăcut foaia.

Şi am uitat complet cum ar fi trebuit să arate faţa mea. Pur şi simplu stăteam pe loc, uitându-mă fix la cuvintele de pe foaie; nu îmi venea să cred. Nu era cel mai deosebit cadou, deşi pentru Grace probabil că fusese greu de îndeplinit. Ce era uimitor era faptul că îmi era destinat mie, un obiectiv pe care nu fusesem suficient de curajos să mi-l notez. Era ceva ce-mi spunea că mă cunoaşte. Ceva care făcea ca toate mărturisirile de iubire să fie adevărate.

Era o factură. Pentru cinci ore de înregistrat la un studio de muzică.

M-am uitat la Grace şi-am văzut că anticipaţia ei se transformase în ceva complet diferit. Îngâmfare. Îngâmfare absolută şi completă, deci se părea că expresia afişată inconştient de faţa mea mă dăduse de gol.

— Grace, am răspuns, cu o voce mai joasă decât mă aşteptasem.

Micul ei zâmbet arogant ameninţa să devină mai mare.

— Îţi place? m-a întrebat, deşi întrebarea era inutilă.

— Eu…

M-a salvat de la a fi nevoit să completez restul frazei.

— Este în Duluth. Am planificat-o pentru una din zilele când suntem amândoi liberi. M-am gândit că ai putea să cânţi unele din melodiile tale şi… Nu ştiu. Să faci orice crezi tu că poţi să faci.

— Un demo, am spus încet.

Cadoul însemna mai mult decât ştia ea – sau poate înţelegea tot ceea ce implica. Era mai mult decât un impuls către mine să fac mai multe cu muzica mea. Era o conştientizare a faptului că puteam să merg mai departe. Că avea să fie o nouă săptămână şi o nouă lună şi un nou an pentru mine. Mersul la studio însemna a face planuri pentru un viitor complet nou. Însemna că, dacă îi dădeam cuiva demo-ul meu şi ei îmi spuneau: „O să iau legătura cu tine într-o lună“, puteam să cred că voi fi încă om până când ei mă vor contacta.

— Doamne, te iubesc, Grace!

Am rămas cu factura în mână şi am îmbrăţişat-o strâns pe după gât. Mi-am apăsat buzele pe tâmpla ei şi am strâns-o din nou tare. Am pus hârtia jos, lângă cocorul Subway.

— O s-o împăturești şi pe ea într-un cocor? m-a întrebat şi apoi şi-a închis ochii ca să o sărut din nou.

Dar nu am făcut asta. Doar i-am dat părul la o parte de pe faţă, mângâind-o, ca să o pot privi aşa cu ochii închişi. Îmi aducea aminte de acei îngeri ce stăteau pe morminte, cu ochii închişi, cu privirile ridicate şi braţele împreunate.

— Eşti fierbinte din nou. Te simţi bine?

Ea nu a deschis ochii, mă lăsa în continuare să-i mângâi faţa, ca şi când îi aranjam încă şuviţele de păr. Degetele mele erau reci pe pielea ei caldă.

— Îhmm, a răspuns.

Aşa că am continuat să-i mângâi pielea cu degetele. Mă

gândeam să îi spun la ce mă gândeam acum, cuvinte precum „Eşti frumoasă“ şi „Eşti îngerul meu“, dar când era vorba de Grace, cuvintele de felul ăsta însemnau mai mult pentru mine decât pentru ea. Erau expresii bune de aruncat pentru ea, lucruri care o făceau să zâmbească pentru o secundă, dar… pur şi simplu dispăreau după aceea, prea siropoase şi banale ca să fie adevărate. Pentru Grace, acestea erau lucrurile care contau: mâinile mele pe obrajii ei, buzele mele lipite de ale ei. Atingerile trecătoare care însemnau că o iubesc.

Când m-am aplecat să o sărut, am prins doar o mică adiere din mirosul acela dulce şi cu aromă de alună al lupului pe care îl găsise în pădure atunci, atât de puţin perceptibil încât era posibil să mi-l fi imaginat. Dar numai gândul la asta a fost de ajuns ca să îmi strice momentul.

— Hai să mergem acasă.

— Asta e casa ta, spuse Grace cu un zâmbet jucăuş. Nu mă poţi păcăli.

Dar m-am ridicat în picioare, trăgând-o de ambele mâini ca să o ridic după mine.

— Vreau să ajung acasă înaintea părinţilor tăi. Au început să ajungă acasă destul de devreme.

— Haide să fugim, spuse Grace încet, aplecându-se să adune rămăşiţele de la sendvişuri şi băuturi.

I-am ţinut punga pentru a arunca totul înăuntru şi am privit-o cum a recuperat cocorul făcut din hârtia sendvişului înainte să coborâm scările.

Ţinându-ne de mână, am traversat magazinul acum întunecat şi am ajuns afară unde era parcată Mazda albă a lui Grace. Când s-a aşezat pe scaunul şoferului, mi-am dus palmă la nas, încercând să mai simt o urmă a mirosului de adineauri. Nu l-am mai simţit, dar lupul dinăuntrul meu nu putea ignora amintirea mirosului în acel sărut.

Era precum o voce slabă şoptind într-o limbă străină, suflând un secret pe care nu-l puteam înţelege.

Paisprezece
Sam

Ceva m-a trezit.

Nu eram sigur ce anume, înconjurat de întunericul monoton şi familiar al camerei lui Grace. Nu se auzea nimic afară, şi restul casei zăcea într-o tăcere pe jumătate conştientă a nopţii. Grace era liniştită şi ea, se rostogolise depărtându-se de lângă mine. Mi-am încolăcit mâinile în jurul ei, lipindu-mi nasul de ceafa ei ce mirosea plăcut a săpun. Firele de păr micuţe şi blonde îmi gâdilau nările. Am tresărit şi mi-am retras faţa, iar Grace oftă în somn, încolăcindu-şi şi mai strâns spatele după poziţia corpului meu. Şi eu trebuia să dorm – aveam munca de inventariat la magazin dis-de-dimineaţă –, dar ceva în subconştientul meu zumzăia cu o atenţie încordată. Stăteam, aşadar, întins lângă ea, lipiţi unul de altul ca două linguri, până când pielea ei s-a încins atât tare încât a devenit incomod.

M-am dat câţiva centimetri mai la o parte, ţinând în continuare mâna pe spatele ei. De obicei, ridicarea domoală a coastelor sub palma mea atunci când respira reuşea mereu să mă facă să adorm. Dar nu şi în noaptea asta.

În noaptea asta nu mă puteam abţine să nu-mi aduc aminte cum mă simţeam exact înainte de a mă transforma. Cum mi se făcea pielea ca de găină de la frigul care mi se furişase sub piele. Cum mi se întorcea stomacul pe dos şi mă copleşea o greaţă dureroasă. Radiaţia lentă de durere de-a lungul coloanei vertebrale, răspândindu-se împreună cu amintirile celuilalt corp. Gândurile îmi dispăreau încet, zdrobite şi făurite din nou pentru a se potrivi craniului meu iernatic.

Somnul mă ocolea, îmi scăpa pur şi simplu. Instinctele

mă înţepau necontenit, mă îndemnau să stau la pândă. Întunericul îmi apăsa ochii, în timp ce lupul dinăuntrul meu îngâna: „Ceva nu este în regulă.“

Afară, lupii începeau să urle.

• Grace •

Îmi era prea cald. Aşternutul mi se lipise de pulpele ude. Simţeam gustul transpiraţiei în colţul gurii. În timp ce lupii urlau afară, pielea îmi furnica de căldură, o sută de înţepături mici de ace pretutindeni pe mâini şi pe faţă. Totul mă deranja: greutatea incomoda a păturii de pe mine, mâna rece a lui Sam pe şold, urletele tânguitoare şi stridente ale lupilor de-afară, imaginea lui Sam apăsându-şi tâmplele, forma pielii pe propriul corp.

Dormeam. Visam. Sau eram trează, şi de-abia îmi revenisem din vis. Nu îmi puteam da seama.

În mintea mea, îi vedeam pe toţi oamenii pe care îi privisem transformându-se în lupi: pe Sam, întristat şi chinuit, pe Beck, puternic şi stăpânit, pe Jack, sălbatic şi îndurerat, pe Olivia, iute şi degajată. Toţi mă iscodeau cu privirea din pădure, zeci de ochi privindu-mă: intrusul, cel care nu se transformase.

Limba mi s-a lipit de cerul gurii ca de o hârtie şmirgheluită. Voiam să-mi ridic faţa de pe perna umedă, dar simţeam că îmi cerea un efort mult prea mare. Mă tot foiam, aşteptând să mă ia somnul, dar ochii mă dureau atât de tare, încât nu îi puteam închide.

Dacă nu m-aş fi vindecat, mă întrebam, cum ar fi fost transformarea mea? Ce fel de lup aş fi fost? Privindu-mi mâinile, mi le imaginam gri-închis, cu dungi albe şi negre. Simţeam greutatea gulerului de blană atârnându-mi pe umeri şi ghiontul de greaţă din stomac.

Pentru o singură clipă minunată, nu am simţit nimic altceva decât aerul rece din cameră pe pielea încinsă şi nu auzeam nimic altceva decât respiraţia lui Sam lângă mine. Dar apoi lupii au început să urle din nou, şi corpul mi s-a cutremurat, cu o senzaţie care era în acelaşi timp şi nouă,

şi oarecum familiară.

Urma să mă transform.

Lupul ce creştea în mine mă sufoca, îmi străpungea peretele stomacului, îşi înfigea ghearele în pielea mea, încercând să mă întoarcă pe dos.

Îmi doream să mă transform, şi muşchii îmi ardeau şi-mi gemeau.

Durerea m-a străpuns
Nu mai aveam voce
Eram în flăcări.

Am ţâşnit din pat, sfâşiindu-mi pielea de pe mine.

• Sam •

M-am trezit brusc, zvâcnind, străpuns de ţipătul lui Grace. Avea o temperatură extrem de ridicată şi era suficient de aproape de mine ca să mă ardă, deşi prea departe ca să o pot atinge.

— Grace! am şoptit, eşti trează?

Aşternuturile alunecară la o parte când s-a rostogolit de lângă mine ţipând din nou. În lumina difuză, nu puteam să-i văd decât umărul, şi mi-am întins mâna, prinzându-l în palmă ca într-un căuş.

Era scăldată în transpiraţie, iar pielea îi tremura, un freamăt pe care nu îl cunoscusem până acum.

— Grace, trezeşte-te! Eşti bine?

Inima îmi bătea atât de tare încât mi se părea că n-o voi putea auzi, chiar dacă într-adevăr mi-ar răspunde.

S-a zvârcolit sub atingerea mea, şi-apoi a ţâşnit în sus, cu ochii sălbatici, şi trupul volatil şi palpitând. Nu o mai recunoşteam.

— Grace, vorbeşte-mi, i-am şoptit, deşi şoptitul părea fără rost în urma ultimului ţipăt.

Se holba la mâinile ei cu un fel de mirare. I-am pus mâna pe frunte; ardea îngrozitor, mai tare decât mi-am imaginat vreodată că era posibil. I-am cuprins gâtul în palme şi s-a înfiorat de parcă erau de gheaţă.

— Cred că eşti bolnavă, am spus, stomacul

întorcându-mi-se pe dos. Ai febră.

Şi-a răşchirat degetele larg, studiindu-şi mâinile tremurânde.

— Am visat – am visat că mă transformam. Am crezut că…

Şi dintr-odată scoase un geamăt cumplit şi se ghemui îndepărtându-se de mine şi înfăşurându-şi mâinile în jurul ei.

Nu ştiam ce să fac.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o fără să aştept un răspuns şi fără să-l primesc. Îţi aduc puţin paracetamol sau ceva. E în baie?

Ea gemea întruna. Era îngrozitor.

M-am aplecat să îi văd faţa, şi în clipa aceea am simţit mirosul.

Duhnea a lup.

„Lup, lup, lup“.

Dinspre Grace.

Mirosul de lup.

Nu se putea. Probabil, era de la mine. Mă rugam să fie de la mine.

Mi-am adulmecat umărul, am inspirat. Apoi am dus mâna la nas, pe cea cu care tocmai îi atinsesem fruntea.

„Lup“.

Inima mi s-a oprit în loc.

Şi apoi uşa s-a deschis şi lumina din hol a inundat camera.

— Grace? era vocea tatălui ei.

Lumina din dormitor s-a aprins, şi ochii lui m-au găsit stând lângă ea.

— Sam?

Cincisprezece
Grace

Nici nu l-am văzut pe tata intrând. Nu mi-am dat seama că era acolo decât în momentul în care i-am auzit vocea, în depărtare, precum trece sunetul prin apă.

— Ce se petrece aici?

Vocea lui Sam se auzea ca o coloană sonoră îngânată pe ritmul durerii care ardea în mine. Mi-am luat perna în braţe şi m-am holbat la perete. Vedeam umbra difuză a lui Sam reflectată pe perete, şi pe cea mai ascuţită a tatălui meu, mai aproape de luminile din hol. Le priveam mişcându-se când în spate, când în faţă, formând o singură umbră mai mare, şi apoi iarăşi două umbre separate.

— Grace. *Grace Brisbane.* Vocea tatălui meu crescu în volum. Nu te purta ca şi când nu aş fi aici.

— Domnule Brisbane, începu Sam.

— Nu – nu – nu mă lua pe mine cu „domnule Brisbane“, sări tata. Nu-mi vine să cred că mai poţi să mă priveşti în ochi, şi pe la spatele nostru să…

Nu voiam să mă mişc deoarece cu fiecare mişcare focul dinăuntrul meu ardea şi mai tare, dar nu-l puteam lăsa pe tata să spună asta. M-am răsucit spre ei, cutremurându-mă la ghimpii de durere care mă înţepau în stomac.

— Tată. Nu. Nu-i spune asta lui Sam. Tu nu ştii.

— Să nu crezi că nu sunt supărat şi pe tine! Ne-ai trădat complet şi profund încrederea în tine.

— Vă rog, spuse Sam, şi acum am observat că era aşezat pe marginea patului în pantaloni de trening şi tricou, cu braţele încrucişate atât de strâns încât îi rămâneau urme albe în piele. Ştiu că sunteţi supăraţi pe mine, şi puteţi să fiţi în continuare şi nu vă învinuiesc, dar ceva nu e în regulă cu Grace.

— Ce se petrece aici? se auzi acum vocea mamei. Sam? Nu-mi vine să cred, continuă ea pe un ton ciudat şi dezamăgit care ştiam că îl va distruge pe Sam.

— Vă rog, doamnă Brisbane, zise Sam, deşi mama îi spusese mai demult să o strige Amy, şi el de obicei o striga aşa. Grace este foarte, foarte caldă.

— Dă-te la o parte de lângă pat. Unde ţi-e maşina? Vocea tatălui meu se auzi din nou în fundal, în timp ce eu mă uitam fix la forma ventilatorului de deasupra mea, imaginându-mi că porneşte şi îmi usucă sudoarea de pe frunte.

Faţa mamei apăru înaintea mea şi am simţit că îmi pune mâna pe frunte.

— Puiule, chiar pari să ai febră. Te-am auzit ţipând.

— Stomacul meu, am şoptit eu, cu grijă să nu deschid prea mult gura, de teamă ca nu cumva ceea ce aveam înăuntrul meu să se strecoare afară fără voia mea.

— O să încerc să găsesc termometrul.

Mama dispăru din faţa mea. Auzeam vocile lui Sam şi a lui tata turuind întruna şi-ntruna. Nu ştiam ce ar putea avea de spus. Mama reveni.

— Încearcă să te ridici, Grace.

Am scos un ţipăt când m-am ridicat, simţeam cum nişte gheare mă zgârie pe sub piele. Mama mi-a întins un pahar cu apă, în timp ce se uita atentă la termometru.

Sam, care stătea lângă uşa dormitorului, s-a răsucit brusc când paharul mi-a alunecat din mâna vlăguită şi a aterizat direct pe podea, cu un zgomot greoi şi distant. Mama se holbă la pahar, şi apoi la mine.

— Mamă, cred că sunt chiar bolnavă, am şoptit cu degetele încă înfăşurate în jurul unui pahar invizibil.

— Pân-aici a fost, spuse tata. Sam, ia-ţi haina. Te duc la maşină. Amy, ia-i temperatura. Mă întorc în câteva minute. Am telefonul la mine.

Mi-am întors ochii spre Sam, şi expresia lui m-a străpuns.

— Vă rog, nu-mi cereţi să o las în starea asta, spuse el.

Respiraţia mi s-a înteţit puţin.

— Nu îţi cer, spuse tata. Îţi ordon. Dacă mai vrei *vreodată* să ţi se permită să o vezi pe fiica mea, trebuie să ieşi din casa mea în momentul ăsta, pentru că aşa îţi poruncesc eu.

Sam şi-a trecut mâinile prin păr şi apoi şi le-a prins din nou la ceafa, cu ochii închişi. Pentru o clipă, toţi ne-am ţinut respiraţia, aşteptând să vedem ce va face. Tensiunea din corpul lui era zugrăvită atât de clar, încât o explozie părea iminentă.

A deschis ochii şi, când a vorbit, aproape că nu i-am recunoscut vocea.

— Nici – nici să nu *rostiţi* aşa ceva. Nu mă ameninţaţi cu asta. O să plec. Dar nu…

Şi nici măcar n-a mai putut continua. L-am văzut înghiţind în sec, şi cred că i-am strigat numele, dar cobora deja scările cu tata după el.

O clipă mai târziu, mi s-a părut că aud motorul maşinii tatălui meu accelerând, dar era maşina mamei, iar eu eram în ea, şi simţeam că febra mă înghite de vie. De partea cealaltă a geamului maşinii, stelele înotau pe cerul rece al nopţii de deasupra mea în timp ce maşina mergea, iar eu mă simţeam mică şi singură şi copleşită de durere. „Sam Sam Sam Sam Sam unde eşti?“

— Puiule, spuse mama de la volan. Sam nu-i aici.

Mi-am înghiţit lacrimile şi-am privit stelele dispărând de sub privirile mele.

Şaisprezece
Sam

Noaptea când Grace a mers la spital fără mine a fost noaptea în care mi-am îndreptat în cele din urmă atenţia spre lupi.

A fost o noapte plină de mici coincidenţe, care s-au întâlnit formând ceva mai mare. Dacă Grace nu s-ar fi îmbolnăvit în noaptea aceea, dacă părinţii ei ar fi întârziat aşa cum făceau de obicei, dacă nu ne-ar fi descoperit, dacă nu m-aş fi întors acasă la Beck, dacă Isabel nu l-ar fi auzit pe Cole la uşa din spatele casei ei, dacă nu l-ar fi trimis la mine, dacă Cole n-ar fi fost în egală măsură drogat, nemernic şi genial – cum ar fi fost atunci viaţa mea?

Rilke spune: „Verweilung, auch am Vertrautesten nicht, ist uns gegeben“ – „Nu ne este permis să zăbovim, nici cu ceea ce iubim“.

Mâna mea simţea deja lipsa atingerii lui Grace.

Nimic n-a mai fost la fel după acea noapte. Nimic.

După ce am urcat în maşină, tatăl lui Grace m-a condus până la aleea înghesuită din spatele librăriei, unde era parcat Volkswagenul meu, conducând cu atenţie ca să nu-şi zgârie oglinzile de coşurile de gunoi aşezate pe amândouă trotuarele. A oprit chiar în spatele maşinii mele; felinarul pâlpâitor care atârna de la al doilea etaj al librăriei îi lumină faţa tăcută. Şi eu tăceam, cu gura pecetluită de un aluat toxic alcătuit din vină şi furie. Stăteam acolo amândoi, şi dintr-odată ştergătorul porni şi zgârie parbrizul, făcându-ne să tresărim. Îi dăduse din greşeală drumul pe modul intermitent când semnalizase intrarea pe alee. Îl lăsă să şteargă încă o dată parbrizul care era deja curat, înainte să-şi aducă aminte să-l

oprească.

Într-un final, fără să se uite la mine, spuse:

— Grace a fost mereu ireproşabilă. Timp de şaptesprezece ani, nu a intrat niciodată în vreo încurcătură la şcoală. Nu a consumat niciodată droguri sau alcool. E o elevă de nota zece. A fost mereu absolut perfectă.

N-am spus nimic.

El a continuat:

— Asta a fost până acum. Nu avem nevoie de nimeni ca să o corupă. Nu te cunosc pe tine, Samuel, dar în mod sigur o cunosc pe fiica mea. Şi ştiu că aici este numai mâna ta. Nu încerc să te ameninţ acum, dar n-am de gând să te las să îmi distrugi fata. Cred că ar trebui să îţi revizuieşti priorităţile înainte să mai vii să o vezi.

Pentru o clipă, m-am gândit la ce aş putea spune, dar tot ce îmi venea în minte era mult prea tăios sau sincer ca să-mi imaginez că aş putea exprima aşa ceva. Aşa că pur şi simplu am ieşit afară în noaptea îngheţată, ţinând în mine însumi tot ce simţeam.

Înainte să dea maşina înapoi părăsind strada goală, a aşteptat exact atât cât era nevoie ca să se asigure că îmi pornea maşina. După ce a plecat, am rămas în Volkswagen cu mâinile în poală şi privind fix la uşa din spatele librăriei. Aveam impresia că trecuseră zile întregi de când Grace şi cu mine ieşiserăm pe uşa aceea, eu încă entuziasmat de biletul pentru studio, şi ea încă fericită de reacţia mea şi de plăcerea de a fi ştiut ce cadou să îmi facă. Totuşi, nu îmi mai puteam aduce aminte expresia ei încrezută acum. Singura imagine pe care mintea mea o mai putea reproduce erau momentele în care se zvârcolea pe pat de durere, cu faţa încinsă şi duhnind a lup.

„Nu este decât o febră“.

Asta îmi spuneam în timp ce conduceam către casa lui Beck, farurile maşinii fiind singura mea sursă de lumină în noaptea neagră ca smoala, razele farului îndoindu-se şi pâlpâind când luminau trunchiurile copacilor de pe marginea drumului. Îmi repetam fraza aceasta încontinuu, chiar şi când stomacul îmi şoptea că nu era aşa şi când

mâinile îmi tânjeau să răsucească brusc volanul şi să conducă înapoi spre casa familiei Brisbane.

La jumătatea drumului spre Beck, am scos mobilul şi-am apelat-o pe Grace. Ştiam că era o idee proastă chiar în timp ce făceam asta, dar nu mă puteam abţine.

A urmat o pauză, şi apoi am auzit vocea tatălui ei, nu pe cea a lui Grace.

— Singurul motiv pentru care îţi răspund este să-ţi spun să nu mai suni, zise el. Pe bune, Samuel, dacă ştii ce este mai bine pentru tine, o s-o laşi baltă deocamdată. Nu vreau să vorbesc cu tine în seara asta. Nu vreau ca Grace să vorbească cu tine. Pur şi simplu.

— Vreau să ştiu cum se simte.

M-am gândit să adaug un „vă rog“, dar n-am putut să mă conving să fac asta.

A urmat o altă pauză, ca şi când asculta pe altcineva. După care a continuat:

— Nu este decât o febră, să nu mai suni. Mă străduiesc din răsputeri să nu spun ceva ce aş regreta mai târziu.

De data asta chiar am auzit vocea cuiva în fundal – a lui Grace sau a mamei ei – şi apoi telefonul s-a închis.

Eram precum o barcă de hârtie plutind în derivă într-un ocean imens de întuneric.

Nu voiam să merg acasă la Beck, dar nu aveam unde să mă duc. Nu aveam la cine altcineva să mă duc. Eram om, şi fără Grace nu aveam nimic decât această maşină şi o librărie şi o casă cu o mulţime de camere goale.

Aşa că am condus spre Beck – trebuia să încetez să mă mai gândesc la casa aceasta ca fiind a lui Beck – şi-am parcat maşina pe aleea goală. Odată ca niciodată, lucrasem la librărie pe timpul verilor, pe când Beck era încă om, iar eu îmi mai iroseam încă iernile fiind lup. În serile de vară, când încă mai era lumină afară, pentru că seara pe timp de vară nu se făcea niciodată întuneric beznă, parcam maşina lui Beck şi ieşeam din ea întâmpinând râsetele oamenilor şi mirosul de grătar venind din curtea din spatele casei. Mă simţeam ciudat acum, să ies în noaptea tăcută, pielea să mi se zbârlească

de frig, şi să ştiu că toate acele voci din trecutul meu erau blocate în pădure. Toţi în afară de mine.

„Grace“.

Intrând în casă, am aprins becul în bucătărie, luminând pozele lipite care încotro pe toate dulapurile, şi apoi l-am aprins pe cel din hol. Îl auzeam în gândul meu pe Beck şoptindu-i copilului mic de nouă ani care eram eu atunci.

„De ce trebuie să aprindem toate luminile în casă? E un fel de semnalizare pentru extratereştri?“

Şi astfel m-am plimbat prin casă în noaptea aceea, şi am aprins fiecare lumină, scoţând la iveală câte o amintire în fiecare cameră. Baia în care mai aveam puţin şi mă transformasem în lup după ce o cunoscusem pe Grace. Sufrageria, unde Paul şi cu mine zdrăngăniserăm la chitară – Fender-ul lui vechi şi uzat era încă rezemat de faţada şemineului. Camera de oaspeţi de la parter, unde Derek stătuse cu iubita lui din oraş până când Beck i-a făcut scandal din cauza asta. Am aprins luminile şi pe scările care duceau la subsol, şi pe cele din biblioteca de acolo, şi apoi m-am întors sus să o aprind pe cea din biroul lui Beck, pe care o uitasem. În sufragerie, m-am oprit să pornesc sistemul stereo scump, pe care Ulrik îl cumpărase când aveam zece ani, pentru ca eu să pot „asculta Jethro Tull aşa cum trebuia ascultat“. La etaj, am aprins veioza din camera lui Beck, unde nu dormise aproape niciodată, preferând să îşi păstreze cărţile şi documentele pe pat şi în schimb să doarmă pe un fotoliu la subsol, cu vreo carte deschisă pe piept. Camera lui Shelby s-a aprins sub lumina obscur gălbuie a lămpii din tavan, curată şi nelocuită, fără niciun lucru care îi aparţinea în afară de calculatorul ei vechi. Pentru o secundă, am fost tentat să sparg ecranul monitorului, numai pentru că simţeam nevoia să lovesc ceva, şi dacă merita cineva asta, atunci acea persoană era Shelby, dar nu mi se părea că aş fi putut avea vreo satisfacţie dacă îl spărgeam fără ca ea să fie de faţă să mă vadă în sfârşit făcând asta. Camera lui Ulrik arăta de parcă îngheţase în timp. O geacă era şi acum aruncată pe pat, lângă o pereche de blugi împăturită, şi o cană goală pe

noptieră. Urma camera lui Paul, unde pe bufet era un borcan cu doi dinţi în el – unul era al lui, şi altul al unui câine alb care murise.

Am lăsat camera mea la urmă. Amintirile erau agăţate de fire de aţă care atârnau din tavan. Pereţii erau înţesaţi cu cărţi, stivuite şi sprijinite de birou. Camera nelocuită mirosea a vechi şi avea un aer închis; băiatul care crescuse aici nu locuise în ea multă vreme.

Voi locui aici acum. O persoană care mişună singură în casa asta, aşteptând şi sperând ca restul familiei să se întoarcă. Dar exact când întindeam mâna să aprind lumina în camera întunecată, am auzit zgomotul unui motor afară.

Nu mai eram singur.

— Încerci să dirijezi aterizarea avioanelor? mă întrebă Isabel.

Părea ireală, stând în mijlocul bucătăriei în pantaloni de pijama catifelaţi şi într-o haină albă căptuşită, cu guler de blană. Nu o văzusem niciodată nemachiată, şi arăta mult mai tânără aşa.

— Am văzut casa de la doi kilometri. Cred că ai aprins toate luminile.

Nu am zis nimic. Tot încercam să îmi dau seama cum ajunsese Isabel aici la ora patru dimineaţa cu tipul pe care îl văzusem ultima oară schimbându-se în lup în mijlocul bucătăriei. Stătea acolo în picioare într-un tricou jerpelit şi în nişte blugi care atârnau pe el ca şi când aparţineau altcuiva, cu picioarele goale de o nuanţă alarmant de vânătă, şi cu degetele vârâte în buzunare de parcă faptul că erau îngrozitor de umflate şi decolorate nu îl deranja deloc. Felul cum se uita la Isabel şi felul în care ea evita să se uite la el păreau să sugereze că exista un fel de poveste între ei, deşi acest lucru era imposibil.

— Eşti degerat, i-am spus, pentru că era ceva la care nu trebuia să mă gândesc prea mult. Trebuie să-ţi încălzeşti degetele alea, sau o să fii tare nefericit mai târziu. Isabel, tu trebuia să ştii asta.

— Ştiu, nu sunt idioată, zise Isabel. Dar dacă părinţii mei

l-ar fi prins în casă, ar fi fost mort acum, şi asta l-ar fi făcut şi mai nefericit. Am decis că posibilitatea secundară ca ei să nu observe că maşina mea lipseşte în mijlocul nopţii ar fi o variantă mai fericită.

Dacă Isabel m-a observat sau nu înghiţind în sec, nu s-a lăsat întreruptă de acest lucru.

— Apropo, el este Sam. *Acel* Sam.

Mi-a luat un moment să realizez că acum se adresa tipului încrezut şi degerat.

Acel Sam. Mă întrebam ce-i spusese despre mine. M-am uitat la el. Din nou, familiaritatea feţei sale mă sâcâia. Nu era o familiaritate reală, pe care o ai cu cineva pe care îl cunoşteai dinainte, ci mai degrabă era ca şi când ai întâlni o persoană care semăna cu un actor al cărui nume nu ţi-l mai aminteşti.

— Deci tu eşti şeful acum, zise el cu un zâmbet care m-a izbit prin sarcasmul său. Eu sunt Cole.

Şeful. Asta aşa era până la urmă, nu?

— Ai mai văzut pe vreunul dintre ceilalţi lupi transformându-se? l-am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Eu credeam că e prea frig pentru *mine* ca să mă transform.

Degetele lui de o culoare grotescă mă deranjau atât de mult încât am plecat de lângă el şi Isabel, şi m-am dus la bucătărie, unde am găsit o sticluţă de ibuprofen. I-am aruncat-o lui Isabel, care m-a uimit prin faptul că a prins-o.

— Asta se întâmplă pentru că de-abia ai fost muşcat. Adică, anul trecut. Temperatura nu prea are de-a face cu motivul pentru care te schimbi acum. Pur şi simplu o să fie… imprevizibil.

— Imprevizibil, repetă Cole.

„Sam, nu, te rog, nu din nou, opreşte-te.“ Am clipit, şi vocea mamei a dispărut, înapoi în trecut unde îi era locul.

— Astea pentru ce sunt? Pentru el? Isabel a ridicat sticluţa de pastile şi a arătat cu bărbia înspre Cole. Din nou, am avut o străfulgerare că totuşi ceva se petrecuse între ei.

— Da, o să doară ca naiba când o să i se încălzească degetele, am zis. Astea o să menţină durerea suportabilă. Baia e în direcţia aia.

• Isabel •

Cole luă ibuprofenul din mâna mea, dar eram sigură că nu avea de gând să-l folosească. Fie pentru că se credea un nu ştiu ce macho dur, sau din motive religioase, sau mai ştiu eu ce altceva, habar nu aveam. Dar când a intrat în baia de la parter, l-am auzit aprinzând lumina, după care a pus jos sticluţa cu pastile, fără să o deschidă. Apoi am auzit apa curgând în cadă. Sam s-a întors cu spatele cu o expresie ciudată şi dezgustată, şi mi-am dat seama că nu-i plăcea de Cole.

— Deci, Romulus, i-am zis, şi el s-a întors, cu ochii lui galbeni larg deschişi. De ce eşti aici aşa singur? Credeam că va fi nevoie de vreo operaţie chirurgicală ca să vă despartă pe tine şi pe Grace.

După ce petrecusem ultima oră împreună cu Cole, a cărui faţă nu trăda decât emoţiile pe care dorea el să le observ, era ciudat să văd durerea neprefăcută de pe faţa lui Sam. Singure sprâncenele negre şi groase aveau înscrisă în ele toată nefericirea lui. Mi-a trecut prin gând că era posibil să se fi certat cu Grace.

— Părinţii ei m-au dat afară, zise Sam şi zâmbi scurt, cum se întâmplă atunci când povesteşti ceva care nu e deloc amuzant şi nu vrei să spui, dar nu ştii ce altceva să faci. Grace, ăă… s-a îmbolnăvit şi, ăă… ne-au găsit împreună şi m-au dat afară.

— Astă-seară?

Dădu din cap, distrus şi sincer, iar eu nici nu puteam să mă uit la el.

— Da, am ajuns aici cu puţin înaintea ta.

Strălucirea sălbatică a fiecărei lumini din casă căpătă dintr-odată sens. Nu eram sigură dacă îl admiram pentru că simţea totul atât de profund şi intens, sau dacă îl dispreţuiam pentru că avea un aşa surplus de emoţii încât

trebuia să le afişeze prin toate ferestrele casei. Nu eram sigură ce simţeam.

— Dar, ămm… zise Sam, şi când rosti aceste două cuvinte am văzut cum încerca să-şi revină, la fel cum îşi aduna un cal picioarele sub el înainte să se ridice. Oricum, spune-mi de Cole. Cum de-ai ajuns cu el?

I-am aruncat o privire tăioasă înainte să-mi dau seama ce voia de fapt să spună: „Cum de-ai ajuns cu el aici?“

— E o poveste lungă, băiatule-lup, i-am zis, şi m-am prăbuşit pe canapea. Eu nu puteam să dorm, şi l-am auzit afară. Era destul de evident cine era, şi mai evident era că nu avea de gând să se transforme înapoi în lup. N-am vrut să afle ai mei şi să se crizeze, deci am ajuns aici.

Sam schiţă ceva indescifrabil din buze.

— Asta e nemaipomenit de amabil din partea ta.

— Se mai întâmplă, i-am zis, zâmbind scurt.

— Chiar se întâmplă? întrebă Sam. Cred că majoritatea oamenilor ar fi lăsat afară un străin dezbrăcat.

— Nu voiam să calc pe o grămăjoară de degete mâine-dimineaţă în drum spre maşină, i-am zis.

Mi se părea că Sam încearcă să mă descoasă, ca şi când ar fi ghicit că asta era a doua oară când eu şi Cole ne întâlneam, şi că prima oară limba mea o salutase entuziasmată pe a lui şi viceversa. M-am folosit de subiectul degetelor lui Cole ca să schimb cursul conversaţiei.

— Că veni vorba, mă-ntreb cum se descurcă acolo.

M-am uitat în capătul holului, înspre baie.

Sam a ezitat. Dintr-un motiv oarecare, mi-am adus aminte că singurul bec neaprins fusese cel din baie.

— De ce nu te duci să baţi la uşă să afli? zise Sam în cele din urmă. Eu mă duc sus să-i pregătesc o cameră. Doar – trebuie să mă gândesc puţin.

— Bine, cum vrei.

A dat din cap şi, în momentul în care s-a întors, am zărit pentru o clipă un tumult de emoţii ascunse pe faţa lui care m-a făcut să mă gândesc că nu era chiar aşa de uşor de citit pe cât crezusem. Îmi venea să mă duc să-l opresc şi

să-i cer să umple golurile din conversaţie – de ce era Grace bolnavă, de ce nu aprinsese şi becul din baie, ce avea de gând să facă acum –, dar era mult prea târziu, şi, oricum, nu eram încă fata potrivită pentru asta.

• Cole •

Mare parte din durere trecuse, iar eu stăteam întins în cadă lăsându-mi mâinile să plutească la suprafaţa apei şi îmi imaginam cum ar fi să adorm aşa, când cineva ciocăni la uşă.

Vocea lui Isabel s-a auzit imediat după ciocănit, a cărui forţă deschise câţiva centimetri uşa neîncuiată.

— Ce-ai făcut, te-ai înecat?

— Da.

— Te superi dacă intru?

Dar n-a mai aşteptat să răspund; pur şi simplu a intrat şi s-a aşezat pe toaleta de lângă cadă. Gluga pufoasă, cu marginile îmblănite a gecii, dădea impresia unei cocoaşe. Părul îi atârna în fire răzleţe pe obraz. Arăta ca şi când făcea reclamă la ceva. La toalete. La geci. La antidepresive. Orice ar fi fost acel lucru, l-aş fi cumpărat. Mă privea de sus.

— Sunt dezbrăcat.

— Şi eu, răspunse Isabel. Pe sub haine.

Am schiţat un zâmbet. Trebuia să dai cezarului ce-i al cezarului.

— O să-ţi cadă picioarele?

Din cauza micimii căzii, a trebuit să-mi ridic şi să-mi îndrept piciorul ca să-mi verific degetele. Erau puţin roşii, dar puteam să le mişc şi să le simt pe toate cu excepţia degetului mic, care era încă amorţit.

— Nu azi, cred.

— Ai de gând să stai acolo pentru totdeauna?

— Probabil.

M-am afundat mai adânc în apă ca să arăt că sunt credincios ideii. M-am uitat la ea.

— Vrei să vii şi tu?

Şi-a ridicat sprâncenele cu înţeles.

— Pare puţin cam strâmt acolo.

Am închis ochii zâmbind din nou.

— Zing.

Stând aşa cu ochii închişi, simţeam că plutesc deasupra apei, încălzit şi invizibil. Ar trebui să se inventeze un drog care să te facă să te simţi aşa.

— Mi-e dor de Mustangul meu, i-am zis, mai mult fiindcă era genul de afirmaţie care i-ar fi smuls o reacţie.

— Când stai întins gol în cadă te gândeşti la maşina ta?

— Avea un radiator bestial. Te prăjeai ca lumea acolo.

Îmi era mult mai uşor să vorbesc cu ea cu ochii închişi. Nu ne mai călcam pe nervi unul pe celălalt atât de tare.

— Aş fi vrut să-l fi avut aici în seara asta.

— Şi unde este?

— Acasă.

Am auzit când şi-a dat haina jos. A foşnit când a aşezat-o lângă chiuvetă. Toaleta a scârţâit când s-a aşezat la loc.

— Şi unde e „acasă“?

— New York.

— Oraşul?

— Statul. M-am gândit la Mustangul meu. Negru, strălucitor, elegant, ascuns în garajul alor mei pentru că eu nu eram niciodată acasă să îl conduc. Fusese primul lucru pe care mi-l cumpărasem când mi-am încasat primul cec mare şi, într-un mod ironic, fusesem prea des plecat în turneu ca să îl conduc vreodată.

— Credeam că eşti din Canada.

— Eram în – era cât pe ce să zic *turneu*, mă bucuram prea mult de anonimitatea asta ca să o pierd – vacanţă.

Am deschis ochii şi-am văzut în privirea ei aspră că nu mă credea. Începeam să-mi dau seama că n-a avut prea multe de pierdut din asta.

— Halal vacanţă, răspunse ea. Probabil că a fost nasol să alegi asta. Acum se uită la cicatricile de pe braţele mele, dar nu în felul în care mă aşteptam să se uite. Nu era o privire care judeca. Era o privire înfometată, îmi era greu să mă concentrez, prins între privirea ei şi faptul că nu

purta decât un maiou pe dedesubtul hainei.

— Da, am încuviinţat. Tu de unde ştii de lupi?

Privirea ei a trădat-o numai pentru o fracţiune de secundă, atât de rapid încât nu mi-am dat seama ce era. Când i-am surprins-o, pe faţa tânără şi fină, fără machiaj, m-am simţit prost pentru că întrebasem.

Apoi m-am întrebat de ce mă deranjam să mă simt prost pentru fata asta pe care de-abia o cunoscusem.

— Sunt prietenă cu iubita lui Sam, zise Isabel.

Minţisem destul, sau mai degrabă, spusesem destule jumătăţi de adevăr, încât eram în stare să le recunosc. Dar din moment ce ea nu mi le-a reproşat pe ale mele, i-am întors favoarea.

— Corect, Sam, am răspuns, ca un ecou. Spune-mi mai multe despre el.

— Ţi-am spus deja că este ca un fiu pentru Beck şi că acum practic îi ţine locul. Ce mai vrei să ştii? Nu e ca şi când aş fi prietena lui.

Dar vocea ei era admirativă. Îi plăcea de el. Eu nu îmi făcusem încă o părere despre el.

Am rostit ceea ce mă sâcâia din clipa în care l-am văzut:

— E frig, şi el e om.

— Da, şi?

— Păi, Beck m-a făcut să cred că ăsta e un lucru cam greu de obţinut, dacă nu imposibil.

Isabel părea dusă pe gânduri – am zărit cum o luptă mică şi tăcută se ducea în privirea ei şi într-un sfârşit a ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

— S-a vindecat. Şi-a provocat o febră puternică şi s-a vindecat.

Asta reprezenta un oarecare indiciu. Pentru Isabel. Ceva în vocea ei nu sună în regulă când a rostit cuvintele acestea, dar nu eram sigur cum să interpretez asta.

— Credeam că Beck ne voia pe noi – lupii cei noi – ca să avem grijă de haită tocmai pentru că nu mai sunt mulţi care să se transforme în oameni pentru prea mult timp, i-am zis.

Sincer să fiu, eram uşurat. Nu-mi doream

responsabilitate. Tot ce îmi doream era să mă ascund în întunericul blănii unui lup cât mai mult timp posibil.

— De ce nu i-a vindecat pe toţi pur şi simplu?

— N-a ştiut că Sam se vindecase. Dacă-ar fi ştiut, n-ar mai fi făcut niciodată alţi lupi. Şi vindecarea nu funcţionează pentru toată lumea. Acum vocea lui Isabel devenise cu totul necruţătoare, şi-am simţit că nu mai luam parte la dialogul pe care chiar eu îl începusem.

— Ce bine că eu nu vreau să mă vindec, am spus încet.

S-a uitat la mine, şi vocea ei era dispreţuitoare:

— Ce bine!

Dintr-odată m-am simţit extenuat. Ca şi când în cele din urmă ea tot avea să afle adevărul despre mine oricât aş minţi eu, pentru că asta făcea deja. Avea să vadă că, dacă dădeai la o parte NARKOTIKA, eu nu rămâneam decât Cole St. Clair, şi înăuntrul meu nu se afla absolut nimic.

Simţeam din nou acea foame pustie şi familiară în interior, ca şi când sufletul îmi putrezea.

Aveam nevoie de un leac. Trebuia să găsesc un ac care să-mi alunece uşor pe sub piele sau o pastilă care să mi se dizolve sub limbă.

Nu. De ce aveam eu nevoie era să fiu lup din nou.

— Nu ţi-e frică? întrebă Isabel brusc, iar eu am deschis ochii. Nu îmi dădusem seama că îi închisesem iarăşi. Mă privea intens.

— De ce?

— De a te pierde pe tine însuţi?

I-am spus adevărul:

— Asta e exact ceea ce sper.

• Isabel •

Nu aveam ce să răspund la asta. Nu mă aşteptasem să fie sincer cu mine. Nu eram sigură cum să continuăm discuţia, pentru că eu nu eram pregătită să-i întorc favoarea.

A ridicat mâna, şi picăturile de apă se prelingeau de-a lungul ei, cu degetele puţin încreţite din cauza apei.

— Vrei să vezi dacă mi s-au dezgheţat degetele?

Stomacul mi s-a întors pe dos când i-am luat mâna umedă şi i-am mângâiat palma şi vârful degetelor. Avea ochii pe jumătate închişi şi, când am terminat de mângâiat, şi-a retras mâna şi s-a ridicat, făcând valuri în jurul lui în cada. S-a sprijinit cu mâinile de marginea căzii, plecându-şi faţa la nivelul privirii mele. Ştiam că o să ne sărutăm din nou, şi ştiam că nu ar trebui, pentru că el decăzuse deja prea mult, şi eu mă îndreptam spre acelaşi lucru, însă nu mă puteam abţine. Îl doream prea mult.

Avea gust de lup şi de sare, şi când m-a luat de după gât ca să mă tragă mai aproape de el, o picătură de apă călduţă s-a prelins de-a lungul claviculei până în tricou şi printre sâni.

— O, zise sărutându-mă, şi eu m-am retras.

Dar nu părea prea îngrijorat când s-a uitat la umărul său şi a văzut că unghiile mele îi intraseră în piele. Ardeam încă după sărutul lui, şi de data aceasta, cel puţin, mi se părea că şi el simţea la fel, pentru că în momentul în care şi-a lipit mâna încă puţin umedă pe gâtul meu, până aproape de piept, oprindu-se exact înainte de a se strecura sub maiou, am simţit dorinţa în presiunea degetelor sale.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Găsim un pat.

— Eu nu mă culc cu tine.

Adrenalina sărutului începea să se piardă, şi-am început să mă simt din nou ca prima dată când ne întâlniserăm. De ce îl lăsam să mă afecteze? Ce se întâmpla cu mine? M-am ridicat în picioare, mi-am luat haina şi-am pus-o din nou pe mine. Dintr-odată, mi s-a făcut îngrozitor de teamă că Sam o să-şi dea seama că ne-am sărutat.

— Şi din nou sunt lăsat să cred că sărut prost, zise Cole.

— Trebuie să plec acasă, i-am zis. Am ore mâine – azi adică. Trebuie să ajung acasă înainte ca tata să plece la serviciu.

— Cu siguranţă sărut foarte prost.

— Spune-mi doar mersi că ţi-am salvat degetele. Aveam deja mâna pe clanţa uşii. Şi hai s-o lăsăm aşa.

Cole ar fi trebuit să se uite la mine ca şi când aş fi fost ţicnită, dar el pur şi simplu se uita la mine. Părea că nu îşi dă seama că a fost respins.

— Mersi pentru degete, zise el.

Am închis uşa în spatele meu şi-am ieşit din casă fără să-l mai găsesc pe Sam. De-abia când eram la jumătatea drumului spre casă mi-am adus aminte cum Cole mi-a spus că spera să se piardă pe sine. Mă făcea să mă simt mai bine când mă gândeam că suferă.

Şaptesprezece
Cole

M-am trezit om, deşi cearşafurile erau răsucite şi miroseau a lup.

După ce Isabel plecase, noaptea trecută, Sam m-a condus pe lângă o grămadă de aşternuturi care fuseseră în mod evident date la o parte de pe alt pat, şi m-a instalat într-un dormitor de la parter. Camera asta era atât de galbenă încât arăta ca şi când soarele ar fi vomitat pe pereţii ei şi s-ar fi şters apoi la gură cu masa de toaletă şi perdelele. Dar avea în mijloc un pat cu lenjerie proaspătă şi asta era tot ceea ce conta.

— Noapte bună, zise Sam cu o voce rece, dar nu ostilă.

N-am răspuns. Eram deja ascuns sub plapumă, mort pentru lumea din afară, fără nici măcar să visez.

Acum, clipind în strălucirea târzie a soarelui de dimineaţă, am părăsit patul nefăcut şi-am intrat tiptil în sufragerie, care arăta cu totul diferit în lumina zilei. Peste tot numai tartane şi ţesături roşii care străluceau în lumina soarelui ce se revărsa prin mulţimea de geamuri din spatele meu. Părea confortabil. Nici nu se compara cu perfecţiunea gotică şi încrezută a casei lui Isabel.

În bucătărie erau poze lipite care încotro pe dulapuri, o harababură de benzi de fotografii, ace cu gămălie şi feţe zâmbitoare. L-am găsit imediat pe Beck în nenumărate poze, şi pe Sam de asemenea, arătând ca într-un clip cu imagini încetinite care ilustra procesul lui de creştere.

Feţele lor, majoritatea dintre ele, erau vesele, zâmbeau deschis simţindu-se confortabil, ca şi când scoteau tot ce e mai bun dintr-o viaţă ciudată. Erau multe fotografii în care făceau grătare, se plimbau cu canoe şi cântau la chitară, dar era evident că toate scenele se petreceau fie în casă,

fie în vecinătatea imediată a oraşului. Dulapurile pline de poze transmiteau parcă două tipuri de mesaje: „Noi suntem o familie“ şi „Tu eşti prizonier“.

„Tu ai ales asta“, mi-am amintit singur. Adevărul era că nu prea acordasem atenţie episoadelor în care eram om. Nu prea acordasem atenţie la nimic, de fapt.

— Ce-ţi mai fac degetele?

Muşchii mi s-au încordat pentru o fracţiune de secundă, înainte să-mi dau seama că era vocea lui Sam. M-am întors spre el şi l-am găsit stând în dreptul uşii largi de la bucătărie, cu o cană de ceai în mână, lumina din spate formând o aură în jurul umerilor săi. Ochii lui aveau o privire umbrită care aducea în parte a lipsă de somn şi în parte a neîncredere faţă de mine.

Era un sentiment ciudat, dar în mod surprinzător relaxant, să te privească cineva fără să te judece după ceea ce pari.

Ca să-i răspund la întrebare, mi-am ridicat mâinile la nivelul capului şi mi-am mişcat degetele, un gest care complet neintenţionat amintea de maniera unui cavaler.

Ochii galbeni şi descurajând ai lui Sam – n-am reuşit niciodată să mă obişnuiesc cu ei – se uitau întruna la mine, ducând o luptă cu el însuşi.

— Ai cereale, ouă şi lapte, zise el în cele din urmă pe un ton monoton.

Am ridicat o sprânceană neîncrezător.

Umerii lui Sam se lăsaseră deja în timp ce se pregătea să se întoarcă înapoi în bucătărie, dar sprânceana mea ridicată l-a făcut să se oprească. A închis ochii pentru o clipă, şi apoi i-a deschis din nou.

— OK, fii atent aici. Şi-a pus cana pe masa dintre noi doi şi şi-a încrucişat braţele. Asta-i treaba: Ce cauţi aici?

Tonul pugilistic mă făcea să-mi placă de el ceva mai mult. Compensa pentru părul său bleg şi pleoştit şi pentru ochii trişti şi artificiali. Dovada că avea coloană vertebrală era un lucru bun.

— Ca să fiu lup, i-am zis, cu nesimţire. Ceea ce, printr-o coincidenţă, *nu* este motivul pentru care tu eşti aici, dacă

zvonurile sunt adevărate.

Ochii lui Sam i-au zburat spre pozele din spatele meu, în multe dintre care era şi el, şi apoi s-au întors la mine.

— Nu contează de ce sunt eu aici. Asta este casa mea.

— Înţeleg.

Puteam să îl ajut să iasă din încurcătură, dar nu vedeam de ce aş face asta.

Sam se gândi un moment. De fapt, mi-l şi imaginam cum cântăreşte în mintea lui cât de mult efort să depună în conversaţia asta.

— Uite ce e. De obicei, eu nu mă port ca un nesimţit. Dar îmi este foarte greu să înţeleg de ce ar alege cineva viaţa asta. Dacă ai putea să-mi explici lucrul ăsta, ar fi mult mai uşor să ne înţelegem unul cu altul.

Mi-am întins mâinile de parcă aş fi prezentat ceva. Când făceam asta la spectacole, mulţimea înnebunea, pentru că asta însemna că urma să cânt ceva nou. Victor ar fi înţeles aluzia şi-ar fi început să râdă. Sam nu cunoştea contextul, aşa că pur şi simplu se uita la mâinile mele până când eu am vorbit din nou:

— Ca s-o iau de la-nceput, Ringo. Acelaşi motiv pentru care omul tău, Beck, a făcut-o.

Faţa lui Sam era cu totul nedumerită.

— Dar tu ai *ales* asta. Intenţionat.

Era clar că Beck îi oferise lui Sam o variantă diferită a istoriei lui decât cea pe care mi-o oferise mie. Mă întrebam care din ele era cea adevărată. Cu toate astea, nu aveam de gând să intru într-o discuţie lungă cu Sam despre asta, care se uita la mine de parcă se aştepta să-l demasc pe Moş Crăciun.

— Da, asta am făcut. Descurcă-te cum vrei cu asta. Acum, pot să mănânc şi eu ceva de dimineaţă, sau nu?

Sam dădu din cap – nu din cauză că era enervat, ci ca şi când ar fi gonit nişte ţânţari din jurul gândurilor sale. Se uită în treacăt la ceas.

— În fine. Cum zici tu. Trebuie să merg la muncă.

Trecu pe lângă mine, fără să se uite în ochii mei, şi apoi se răzgândi. Se întoarse în bucătărie şi mâzgăli ceva pe un

sticker, pe care apoi îl lipi zgomotos de uşa frigiderului.

— Ăsta e numărul meu şi aici lucrez eu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Se vedea clar că se forţa să fie prietenos cu mine, şi totuşi era. Era ăsta un sentiment adânc înrădăcinat de politeţe? Datorie? Ce era? Nu prea îmi plăceau oamenii politicoşi.

Sam se pregăti din nou să iasă din casă, dar se opri iarăşi în faţa uşii cu cheile zornăind.

— Probabil, o să te transformi din nou în curând. După ce apune soarele, în orice caz, sau dacă stai afară prea mult timp. Deci încearcă să stai prin preajmă, da? Ca să nu te vadă nimeni în caz că te transformi.

I-am zâmbit uşor.

Părea că vrea să mai adauge ceva, dar apoi pur şi simplu şi-a cuprins fruntea cu mâna şi s-a strâmbat. Gestul ăsta spunea toate lucrurile pe care el nu le rostise: avea destule probleme, iar eu nu eram decât una dintre ele.

Îmi plăcea lipsa asta de faimă mai mult decât mă aşteptam.

• Isabel •

Când am văzut că Grace nu e la şcoală luni, m-am ascuns în baia fetelor şi am sunat-o în pauza de prânz. Mi-a răspuns mama ei. Cel puţin, eram destul de sigură că era mama ei.

— Alo? era clar că vocea care mi-a răspuns nu era cea a lui Grace.

— Ăă, alo? am încercat să nu par prea arogantă, în caz că într-adevăr era maică-sa. O caut pe Grace.

OK, deci chiar nu-mi puteam stăpâni atitudinea din voce. Dar pe bune.

Cealaltă voce era prietenoasă.

— Cu cine vorbesc?

— Cu cine vorbesc *eu?*

— Mama! Dă-mi telefonul! am auzit în sfârşit vocea lui Grace. Au urmat foşnituri şi Grace trecu la telefon. Scuze

pentru asta. Sunt pedepsită, şi se pare că asta înseamnă că lumea poate să-mi urmărească apelurile fără să mă întrebe.

Nu mai spune! Sfânta Grace e pedepsită?

— Ce ai făcut?

Am auzit o uşă închizându-se la celălalt capăt al firului. Nu era chiar zgomotul unei uşi trântite, dar era mai sfidător decât m-aş fi aşteptat din partea lui Grace.

— Am fost prinsă în timp ce dormeam cu Sam.

Faţa mea, reflectată în oglinda de la baie, era surprinsă, cu sprâncenele ridicate spre linia frunţii, şi negrul creionului dermatograf din jurul ochilor făcându-i să arate şi mai mari şi mai rotunzi decât erau în realitate.

— Ce veste minunată! Făceaţi sex?

— Nu, nu. Doar dormeam împreună în acelaşi pat. Ai mei exagerează.

— O, normal că exagerează, i-am zis, toţi părinţii n-au nicio obiecţie când fetele lor împart acelaşi pat cu prietenii lor. Ştiu că alor mei le-ar conveni de minune. Deci cum, nu te-au mai lăsat să vii la şcoală? Asta e cam…

— Nu, e din cauză că am fost la spital, zise Grace. Am avut febră, şi iarăşi au exagerat şi m-au dus la spital în loc să-mi dea paracetamol. Cred că voiau doar un motiv să mă ţină cât mai departe de Sam. În fine, normal că a durat o veşnicie, cum se întâmplă mereu în spitale, şi m-am întors acasă de-abia seara târziu. Aşa că acum de-abia ce m-am trezit.

Nu ştiu de ce mi-am imaginat-o imediat pe Grace uitându-se în sus la domnul Grant şi cerându-i să o scutească pentru că o durea capul.

— Şi ce ai? Ce ţi-au zis doctorii?

— O viroză, sau ceva de genul ăsta. N-a fost decât o febră, răspunse Grace, atât de rapid, că abia am apucat să-mi termin întrebarea.

Nici ea nu credea ce spunea.

Uşa de la baie se deschise puţin în spatele meu.

— Isabel, ştiu că eşti acolo. Domnul McKay, profesorul tău de engleză. Dacă continui să chiuleşti de la masa de

prânz, voi fi nevoit să le spun părinţilor tăi. Doar îţi spuneam. Ora începe în zece minute.

Uşa batantă se legănă închizându-se la loc.

— Iar nu mănânci? zice Grace.

— N-ar trebui să fii mai îngrijorată de problemele tale în momentul ăsta?

• Cole •

După ce Sam dispăru la „serviciu“, oricare ar fi acesta, mi-am pus un pahar cu lapte şi m-am întors încet în sufragerie ca să mă uit prin sertare. Din experienţa mea, sertarele şi rucsacurile erau mijloace foarte bune de a cunoaşte pe cineva. Măsuţele din sufragerie nu-mi ofereau decât telecomenzi pentru televizor şi controlere pentru sistemele de jocuri, aşa că m-am îndreptat spre biroul pe lângă care am trecut când ieşisem din dormitorul meu.

Locul ăsta era cu mult mai promiţător. Biroul era plin de hârtii, iar calculatorul nu era protejat de parolă. Camera era făcută fix pentru a scormoni în ea, aşezată pe colţul casei, cu ferestrele pe doi dintre pereţi, unul din ei dădea exact spre stradă, aşa că puteam să văd când se întorcea Sam. Am pus paharul cu lapte lângă mousepad (cineva mâzgălise pe el cu un marker, desenând şi o fată cu sânii mari îmbrăcată în uniformă şcolară) şi m-am aşezat comod pe scaun. Biroul acesta semăna cu tot restul casei – plăcut, cu un aer masculin, şi confortabil.

Pe birou erau câteva facturi, toate pe numele lui Beck şi marcate cu precizarea PLĂTIT PRIN DEBIT DIRECT. Facturile nu erau interesante. Lângă tastatură era o agendă maro, din piele. Nici agendele nu erau interesante. În schimb, am deschis un sertar. Un teanc de programe de software, cele mai multe dintre ele utilitare, dar şi o grămăjoară de CD-uri cu jocuri. Şi astea neinteresante. Am încercat sertarul de jos, unde am fost întâmpinat de un vârtej de praf, semn că se ascundea un secret. Apoi am văzut un plic maro, pe care era scris SAM. Aşa mai zic şi eu! Am scos prima hârtie din plic. Acte de adopţie.

Acu-i acu’!

Am scuturat pe masă conţinutul plicului, şi am scos cu mâna hârtiuţele care mai rămăseseră înăuntru. Un certificat de naştere: al lui Samuel Kerr Roth, de unde aflam că era cam cu un an mai mic decât mine. O fotografie cu Sam, mic, dar cu aceeaşi coamă de păr negru pleoştit pe cap şi ochii cu pleoapele îngreunate, pe care le remarcasem şi noaptea trecută. Expresia feţei lui era complicată. Noaptea trecută, galbenul straniu de lup al ochilor săi mi-a atras atenţia; şi acum, când m-am uitat mai aproape la fotografie, am văzut că şi copilul Sam avea aceiaşi irişi galbeni. Deci nu erau lentile de contact. Cumva asta m-a făcut să mă simt mai prietenos faţă de el. Am lăsat poza jos. Sub ea era un mănunchi de tăieturi îngălbenite din ziare. Am scanat cu privirea poveştile pe care le conţineau.

> Gregory şi Annette Roth, un cuplu din Duluth, au fost acuzaţi lunea trecută de tentativa de a-şi omori fiul de şapte ani. Autorităţile au plasat copilul (al cărui nume nu este menţionat aici pentru protejarea identităţii sale) în custodia statului. Soarta lui va fi decisă după procesul soţilor Roth. Se crede că aceştia şi-ar fi ţinut fiul într-o cadă şi i-ar fi tăiat venele cu un brici. Imediat după această faptă, Annette Roth i-a mărturisit vecinei sale, plângându-se că dura prea mult ca fiul ei să moară. Atât ea, cât şi soţul ei au declarat poliţiei că fiul lor era posedat de diavol.

Am simţit un nod greoi de scârbă în gât, care nu voia să dispară nici când înghiţeam. Îmi era greu să nu mă gândesc la fratele mai mic al lui Victor, care avea opt ani acum. M-am întors la poza în care Sam îl ţinea pe Beck de mână şi l-am privit iarăşi, cum stătea cu ochii pe jumătate închişi holbându-se în gol, dincolo de aparatul de fotografiat. Felul cum Beck îl ţinea de mână făcea ca articulaţia mâinii să fie vizibilă în poză, în care se observa clar tăietura recentă, roşiatică-maronie, de la un capăt la celălalt al articulaţiei.

O mică voce dinăuntrul meu mi-a şoptit: „Şi tu care îţi plângi de milă“.

Am vârât repede tăieturile din ziar şi fotografia înapoi în plic, ca să nu mai fiu nevoit să mă uit la ele, şi în loc de asta m-am uitat la teancul de documente. Era un document de împuternicire, numindu-l pe Sam ca beneficiarul acestei împuterniciri – includea şi casa – şi datele unui cont curent şi al unui cont de economii, amândouă purtând numele lui Sam şi al lui Beck.

Cam nasoală treaba. Mă întrebam dacă Sam ştia că practic el este posesorul casei. Sub documente era o altă agendă neagră. Răsfoind prin ea, am descoperit însemnări de jurnal cu scrisul eficient şi înclinat spre stânga al unui stângaci. M-am întors la prima pagină: „Dacă citeşti asta înseamnă fie că eu am devenit lup pentru totdeauna, fie că eşti Uirick şi că ar trebui să iei naibii mâna de pe lucrurile mele“.

Am sărit în sus când telefonul sună.

L-am privit cum a sunat de două ori, apoi am ridicat receptorul, şi-am răspuns:

— Da.

— Cole la telefon?

Fără să-mi pot explica, mă simţeam brusc mai binedispus.

— Depinde. Mama la telefon?

Vocea lui Isabel era ascuţită prin telefon:

— Nu mi-am dat seama că ai una. Sam ştie că tu ai răspuns la telefon acum?

— Pe el îl sunai?

A urmat o pauză.

— Şi ăsta e numărul tău?

— Da, zise Isabel. Dar nu mă suna, totuşi. Ce mai faci? Eşti încă întreg?

— Pentru moment. Mă uitam prin lucrurile lui Beck, am zis, vârând plicul cu scrisoarea lui Sam şi restul conţinutului la loc în sertar.

— Glumeşti? întrebă Isabel. Şi-a răspuns singură la întrebare: Nu, nu glumeşti. Altă pauză. Şi ce-ai găsit?

— Vino să vezi.

— Sunt la şcoală.

— Eşti la şcoală şi vorbeşti la telefon?

Isabel se gândi.

— Sunt în baie încercând să-mi fac chef pentru ora următoare. Spune-mi ce-ai găsit. Un secret obţinut prin mijloace murdare o să mă binedispună.

— Actele de adopţie ale lui Sam. Şi câteva tăieturi din ziare despre cum ai lui au încercat să-l omoare. Pe lângă asta, am găsit şi o schiţă foarte proastă a unei tipe îmbrăcate în uniforma. Cu siguranţă merită văzută.

— De ce vorbeşti cu mine?

Mi se părea că înţeleg ce voia să spună, dar nu am răspuns după cum se aştepta:

— Pentru că tu m-ai sunat.

— Este oare pentru că nu vrei altceva decât să te culci cu mine? Fiindcă eu nu mă culc cu tine. Nu e nimic personal. Dar pur şi simplu n-am de gând. Mă păstrez pură şi toate cele. Deci dacă ăsta e motivul pentru care vrei să vorbeşti cu mine, poţi să închizi telefonul.

N-am închis. Nu eram sigur dacă asta era suficient ca să-i răspundă la întrebare.

— Mai eşti acolo?

— Sunt.

— Ei bine, ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Împingeam paharul gol pe masă înainte şi înapoi.

— Nu vreau decât să vorbesc cu cineva, i-am zis, îmi place să vorbesc cu tine. Nu am un răspuns mai bun decât ăsta.

— Vorbitul nu prea e ceea ce am făcut noi de fiecare dată când ne-am întâlnit.

— Ba am vorbit, am insistat eu. Ţi-am povestit despre Mustangul meu. A fost o discuţie foarte profundă şi personală, despre ceva la care eu ţin foarte mult.

— Sigur, maşina ta. Isabel nu părea convinsă. A făcut o pauză şi, în cele din urmă, a continuat: Vrei să vorbeşti? Bine. Vorbeşte. Spune-mi ceva ce nu ai mai spus nimănui altcuiva.

M-am gândit o clipa.

— Broaştele ţestoase au al doilea cel mai mare creier dintre toate animalele de pe planetă.

Nu i-a luat decât o secundă să se prindă:

— Nici vorbă!

— Ştiu. De-aia n-am mai spus nimănui asta până acum.

Se auzea un sunet de partea cealaltă a telefonului de parcă fie se abţinea să nu râdă, fie tocmai făcea o criză de astm.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu ai spus nimănui vreodată.

— Dacă eu îţi spun, o să-mi spui şi tu?

— Da, răspunse Isabel cam sceptică.

Am trasat pe mousepad conturul tipei desenate cu markerul, în timp ce mă gândeam. Când vorbeşti la telefon e ca şi când ai vorbi cu ochii închişi. Te face mai curajos şi mai cinstit, deoarece e ca atunci când vorbeşti cu tine însuţi. Din acelaşi motiv îmi cântam şi eu toate cântecele noi cu ochii închişi. Nu voiam să aflu ce părere avea audienţa despre ele până în momentul când le terminam.

— Toată viaţa mea am încercat să nu fiu ca tatăl meu. Nu fiindcă el ar fi atât de îngrozitor, ci tocmai pentru că este atât de impresionant. Nimic – absolut *nimic* din ceea ce fac eu nu se poate compara cu el.

Isabel tăcea. Probabil, aştepta să vadă dacă mai adaug ceva.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Acum e rândul meu să aud ce nu ai spus tu niciodată nimănui.

— Nu, tu trebuie să vorbeşti mai întâi. Ai vrut să vorbeşti. Asta înseamnă că tu spui ceva, eu răspund, şi-apoi e rândul tău să răspunzi. Este una dintre reuşitele cele mai mari ale umanităţii. Se numeşte *conversaţie.*

Începeam s-o regret pe cea de faţă.

— Este un om de ştiinţă.

— Astrofizician?

— Nu, un om de ştiinţă nebun. Unul foarte competent. Dar serios, chiar nu vreau să mai continuăm discuţia asta

decât probabil mult mai încolo. Ca de exemplu după moartea mea. Acum pot să aud şi partea ta?

Isabel inspiră adânc, destul de tare încât s-a auzit şi prin telefon:

— Fratele meu a murit.

Cuvintele astea îmi sunau cunoscute. Ca şi când le mai auzisem şi înainte, chiar din vocea ei, deşi nu-mi puteam imagina când.

— Ai mai spus asta cuiva înainte, i-am spus după ce m-am gândit.

— Dar n-am mai spus nimănui niciodată că a fost vina mea, fiindcă toată lumea credea deja că el era mort înainte să fi murit de fapt, zise Isabel.

— Asta n-are niciun sens.

— Nimic nu mai are niciun sens. De pildă, de ce vorbesc cu tine? De ce îţi spun lucrurile astea când nici măcar nu îţi pasă?

Ia întrebarea asta, cel puţin, ştiam răspunsul.

— Păi, tocmai de-asta îmi spui.

Ştiam că aşa era. Dacă aveam şansa să împărtăşim aceste destăinuiri oricui îi păsa cu adevărat de conţinutul lor, niciunul din noi n-ar fi deschis gura să spună ceva. E mai uşor să te destăinui atunci când nu contează pentru celălalt.

Ea tăcea. Am auzit vocile altor fete pe fundal, şuvoaie stridente de conversaţie, fără cuvinte descifrabile, urmate de sâsâitul apei de la robinet, şi apoi s-a lăsat linişte din nou.

— OK.

— OK, ce? am întrebat.

— OK, poate vei putea să mă suni. Cândva. Acum ai numărul meu.

Nici măcar n-am apucat să-mi iau la revedere, că a şi închis.

Optsprezece
Sam

Nu ştiam unde era prietena mea, bateria telefonului îmi murise, locuiam într-o casă cu un vârcolac nou şi posibil ţicnit, pe care îl cam bănuiam de porniri sinucigaşe ori criminale, şi mă aflam la kilometri întregi depărtare de toate aceste probleme, numărând cotoarele cărţilor.

Undeva acolo afară, lumea mea îşi ieşea încet din propria orbită, iar eu stăteam aici, în revărsarea frumoasă şi simplă a luminii, notând *The Secret Life Of Bees (3/PB)*[6] într-un registru galben pe care scria INVENTAR.

— Ar trebui să primim dulciuri azi.

Vocea lui Karyn, proprietara magazinului, s-a auzit înainte ca ea să apară, intrând pe uşa din spate.

— Când o să ajungă tipul care se ocupă de calculatoare. Ţine-aici.

M-am întors şi-am văzut ca îmi întindea un pahar de plastic.

— Asta pentru ce e?

— Pentru bună purtare. Ceai verde. Nu-i bine?

Am aprobat recunoscător. Mi-a plăcut mereu de Karyn, din clipa în care am întâlnit-o. Avea cam în jur de 50 de ani, părul scurt şi buclat îi albise complet, dar faţa – ochii ei, mai ales – era încă tânără pe fondul sprâncenelor tot negre. Ascundea un suflet puternic în spatele unui zâmbet plăcut şi competent, şi se vedea cum cele mai bune părţi din sufletul ei se reflectau în exterior. Îmi plăcea să cred că mă angajase pentru că îi semănăm.

— Mulţumesc, i-am zis, sorbind din ceai.

[6] *The Secret Life of Bees* (în traducere românească - *Viaţa secretă a albinelor),* un roman scris de autoarea americană Sue Monk Kidd, publicat în anul 2002.

Felul pregnant în care am simţit lichidul fierbinte trecând prin gâtlej şi ajungând în stomac mi-a amintit că nu mâncasem încă. Mă obişnuisem prea mult cu cerealele de la micul dejun împreună cu Grace. Am îndreptat registrul spre Karyn, ca să vadă unde ajunsesem.

— Bravo. Ai găsit ceva bun?

I-am făcut semn către teancul de cărţi rătăcite care stăteau pe podea în spatele meu.

— Grozav!

Dând la o parte capacul de la paharul ei de cafea, se strâmbă puţin şi apoi suflă aburul de deasupra lichidului. Mă privi.

— Eşti entuziasmat pentru duminică?

N-aveam nicio idee despre ce vorbea, şi eram sigur că asta se vedea şi pe faţa mea. Am aşteptat să-mi vină un răspuns, dar când acesta n-a venit, am răspuns precum un ecou:

— Sâmbătă?

— Programarea la studio? Cu Grace?

— Ştii de programare?

Fără să lase cafeaua din mână, a ridicat cu neîndemânare jumătate din teancul de cărţi de pe podea.

— Grace m-a sunat să se asigure că nu lucrezi în ziua aceea.

Mi se părea normal că sunase. Grace nu ar fi făcut o programare pentru mine fără să se asigure că totul era aranjat dinainte. Am simţit un junghi undeva în stomac, o încovoiere dureroasă pe care o simţeam când îmi era dor de ea.

— Nu ştiu dacă mai mergem.

Am şovăit când am văzut-o pe Karyn ridicând o sprânceană şi aşteptând să continui. Şi apoi i-am mărturisit detaliile pe care nu i le-am putut spune lui Isabel noaptea trecută – deoarece lui Karyn îi pasă, pe când lui Isabel nu i-ar fi păsat.

— Părinţii ei m-au găsit în camera ei după ora de culcare. Am simţit cum mi se aprind obrajii. Îi era rău şi-a ţipat, şi de aceea au venit să vadă ce se întâmplă cu ea, iar

pe mine m-au dat afară. Nu ştiu cum se simte. Nici măcar nu ştiu dacă o să mă mai lase s-o văd vreodată.

Karyn n-a răspuns imediat, un lucru care îmi plăcea foarte mult la ea. Nu arunca automat cu „o să fie bine“, înainte să fie sigură că era răspunsul potrivit.

— Sam, de ce nu mi-ai spus că nu poţi veni la lucru astăzi? Ai fi putut să-ţi iei liber.

— Inventar, am răspuns, neputincios.

— Inventarul mai putea să aştepte. Îl facem acum pentru că suntem în martie, este ger şi nimeni nu mai intră în magazin, zise Karyn. Se mai gândi câteva minute, gustând din cafea şi încreţindu-şi nasul în timp ce bea. În primul rând, nu-ţi vor interzice să o vezi. Sunteţi oameni maturi acum şi, în fine, probabil că-şi dau seama că nici Grace n-o să sufere mai puţin decât tine. În al doilea rând, nu cred că are decât o gripă. Cum se simţea?

— Avea febră, am zis, şi am rămas surprins cât de joasă era vocea mea.

Karyn m-a privit cu atenţie.

— Ştiu că eşti îngrijorat, dar toţi oamenii răcesc, Sam!

— Eu am avut meningită. Meningită bacteriană.

Nu mai spusesem asta cu voce tare până acum, şi acum că o făcusem în sfârşit era aproape cathartic, ca şi când recunoscându-mi temerile că febra lui Grace putea fi ceva mai grav decât o banală răceală mă ajută să le stăpânesc mai bine.

— Acum cât timp?

Am aproximat în funcţie de ultima sărbătoare.

— De Crăciun.

— A, n-are cum să fie transmisibilă după atâta timp, zise Karyn. Nu cred că meningita este una dintre bolile de care te îmbolnăveşti după luni de zile. Cum se mai simte acum?

— Mi-a răspuns căsuţa vocală de dimineaţă, am zis, încercând să nu mă compătimesc prea mult. Ai ei erau foarte nervoşi aseară. Probabil că i-au luat şi telefonul.

Karyn s-a strâmbat.

— O să le treacă. Încearcă să priveşti şi din punctul lor de vedere.

Se plimba înainte şi-napoi cu cărţile în braţe pentru a le împiedica să nu cadă, aşa că mi-am pus ceaiul jos şi am ajutat-o.

— Pot să privesc şi din punctul lor de vedere. Asta e problema.

M-am dus la raionul de biografii să aşez o biografie a Prinţesei Diana care fusese pusă pe un raft greşit.

— Dac-aş fi în locul lor, aş fi furios. Ei mă cred o jigodie care a reuşit să ajungă sub fusta fiicei lor şi care o va părăsi cât de curând.

Karyn începu să râdă.

— Scuze, ştiu că nu este amuzant pentru tine.

— O să fie ilar pentru mine într-o bună zi, când o să fim căsătoriţi şi n-o să-i vedem decât de Crăciun, am spus, pe un ton mai furios decât mă aşteptam.

— Dar tu ştii că majoritatea băieţilor din ziua de azi nu gândesc ca tine, zise Karyn. Luând lista inventarului, s-a dus în spatele tejghelei aşezându-şi cafeaua lângă casa de marcat. Ştii cum l-am făcut eu pe Drew să mă ceară în căsătorie? Mi-a trebuit un pistol cu electroşocuri, ceva alcool şi programul *Home Shopping Network*[7]. M-a privit până când i-am zâmbit. Ce zice Geoffrey de toată treaba asta?

A durat cam mult să mă prind că vorbea de Beck; nici nu-mi puteam aminti când i-am auzit ultima oară numele mic pronunţat cu voce tare. Şi imediat după aceea mi-am dat seama cu stupoare că voi fi nevoit să mint.

— Nu ştie încă. Nu e în oraş.

Cuvintele mi s-au rostogolit prea rapid din gură, pentru că mă grăbeam să termin mai repede cu minciuna. M-am întors spre rafturi, ca să-mi ascund faţa.

— O, aşa este, am uitat de clienţii lui din Florida, zise Karyn, şi eu am clipit în faţa raftului, uimit de viclenia lui Beck. Sam, voi deschide o librărie în Florida pe timp de iarnă. Cred că Geoffrey are o idee bună. În luna martie, o librărie în Minnesota pur şi simplu nu-i o idee prea bună.

Habar nu aveam cu ce poveste o îmbrobodise Beck pe

[7] *Home Shopping Network* - program american de teleshopping (n.tr.)

Karyn ca să o convingă că se ducea în Florida pe timpul iernii, dar am fost destul de impresionat, deoarece Karyn nu mi se părea nici pe departe o persoană credulă. Dar era clar că îi spusese el ceva – îşi petrecuse suficient timp în librărie ca şi client, şi mai târziu, când am obţinut prima mea slujbă aici şi înainte să am permis de conducere, când era şoferul meu. Karyn n-avea cum să nu fi observat absenţa lui iarna asta. Şi mai impresionat eram de uşurinţa cu care îi spunea pe numele mic. Îl cunoştea de suficient timp pentru ca „Geoffrey“ să sune natural de pe buzele ei, dar nu suficient de bine încât să ştie că toţi cei care îl iubeau îi spuneau pe numele de familie.

Mi-am dat seama că tăceam de mult timp şi Karyn încă se uita la mine.

— A venit des aici? am întrebat. Fără mine?

Ea a dat din cap, în spatele tejghelei.

— Destul de des. Aducea multe biografii.

S-a oprit puţin, dusă pe gânduri. La un moment dat, mi-a spus că un om poate fi complet psihanalizat numai în funcţie de cărţile pe care le citeşte. Mă întrebam ce spunea despre el dragostea lui pentru biografii – văzusem rafturi întregi pline cu biografii la el. Karyn continuă.

— Chiar îmi amintesc ultima chestie pe care a cumpărat-o, tocmai pentru că nu era o biografie, iar eu am fost surprinsă. Era o agendă.

M-am încruntat. Nu-mi aminteam s-o fi văzut.

— Una din acelea cu spaţii pentru comentarii şi însemnări de jurnal pentru fiecare zi. Karyn făcu o pauză: Mi-a spus că o va folosi să-şi scrie gândurile pentru vremea când nu-şi va mai aminti să le gândească.

A trebuit să mă întorc cu faţa spre rafturi în momentul acela din cauza lacrimilor care au început să-mi ardă dintr-odată ochii. Am încercat să mă concentrez la titlurile cărţilor din faţa mea ca să-mi vin din nou în fire. Am atins cotorul unei cărţi cu degetul, în timp ce cuvintele de pe el când se limpezeau, când se înceţoşau.

— Este ceva în neregulă cu el, Sam? întrebă Karyn.

M-am uitat în jos la felul în care parchetul vechi de pe

podea se ridica un pic când ajungea la marginea rafturilor. Simţeam că-mi pierdusem controlul într-un mod periculos, ca şi când cuvintele îmi ţâşneau, gata să dea pe dinafară. Aşa că am tăcut. Nu m-am gândit la camerele goale, în care îţi puteai auzi şi ecoul, ale casei lui Beck. Nu m-am gândit cum eu sunt acum acela care cumpără laptele şi conservele ca să aprovizionez adăpostul. Nu m-am gândit la Beck, prins în trupul unui lup, privindu-mă dintre copaci, fără să-şi mai poată aminti, fără să mai poată gândi gândurile unui om. Nu m-am gândit că vara asta nu mai aveam ce să aştept, pe nimeni – şi nimic.

M-am holbat la un punct mic şi negru de pe parchetul de sub picioarele mele. Era un punct întunecat şi singuratic, în mijlocul lemnului galben.

O voiam pe Grace.

— Îmi pare rău, zise Karyn, N-am vrut să – nu vreau să fiu indiscretă.

Mă simţeam prost că o făceam să se simtă stânjenită.

— Ştiu. Şi nici nu eşti. El este – mi-am lipit degetele pe frunte, ţintind epicentrul acestei migrene îngrozitoare – bolnav. Nu mai are mult.

Am rostit cuvintele acestea încet, o combinaţie dureroasă de adevăr şi minciună.

— Of, Sam, îmi pare rău. Este acasă acum?

Am clătinat din cap.

— De aceea te îngrijorează atât de mult febra lui Grace, a presupus Karyn.

Am închis ochii; în întuneric, mă simţeam ameţit, de parcă nu mai ştiam unde este pământul. Mă simţeam sfâşiat între dorinţa de a vorbi şi nevoia de a-mi apăra anxietăţile, de a nu le destăinui ca să le pot ţine sub control. Cu toate acestea, cuvintele mi s-au revărsat înainte să le pot gândi:

— Nu-i pot pierde pe amândoi. Îmi ştiu… îmi ştiu puterile, şi nu sunt… atât de puternic.

Karyn oftă.

— Întoarce-te spre mine, Sam.

M-am întors, ezitând, şi-am văzut-o ridicând registrul cu

inventarul în el. A pus creionul pe literele SR, notate cu scrisul ei la capătul însemnărilor făcute de mine. Îţi vezi iniţialele aici? Asta e pentru că îţi cer să te duci acasă. Sau altundeva. Du-te şi limpezeşte-ţi mintea.

— Mulţumesc, am spus, cu vocea timidă.

M-a mângâiat pe cap, ciufulindu-mi părul, când m-am dus să-mi iau chitara şi cartea de pe tejghea.

— Sam, îmi spuse, când treceam pe lângă ea, cred că ai ceva mult mai puternic în tine decât îţi închipui.

Mi-am forţat un zâmbet care nu a durat nici până la uşa din spate.

Deschizând uşa, m-am ciocnit de Rachel. Printr-un noroc extraordinar, sau datorită propriei dexterităţi, am evitat ca prin urechile acului să vărs ceaiul pe eşarfa ei vărgată. Ea a dat repede paharul la o parte din calea ei cu mult după ce pericolul lichidului fierbinte trecuse deja, şi mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Băiatul ar trebui să aibă grijă pe unde merge.

— Rachel ar trebui să nu mai apară brusc în faţa uşii, i-am răspuns.

— Grace mi-a spus să intru pe-aici! protestă Rachel. Când mi-a văzut expresia nedumerită, mi-a explicat: Talentele mele naturale nu prea se extind şi la parcatul lângă alte maşini, aşa că Grace mi-a zis că, dacă aş parca în spatele magazinului, aş putea opri acolo, şi că nu se supără nimeni dacă intru prin spate. Dar se pare că n-a avut dreptate, fiindcă tu ai încercat să mă sabotezi cu o baie de ulei încins şi…

— Rachel, am întrerupt-o. Când ai vorbit cu Grace?

— Vrei să spui, ultima dată? Acum două secunde. Rachel se dădu un pas înapoi ca să-mi dea voie să păşesc afară şi să închid uşa după mine.

Am răsuflat atât de uşurat încât mai aveam puţin şi începeam să râd. Brusc, am putut să respir aerul rece cu iz de eşapament, să observ verdele şters în care erau vopsite coşurile de gunoi, şi-am simţit vântul îngheţat cum îmi pătrunde până la piele prin gulerul cămăşii.

Nu mă aşteptam să o mai pot vedea din nou.

Asta îmi suna melodramatic acum când ştiam că Grace era suficient de sănătoasă ca să vorbească cu Rachel, şi nu ştiu de ce m-am grăbit să trag concluzia asta, dar acest lucru nu o făcea mai puţin adevărată.

— E frig rău afară, am zis, făcând semn spre Volkswagen. Te superi?

— A, haide, zise Rachel şi aşteptă până am deschis uşile ca să poată intra.

Am pornit motorul, am dat drumul la căldură şi mi-am lipit mâinile de ventilatoare, până când a început să-mi fie mai puţin teamă de frigul care nu-mi mai putea face niciun rău. Rachel reuşise să umple întreaga maşină cu un parfum foarte dulce şi extrem de artificial care încerca probabil să aducă a căpşuni. A fost nevoită să-şi strângă pe scaun picioarele cu ciorapi lungi, ca să facă loc pentru rucsacul plin ochi.

— OK. Acum vorbeşte. Spune-mi despre Grace. Este bine?

— Da. A fost la spital azi-noapte, dar s-a întors din nou. Nici măcar n-a rămas peste noapte. Avea febră, aşa că au îndopat-o cu paracetamol de i-a ieşit şi prin urechi şi i-a trecut. Zice că se simte bine. Rachel ridică din umeri. Eu trebuie să-i spun ce teme avem. Asta e şi motivul pentru care – şi-a plesnit rucsacul plin până la refuz – trebuie să-ţi dau şi ăsta. Mi-a întins un telefon cu un abţibild cu o faţă zâmbitoare, lipit pe spate.

— Asta e telefonul tău?

— Da. Mi-a zis că al tău intră direct pe voicemail.

De data asta chiar am început să râd, un râs uşurat şi încet.

— Ce s-a întâmplat cu al ei?

— Tatăl ei i l-a luat. Nu-mi vine să cred că aţi fost prinşi. La ce vă gândeaţi! Puteaţi să muriţi de atâta umilinţă!

I-am aruncat o privire care era investită cu atât de multă tristeţe pe cât era fizic posibil. Acum când aflasem că Grace era bine şi sănătoasă, îmi puteam permite un moment de melancolie pe propria socoteală.

— Sărăcuţul Băiat, zise Rachel, bătându-mă pe umăr.

Nu-ţi face griji. N-o să fie veşnic supăraţi pe voi. Dă-le câteva zile şi o să uite că au măcar o fată, ca şi până acum. Ţine telefonul. Acum îi dau voie din nou să fie sunată.

L-am acceptat cu recunoştinţă, şi-am căutat numărul ei.

— E tasta doi, la apelare rapidă, zise Rachel.

Şi o clipă mai târziu i-am auzit vocea.

— Hei, Rach!

— Eu sunt, i-am zis.

• Grace •

Nu-mi dădeam seama care era sentimentul care m-a copleşit când am auzit vocea lui Sam în loc de cea a lui Rachel. Ştiam doar că acel sentiment era atât de puternic încât făcea ca două răsuflări consecutive să se transforme într-una singură, lungă şi tremurătoare. Mă scăldam de bucurie în acel sentiment neidentificat.

— Sam.

L-am auzit oftând, şi asta m-a făcut să vreau cu disperare să-i văd faţa.

— Ţi-a spus Rachel? Sunt bine. N-a fost decât o febră. Sunt acasă acum.

— Pot să vin la tine? vocea lui sună ciudat.

Mi-am tras pătura peste genunchi, smucind-o ca să stea aşa cum voiam eu s-o aşez, încercând să nu-mi trezesc iarăşi furia pe care o simţisem mai devreme când vorbisem cu tata.

— Sunt pedepsită. Nu-mi dau voie să merg la studio duminică.

La celălalt capăt al firului a urmat o tăcere de moarte; îmi imaginam cum arată faţa lui Sam, şi mă durea cumva, o durere deja amorţită, care provenea din faptul că fusesem supărată atât de mult timp încât nu mai puteam suporta.

— Mai eşti acolo?

Vocea lui Sam suna curajos, şi asta durea şi mai mult decât tăcerea lui.

— Pot să reprogramez.

— O nu, am zis pe un ton categoric. Şi brusc mi s-a dezlănţuit furia. Am încercat să vorbesc odată cu ea. Nu-mi pasă dacă trebuie să-i implor, eu vin cu tine la studio duminică. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă furişez afară. Sam, înnebunesc, nu mai ştiu ce să fac. Vreau să fug de-aici chiar acum. Nu vreau să stau în casa asta cu ei. Pe bune, convinge-mă să nu fac asta! Spune-mi că nu pot să locuiesc cu tine. Spune-mi că nu mă vrei acolo.

— Ştii că nu ţi-aş spune asta, zise Sam cu blândeţe. Ştii că nu te-aş opri.

M-am uitat cu privirea încruntată la uşa încuiată a dormitorului meu. Mama mea – propriul meu temnicer – se afla undeva de cealaltă parte a ei. Înăuntrul meu, stomacul era încă răvăşit de febră. Voiam să plec din locul ăsta.

— Atunci, de ce n-o fac? am ţipat cu o voce agresivă.

Un moment îndelungat Sam tăcu.

— Pentru că ştii că nu aşa vrei să se termine. Ştii că mi-aş dori enorm să te am lângă mine, şi o să fie aşa, într-o bună zi. Dar nu aşa ar trebui să se petreacă asta, zise el în cele din urmă, cu o voce joasă.

Din nu ştiu ce cauză, ochii mi s-au umplut de lacrimi amare care mă usturau. Uimită, mi-am şters lacrimile cu pumnul. Nu ştiam ce să mai zic. Eram obişnuită ca eu să fiu cea pragmatică şi Sam cel sensibil. Simţeam că rămăsesem singură cu propria furie.

— Îmi făceam griji pentru tine, zise Sam.

„Şi eu îmi făceam griji pentru mine însămi“, m-am gândit. Însă nu am spus asta.

— Sunt bine. Chiar vreau să ieşim din oraş. Aş vrea să fie duminică deja.

• Sam •

Era ciudat s-o aud pe Grace vorbind aşa. Era ciudat să mă aflu aici, în propria maşină împreună cu prietena ei cea mai bună, în timp ce ea era acasă şi avea nevoie de mine cât mai curând. Mă simţeam ciudat să-mi doresc să-i spun că nu era nevoie să mergem la studio până când lucrurile

nu se mai calmau. Dar nu puteam să o refuz. Din punct de vedere fizic, pur şi simplu, nu puteam să-i spun nu. Când o auzeam aşa… era o fiinţă atât de diferită decât o văzusem vreodată, şi simţeam cum un viitor primejdios şi minunat îmi şoptea secrete în ureche.

— Şi eu aş vrea să fie duminică deja.

— Nu vreau să fiu singură astă-seară.

Am simţit un junghi de durere în inimă. Am închis ochii pentru o clipă şi i-am deschis la loc. M-am gândit să mă furişez eu la ea în cameră. M-am gândit să-i zic ei să se furişeze. M-am imaginat stând întins în camera mea sub cocorii de hârtie, şi forma caldă corpului ei lipită de mine, fără să fim nevoiţi să ne facem griji să ne ascundem dimineaţa, pur şi simplu să stea cu mine în condiţiile stabilite doar de noi, şi intensitatea cu care o doream mă durea fără încetare.

— Şi mie îmi e dor de tine, i-am răspuns ca un ecou.

— Am încărcătorul telefonului tău aici, şopti ea. Sună-mă de-acasă de la Beck astă-seară, da?

— Da. După ce a închis, i-am întins telefonul înapoi lui Rachel. Nu înţelegeam ce se întâmpla cu mine. Nu mai erau decât patruzeci şi opt de ore până când o vedeam din nou. Nu era mult. O picătură de apă în găleata din oceanul timpului care avea să fie viaţa noastră împreună.

Aveam o veşnicie la dispoziţie. Trebuia să încep să cred în asta.

— Sam? mă întrebă Rachel, ştiai că ai cea mai tristă faţă dintre toate feţele triste de pe lumea asta?

Nouăsprezece
Sam

După ce m-am despărţit de Rachel, m-am dus înapoi acasă la Beck. Ziua se înseninase, nu era cald, ci mai degrabă se încălzea – primăvara era pe drum. Nu-mi mai aminteam o vreme ca asta. Trecuseră atâţia ani de când începutul de primăvară nu mă ţinuse mereu închis în trupul de lup. Îmi era greu să mă conving că nu aveam nevoie să mă agăţ de adăpostul pe care căldura maşinii mi-l oferea.

Nu-mi mai dădeam voie să mă cuprindă teama: „Crede în vindecare.“

Am închis uşa maşinii, dar n-am intrat în casă; dacă Cole se mai afla încă acolo, nu eram pregătit să-l înfrunt. În schimb, am mers prin spatele casei, păşind peste iarba moartă şi nămoloasă de anul trecut, şi-am intrat în pădure. Îmi venise ideea să verific adăpostul să văd dacă este vreun lup înăuntru. Adăpostul acesta, ascuns la câteva sute de metri în pădurea din spatele casei lui Beck, era un refugiu pentru lupii cei noi care oscilau întruna din lupi în oameni şi invers. Se găseau provizii de haine, conserve de mâncare şi lanterne. Avea chiar şi un mic televizor cu video încorporat şi o aerotermă care consuma atâta energie încât nicio baterie de vapor nu i-ar fi ajuns. Era tot ce ar avea nevoie un lup nou, vulnerabil, ca să se simtă confortabil aşteptând o eventuală transformare.

Cu toate acestea, uneori, câte un membru nou al haitei se transforma din nou în lup în timp ce era în casă, prea repede ca să fi deschis uşa înainte, şi apoi sălbaticul animal, sclavul instinctelor, se vedea prins între nişte pereţi care duhneau a om, a vulnerabilitate şi a incertitudine.

Mi-am adus aminte de o primăvară când aveam nouă ani şi eram încă relativ vulnerabil în pielea de lup, ziua caldă smulsese blana de pe mine şi mă lăsase gol şi ruşinat, încovoiat pe pământ ca un vânat palid. Odată ce m-am asigurat că eram singur, m-am îndreptat spre adăpost aşa cum mă sfătuise Beck. Stomacul mă mai durea încă, aşa cum se întâmpla pe-atunci între episoadele de transformare. Mă durea atât de tare încât mă încovoiam, coastele slăbite şi ascuţite îmi străpungeau coapsele când mă aplecam în faţă; mi-am muşcat degetele până când spasmele au trecut şi am putut să mă ridic şi să deschid uşa adăpostului.

Când am intrat pe uşă, m-am speriat ca un mânz la auzul unei voci. După un minut, bătăile inimii s-au calmat şi mi-am dat seama că vocea cânta; cel care ieşise ultimul lăsase casetofonul pornit. Elvis mă întreba dacă voi fi singur la noapte, în timp ce eu scotoceam prin lada marcată cu numele meu. Mi-am pus blugii pe mine şi m-am dus direct la lada cu mâncare înainte să mai stau să-mi caut şi un tricou. Am desfăcut o pungă de chipsuri şi stomacul a început să-mi ghiorăie de foame. Stând cocoţat pe ladă, cu genunchii sfrijiţi ridicaţi la piept, l-am ascultat pe Elvis fredonând şi mă gândeam că versurile cântecelor erau şi ele o altă formă de poezie. Vara trecută, Ulrik mă forţase să învăţ pe dinafară poezii faimoase – încă-mi mai aminteam primele două strofe din *Zăbovind prin pădure într-o seară cu ninsoare*[8]. Am încercat să-mi amintesc şi celelalte două strofe în timp ce ronţăiam toţi fulgii de porumb, sperând să-mi treacă durerea de stomac.

În aceeaşi clipă în care mi-am dat seama că mâna cu punga de fulgi îmi tremura, stomacul mi se şi întoarse pe dos, strivit sub apăsarea schimbării. N-am avut timp nici să ajung până la uşă înainte ca degetele să-mi devină butucănoase şi unghiile inutile împotriva lemnului. Ultimul

[8] *Zăbovind prin pădure într-o seară cu ninsoare* (în orig. *Stopping by Woods on a Snowy Evening)* - cunoscută poezie a autorului american Robert Frost, poet modernist din prima jumătate a secolului al XX-lea. (n.tr.)

meu gând uman a fost o amintire: îi vedeam pe-ai mei trântind uşa camerei şi am auzit yala închizându-se în timp ce lupul năvălea clocotind din mine.

Amintirile mele ca lup erau greu de ţinut minte, dar pe aceasta chiar mi-o aminteam. Mi-a luat ore întregi până am renunţat la ideea de a găsi o cale să ies afară.

Ulrik a fost acela care m-a găsit.

— Ah, *Junge,* zise el cu o voce tristă, uitându-se în jurul lui şi trecându-şi mâna peste creştetul ras.

Eu i-am clipit fără să înţeleg, puţin surprins că în locul lui nu era unul din părinţii mei.

— De când eşti aici?

Eram chircit într-un colţ, holbându-mă la degetele pline de sânge, gândurile scurgându-se unul câte unul din mintea lupului şi trecând fracturate în mintea omului. Lăzi cu capacele trântite erau împrăştiate prin toată camera, iar casetofonul zăcea în mijlocul podelei, cu cablul smuls din perete. Podeaua era mânjită de sânge uscat şi avea amprente atât de om, cât şi de lup. Chipsurile şi aşchiile smulse din uşă alcătuiau un spectacol violent de confetti, înconjurate de pungi desfăcute şi covrigei nemâncaţi şi abandonaţi.

Ulrik străbătu podeaua, pulberea fină de chipsuri îi scârţâia uşor sub cizme. S-a oprit la jumătatea distanţei când a văzut că mă feresc. Privirea îmi juca şi vedeam pe rând când adăpostul răvăşit, când vechiul meu dormitor, cu cearşafuri şi cărţi împrăştiate peste tot.

— Haide, ridică-te, să mergem înăuntru, îmi zise întinzându-mi mâna.

Dar nu m-am mişcat. Mi-am privit din nou unghiile tocite care îmi sângerau cu aşchiile înfipte sub ele. Eram pierdut în lumea mică a degetelor mele, crestele subţiri ale amprentelor erau colorate delicat în roşu, şi un fir vărgat de păr de lup era lipit de sângele de pe deget. Privirea mi-a alunecat spre rănile noi şi noduroase de pe încheieturi, împestriţate cu pete roşii-aprins.

— Sam, zise Ulrik.

Nu m-am uitat la el. Îmi epuizasem toate cuvintele şi

toată puterea încercând să ies afară, încât acum nu-mi mai rămăsese voinţă nici cât să mă ridic în picioare.

— Eu nu sunt Beck, zise el neputincios. Nu ştiu cum reuşeşte el să te facă să-ţi revii, da? Nu pot să vorbesc aceeaşi limbă cu tine, *Junge.* La ce te gândeşti? Uită-te la mine!

Avea dreptate. Beck reuşea cumva să mă aducă din nou cu picioarele pe pământ, dar Beck nu era acolo. Până la urmă Ulrik m-a ridicat în picioare, luându-mi în braţe corpul flasc ca un cadavru, şi m-a dus înapoi în casă. N-am mâncat, n-am vorbit şi nici nu m-am mişcat de pe loc până când Beck n-a devenit om şi nu s-a întors acasă – chiar şi atunci, nu ştiam dacă trecuseră câteva ore sau câteva zile.

Dar când a venit acasă n-a venit direct la mine. În schimb, s-a dus la bucătărie, unde l-am auzit cotrobăind prin vase. Abia apoi a venit în sufragerie, unde stăteam ascuns în colţul canapelei, ţinând în mână o farfurie cu ouă prăjite.

— Ţi-am făcut ceva de mâncare.

Ouăle erau făcute exact aşa cum îmi plăceau mie.

— Îmi pare rău, am şoptit uitându-mă la farfuria cu ouă, şi nu la privirea lui Beck.

— N-ai de ce să-ţi pară rău, zise Beck. N-aveai de unde să ştii. Şi Ulrik e singurul căruia îi plac porcăriile alea de Doritos[9]. Ne-ai făcut tuturor un serviciu.

A lăsat farfuria pe canapea lângă mine şi a intrat în biroul lui, trecând prin hol. După un minut, am luat farfuria cu ouă şi m-am dus după el pe hol. M-am aşezat pe jos lângă uşa deschisă a biroului, ascultând bătaia haotică a degetelor lui Beck pe tastatură în timp ce mâncam.

Dar asta se întâmpla pe vremea când eram la pământ. Pe vremea când credeam că o să-l am pe Beck pentru totdeauna.

— Salut, Ringo!

Vocea lui Cole mă aduse înapoi în prezent, după ani de zile, când eu nu mai eram un copil de nouă ani călăuzit de prieteni binevoitori. Cole era în dreptul cotului meu când

[9] Doritos - chipsuri de porumb (n.tr.)

am ajuns în faţa uşii de la adăpost.

— Văd că încă mai eşti om, am zis, deşi eram mai surprins decât lăsam să se înţeleagă. Ce faci afară?

— Încerc să mă transform în lup.

Un fior oribil mi-a trecut prin tot corpul când l-am auzit, pentru că mi-a adus aminte de momentele când eu mă luptam cu lupul din mine. Mi-a adus aminte de cum mi se întorcea stomacul pe dos în clipele dinaintea schimbării. Şi senzaţia de greaţă exact în momentul când mă pierdeam pe mine însumi. În loc să-i răspund am deschis uşa adăpostului, bâjbâind după întrerupător. Camera mirosea a mucegai şi a vechi; amintiri şi fire de praf pluteau în aerul închis. În spatele meu, o pasăre-cardinal îşi ciripea întruna cântecul ei care semăna cu scârţâitul unor tenişi, dar în afară de asta nu se mai auzea niciun zgomot.

— Acum ai ocazia să te familiarizezi cu locul ăsta, i-am zis. Am păşit înăuntru, pantofii îmi târşâiau pe podeaua uzată de lemn. Din câte vedeam eu, totul era la locul lui – păturile împachetate îngrijit lângă televizorul adormit, răcitorul de apă plin până sus şi cănile aliniate cuminţi în spatele lui, aşteptându-şi rândul. Toate lucrurile îi aşteptau pe lupi să devină oameni.

Cole intră după mine, privind fără interes dulapurile şi proviziile din jurul lui. Tot comportamentul lui radia dispreţ şi o energie neliniştită. Îmi venea să-l întreb ce a văzut Beck la el, dar nu am făcut-o.

— Este aşa cum te aşteptai?

Cole deschise uşa unuia dintre dulapuri câţiva centimetri şi se uită înăuntru.

— Ce? zise el fără a-şi întoarce capul spre mine.

— Să fii lup.

— Mă aşteptam să fie mai rău, zise el, şi acum m-a privit în sfârşit, cu un zâmbet viclean pe faţă de parcă ştia prin ce trecusem ca să nu mai fiu lup.

— Beck mi-a spus că durerea e de nesuportat.

Am ridicat de jos o frunză uscată căreia unul dintre noi îi făcuse din greşeală vânt înăuntru.

— Da, dar durerea nu e partea cea mai grea.

— O, da? spuse el cu o voce atotştiutoare. Se purta de parcă voia să mă facă să-l urăsc. Care-i partea grea atunci?

I-am întors spatele. Chiar nu voiam să-i răspund la asta, pentru că nu mi se părea că îi pasă vreun pic care ar fi partea grea.

Beck îl alesese. Nu voiam să ajung să-l urăsc. *Nu* voiam. Trebuia să fi fost ceva în el ce Beck văzuse.

— Într-un an, unul dintre lupi – Ulrik – s-a gândit c-ar fi o idee bună să înceapă să planteze din seminţe, verdeţuri italiene. Ulrik mereu venea cu câte o nebunie din asta.

Mi-l aminteam cum făcea găuri în pământul din ghiveci şi lăsa seminţele să cadă în ele, nişte chestii mici şi lipsite de viaţă care dispăreau în pământul negru şi adânc. „Treaba asta ar face bine să meargă naibii“, îmi spunea prietenos. Eu stăteam întruna pe lângă coatele lui, îi încurcam calea privindu-l mereu, şi mă dădeam la o parte numai când mă lovea el din greşeală cu cotul în piept. „Crezi c-ai putea să stai şi mai aproape, Sam?“ mă întreba.

M-am întors spre Cole.

— Beck credea că Ulrik e nebun. Îi spunea că busuiocul nu costă decât doi dolari legătura la magazin.

Cole ridică o sprânceană, uitându-se la mine de parcă încerca din greu să mă tolereze.

I-am ignorat privirea şi am continuat:

— M-am uitat la seminţele lui Ulrik săptămâni la rând, aşteptând să apară o urmă cât de mică de verdeaţă în pământ, orice mi-ar fi putut da un semn că va răsări de acolo ceva viu. Aşa că, asta e. Asta e partea cea mai grea, i-am zis lui Cole. Eu stau aici în camera asta, şi aştept să văd dacă seminţele mele au să răsară din pământ. Nu ştiu dacă este prea devreme acum să caut semne de viaţă, sau dacă, de data aceasta, iarna a pus complet stăpânire pe familia mea.

Cole se holba la mine. Dispreţul pierise de pe faţa lui, dar nu spunea nimic. Faţa lui era complet inexpresivă şi avea ceva la care nu ştiam cum să reacţionez, aşa că nici eu n-am mai zis nimic.

Nu aveam niciun motiv să mai zăbovim aici. În timp ce

Cole aştepta, ultimul lucru care îmi mai rămăsese de făcut era să verific lada cu mâncare, ca să mă asigur că nu se strecuraseră insecte. Am rămas cu degetele agăţate de marginea lăzii pentru o clipă, ascultând cu atenţie. Nu ştiam ce aşteptam să aud; pentru că totul era cufundat în tăcere. Chiar şi afară, pasărea-cardinal tăcuse, în spatele uşii încă deschise.

Făcând abstracţie de Cole, mi-am ciulit urechile ca atunci când eram lup, încercând să-mi imaginez o hartă a tuturor creaturilor care locuiau în pădurea din apropiere şi a zgomotelor pe care le scoteau. Dar n-am auzit nimic.

Undeva în pădurea asta se aflau lupii, dar pentru mine ei erau invizibili.

Douăzeci
Cole

Îmi pierdeam controlul asupra corpului meu, şi mă bucuram.

Sam mă stânjenea. Eu aveam mai multe măşti, faţete destul de diferite între ele, pe care le alternam pentru a mulţumi lumea, dar niciuna nu se potrivea cu Sam. El era enervant, exagerat de sincer, deci cum aş fi putut eu să reacţionez la aşa ceva?

Aşa că m-am simţit uşurat când ne-am întors de la adăpostul din pădure şi m-a anunţat că se ducea să se plimbe cu maşina.

— Te-aş întreba dacă vrei să vii şi tu cu mine, dar o să te transformi în curând.

Nu mi-a spus cum ajunsese la concluzia asta, dar nările îl înţepau puţin, de parcă îmi adulmeca mirosul. Câteva secunde mai târziu, motorul diesel al Volkswagenului său porni zgomotos din parcare, lăsându-mă singur într-o casă care îşi schimba starea de spirit cu fiecare moment al zilei. După-amiaza deveni rece şi înnorată, şi dintr-odată casa nu mai era un culcuş liniştitor, ci un labirint prevestitor de rele, plin de camere întunecate, ceva ca dintr-o halucinaţie. În acelaşi timp, trupul meu nu era complet uman – dar nu era nici lup, pe de altă parte. Era un teritoriu ciudat, de mijloc, corpul unui om şi creierul unui lup. Amintirile unui om văzute prin ochii lupului. La început, m-am plimbat în sus şi-n jos pe holuri, cam neîncrezător în diagnosticul lui Sam, şi simţeam cum zidurile mă apasă. Când am simţit în sfârşit un semn de schimbare în tremurul nervilor, m-am aşezat lângă uşa deschisă din spatele casei şi am aşteptat să mă ia frigul. Dar mai aveam până acolo. Aşa că am închis uşa şi m-am

întins în patul împrumutat, cu o greaţă care mă consuma şi simţind ceva care parcă îmi mişuna pe sub piele.

Dar eram extrem de uşurat de disconfortul acesta.

Începusem să cred că nu mă voi mai transforma deloc în lup.

Dar starea asta mediană nenorocită, care nu era niciuna, nici alta… M-am ridicat în picioare, m-am întors înapoi la uşa din spatele casei şi-am stat acolo în curent rece. Cam după zece minute m-am dat bătut şi m-am întors iarăşi la canapea, ghemuindu-mă în jurul forfotei din stomac. Gândul îmi zbura dincolo de pereţii cenuşii, deşi corpul meu era nemişcat. În imaginaţia mea, mă plimbam de-a lungul holului prin camere necunoscute într-o atmosferă de alb şi negru, îi atingeam clavicula lui Isabel, priveam cum pielea mea îşi pierde culoarea în momentul când deveneam lup, simţeam microfonul strâns în pumn, auzeam vocea tatălui meu şi îl vedeam cum mă priveşte din capătul celălalt al mesei din sufragerie.

Nu. Oriunde, numai acasă nu. Mi-aş fi lăsat amintirile să mă poarte oriunde, numai acolo nu.

Mă aflam la studioul foto cu ceilalţi membri din NARKOTIKA. Era primul reportaj despre noi într-o revistă. Ei, de fapt era despre mine. Titlul era „Poveşti de succes înainte de 18 ani“, iar eu eram vedeta. Restul trupei era acolo numai în rol secundar.

Nu ne făceau poze în studioul propriu-zis; fotograful, împreună cu asistenta lui, ne dusese pe scările clădirii vechi şi încerca să surprindă starea de spirit pe care o sugera muzica noastră, făcându-ne să ne sprijinim de grilaj, fiecare aşezat pe o treaptă diferită. Scara mirosea a mâncarea cuiva – bucăţi de şuncă artificiale şi un sos de salată pe care nu l-ai comanda niciodată şi un condiment misterios care ar fi putut să fie de picioare nespălate.

Eu tocmai îmi reveneam dintr-un trip. Nu era primul, dar era printre primele. Stările acestea absolut noi mă propulsau pe culmile euforiei, ceea ce îmi mai lăsa încă un mic sentiment de vină după. Tocmai scrisesem una dintre cele mai bune melodii ale mele – *Break My Face (and Sell*

the Pieces)[10] – care avea să fie single-ul meu cel mai bine vândut – şi mă simţeam excelent. M-aş fi simţit şi mai bine dacă n-aş fi fost acolo, pentru că voiam să inspir aerul de afară, încărcat cu mirosul gazelor de eşapament, mirosul restaurantelor şi toate aromele palpitante ale oraşului, care îmi şopteau că sunt cineva.

— Cole, Cole. Poţi să stai un pic locului? Stai şi tu numai o secundă lângă Jeremy şi priveşte în jos încolo. Jeremy, tu uită-te la el, zicea fotograful. Era un tip burtos, de vârstă mijlocie, cu un cioc tuns strâmb care avea să mă sâcâie toată ziua. Asistenta lui era o tipă roşcată de vreo douăzeci şi ceva de ani care îmi mărturisise deja dragostea şi astfel devenise neinteresantă. La şaptesprezece ani încă nu descoperisem că un zâmbet sardonic le putea face pe fete să îşi dea deja bluza jos.

— Mă uitam, zise Jeremy cu o voce pe jumătate adormită. Avea mereu această voce pe jumătate adormită. Victor, de cealaltă parte, zâmbea cu privirea în pământ exact aşa cum îi spusese fotograful.

Nu-mi conveneau pozele. Cum avea să se potrivească asta cu sunetul NARKOTIKA dacă ei ne puneau să privim în jos pe un balcon ca pe coperta unui album de la Beatles? Am dat din cap scuipând pe balcon când bliţul aparatului s-a aprins, iar el şi asistenta lui s-au holbat enervaţi la display-ul aparatului. Încă un bliţ. Şi încă o privire enervată. Fotograful veni în capul scării şi stătea cu vreo şase trepte mai jos de noi. Avea o voce linguşitoare:

— OK, Cole, ce-ai zice de mai multă vitalitate? Ştii tu, zâmbeşte un pic. Gândeşte-te la cea mai frumoasă amintire a ta. Zâmbeşte-mi aşa cum i-ai zâmbi mamei tale.

Am ridicat o sprânceană întrebându-mă dacă era pe bune.

Părea că avusese o inspiraţie bruscă, pentru că îşi ridică vocea:

— Imaginează-ţi că eşti pe scenă…

— Vrei viaţă adevărată? l-am întrebat. Pentru că asta nu e. Viaţa e imprevizibilă. Este riscantă. Asta înseamnă

[10] „Sparge-mi faţa (şi vinde bucăţile).“ (en.)

NARKOTIKA, nu o poză idioată cu o familie de cercetaşi cuminţei. Este…

Şi-am sărit la el. Am zburat de pe scări, cu mâinile întinse în ambele părţi, şi i-am zărit faţa crispată exact în momentul când asistenta şi-a smucit aparatul în sus şi bliţul m-a orbit.

Am aterizat pe un picior şi m-am rostogolit până la peretele de cărămidă al scării, şi mă pişam pe mine de râs. Nimeni n-a întrebat dacă eram bine. Jeremy căsca, Victor îmi arăta degetul mijlociu, iar fotograful şi asistenta lui vociferau pe seama pozelor făcute.

— Găseşte ceva inspiraţie, le-am zis ridicându-mă în picioare. Cu plăcere.

Nici măcar nu simţeam vreo durere.

După scena asta, m-au lăsat să fac orice voiam eu pentru şedinţa foto. În timp ce fredonam şi cântam noua mea melodie, i-am purtat în sus şi-n jos pe scări, lipindu-mi degetele de perete ca şi când aveam de gând să îl dărâm; jos, în holul clădirii, m-am aşezat într-un ghiveci cu flori; şi în final pe aleea din spatele studioului am sărit pe maşina în care venisem de la hotel şi i-am lăsat urme pe capotă, ca să mă ţină minte.

Când fotograful a anunţat că era de ajuns pentru azi, asistenta a venit la mine şi m-a rugat să-i întind mâna. I-am întins mâna şi ea a întors-o cu palma în sus, spre cer. Şi-a scris numele şi numărul de telefon, în timp ce Victor ne privea din spate.

Imediat după ce tipa s-a întors înăuntru, Victor m-a apucat de umăr.

— Şi cu Angie cum rămâne? mă interoga el schiţând un mic zâmbet, de parcă ar fi ştiut că o să-i placă răspunsul meu.

— Ce-i cu Angie? am răspuns.

Zâmbetul i-a dispărut şi mi-a înhăţat mâna cu numărul scris pe ea.

— Nu cred că s-ar bucura prea tare de asta.

— Vic. Frate. Nu e treaba ta.

— E sora mea. Normal că e treaba mea.

Discuţia asta îmi strica cu desăvârşire buna dispoziţie.

— OK, fii atent aici: Angie şi cu mine ne-am despărţit. Ne-am despărţit de mult, faza e moartă şi îngropată. Chiar şi aşa, nu-i treaba ta.

— Nemernicule! Ai de gând s-o laşi aşa? Îi distrugi viaţa şi-apoi pleci pur şi simplu?

Chiar că îmi strica bună dispoziţie. Începeam să simt că ar fi timpul pentru un ac, sau o bere, sau o lamă de ras.

— Hei, am întrebat-o. Mi-a zis că mai degrabă ar fi singură.

— Şi tu ai crezut-o? Ştii ceva, tu te crezi atât de bun! Te crezi un geniu. Crezi c-o să trăieşti pentru totdeauna aşa? Nimeni n-o să-şi mai amintească de faţa ta peste trei ani. Nimeni n-o să te mai ţină minte.

Dar începea să se dezumfle. Mânia lui aproape se consumase. Dacă i-aş fi cerut scuze, sau dacă măcar aş fi tăcut din gură, mi-ar fi întors probabil spatele şi s-ar fi dus înapoi la hotel.

Am aşteptat o secundă.

— Frate, cel puţin pe mine fetele mă strigă pe nume. Am zâmbit cu superioritate şi m-am uitat la el. Cel puţin eu nu sunt mereu „bateristul din NARKOTIKA“.

Victor îmi trase un pumn în faţă. A fost unul zdravăn, dar nu lovise cu toată forţa lui. În orice caz, eu mă mai ţineam încă pe picioare, deşi probabil îmi crăpase buza. Îmi simţeam încă faţa şi încă îmi mai aduceam aminte despre ce vorbeam. L-am privit.

Jeremy apăru lângă el, probabil îşi dăduse seama, auzind pumnul lui Victor, că asta nu era una dintre certurile noastre obişnuite.

— Ce stai aşa? zbieră Victor şi mă lovi din nou, direct în barbă, şi de data aceasta n-am avut cum să nu mă clatin pe picioare ca să-mi menţin echilibrul. Loveşte-mă, idiotule! Loveşte-mă!

— Băieţi, zise Jeremy, fără să se mişte din loc.

Victor mă împinse ameninţător cu umărul în piept, ca un tăvălug de optzeci de kilograme de furie reprimată, şi de data asta m-a trântit la pământ. Am simţit asfaltul ca un

ghiont în spate.

— Degeaba faci umbră pământului. Viaţa nu e decât o călătorie a propriului tău ego, eşti un imbecil de bani gata.

Acum începuse să mă lovească cu piciorul, în timp ce Jeremy se uita cu braţele încrucişate.

— Ajunge, zise el.

— Vreau – să-ţi – zdrobesc rânjetul – ăla – de – pe – faţă, zise Victor printre lovituri. Rămăsese fără aer şi, până la urmă, un şut mai puternic l-a dezechilibrat şi-a căzut cu un zgomot greoi lângă mine.

Mă uitam în sus la forma dreptunghiulară a cerului albastru şi alb de deasupra noastră, încadrat de clădirile întunecate, şi simţeam cum mi se scurge sângele din nas. Mă gândeam la Angie, care era acum acasă, şi cum arăta faţa ei când mi-a spus că mai degrabă ar rămâne singură, şi-mi doream să fi fost aici şi să-l fi văzut pe Victor cum mă zvânta în bătaie.

Deasupra, Jeremy şi-a scos telefonul şi ne-a făcut o poză aşa cum ăceam întinşi pe asfalt într-un oraş oarecare, al cărui nume nici nu mi-l mai aminteam.

Trei săptămâni mai târziu, acea fotografie cu mine sărind de pe scări, în timp ce Jeremy şi Victor mă priveau, a ajuns pe toate standurile şi pe toate coperţile revistelor. Faţa mea era pretutindeni. Nu aveam să fiu uitat prea curând. Eram peste tot.

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce ăceam pe podeaua casei lui Beck, schimbarea a început să mă preseze atât de insistent din interior, încât mi-am dat seama că greaţa de dinainte nu fusese decât o păcăleală, şi o nimica toată pe lângă adevărata durere, care parcă muşca, rupea şi-mi sfâşia stomacul. M-am dus iarăşi la uşa din spatele casei, pe care am deschis-o, şi am rămas aşa privind iarba. Era surprinzător de cald afară, norii de pe cer dispăruseră, dar din când în când, câte o adiere rece îmi amintea că era încă luna martie. De data aceasta, o rafală puternică de vânt mi-a străpuns trupul până în interior, unde lupul pândea. Pielea mi s-a făcut ca de

găină. Am păşit pe veranda de ciment, dar am şovăit, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să mă duc la adăpostul din pădure şi să-mi las acolo hainele pentru a le putea recupera mai uşor după aceea. Dar următoarea rafală de vânt m-a cutremurat atât de tare încât m-am încovoiat. Nu aveam cum să ajung până la adăpost.

Stomacul gemea şi mă strângea ca într-un cleşte. M-am ghemuit şi am aşteptat.

Dar transformarea nu a venit imediat, aşa cum se întâmplase ultima dată. Fiindcă fusesem om aproape o zi, corpul meu câştigase mai multă încredere şi nu părea că vrea să renunţe la forma umană atât de uşor.

„Haide, transformă-te“, mă gândeam, în timp ce vântul m-a supus la caznele unei alte rafale. Stomacul îmi fremăta. Încercam să-mi spun că nu era decât o reacţie a procesului de transformare. Nu aveam nevoie să vomit de fapt. Dacă voi putea numai face faţă imboldului, atunci voi fi bine.

Mi-am lipit mâinile de cimentul rece, forţând vântul să mă transforme în lup. Ca din senin, mi-am amintit numărul de telefon al lui Angie, şi-am simţit o dorinţă inexplicabilă de a mă întoarce în casă ca să o sun, şi s-o aud răspunzând, apoi să închid. Mă întrebam ce gândea Victor acum, după toate întâmplările acestea.

Mă durea în piept.

„Scoate-mă din corpul ăsta. Scoate-mă din trupul lui Cole.“

Dar acesta era un lucru care nu îmi stătea mie în putere.

Douăzeci şi unu
Grace

În noaptea aceea, deşi Sam nu era cu mine, patul meu arăta la fel. Nu era nimic necunoscut în forma saltelei. Cearşafurile nu erau mai mari fără el. Nu eram mai puţin obosită fără sunetul regulat al respiraţiei lui, şi în întunericul camerei nu puteam observa absenţa umărului său pătrăţos lângă al meu. Perna mirosea ca el şi acum, ca şi când se ridicase numai să-şi ia cartea şi uitase să se întoarcă.

Şi cu toate acestea, totul era diferit.

Stomacul încă mă durea, un ecou al durerii de noaptea trecută. Mi-am lipit faţa de perna lui şi am încercat să nu-mi amintesc acele nopţi în care am crezut că îl pierdusem pentru totdeauna. Gândindu-mă că acum se afla acasă la Beck, m-am întins şi-am apucat telefonul. Dar nu l-am sunat pentru că, într-un mod prostesc, tot ce puteam face era să îmi aduc aminte cum stăteam amândoi întinşi şi el tremura şi-mi zicea că poate ar trebui să ne revizuim modul de viaţă. Apoi mi-am amintit că mi-a spus să rămân acasă, să nu vin să stau la el.

Poate că era bucuros să stea acolo, să aibă o scuză ca să fie singur. Poate că nu era. Nu ştiam. Mă simţeam bolnavă, bolnavă, bolnavă, era o senzaţie complet nouă şi îngrozitoare pe care n-o puteam descrie. Îmi venea să plâng şi mă simţeam stupid din cauza asta.

Am pus telefonul la loc pe noptieră, m-am rostogolit înapoi pe perna lui şi am reuşit în cele din urmă să adorm.

• Sam •

Eram o rană deschisă.

Rătăceam pe holurile casei neliniştit, voiam să o sun din nou, dar îmi era frică să nu îi fac probleme, îmi era frică de ceva imens şi necunoscut. M-am plimbat până când am obosit prea tare ca să mai pot sta în picioare, şi apoi m-am dus sus în camera mea. Fără să aprind lumina, m-am aşezat în pat, cu braţul întins pe saltea, mâna mă durea fiindcă nu era Grace sub ea.

Gândurile mocneau în mine. Nu puteam să dorm. Mintea mi-a alunecat de la realitatea patului gol şi mi-a schimbat gândurile în versuri, iar degetele îşi imaginau corzile pe care le-ar fi apăsat că să găsească ritmul.

„Sunt o ecuaţie pe care numai ea o rezolvă / aceşti X şi Y cu nume necunoscute / felul în care împart e eronat în disperare / acum când înmulţesc zilele în care nu mai sunt cu ea.“

În timp ce noaptea nesfârşită înainta pe nesimţite, în timp ce minute interminabile se aşezau unele peste altele fără să ajungă nicăieri, lupii începură să urle şi capul începu să-mi bată. Era una dintre acele dureri surde şi încete pe care mi le lăsase moştenire meningita. Zăceam întins în casa pustie şi ascultam cum ţipetele lente ale haitei cresc şi scad odată cu presiunea din interiorul ţestei mele.

Riscasem totul, şi nu aveam nicio dovadă pentru asta decât palma deschisă, zăcând goală cu faţa în sus spre tavan.

Douăzeci şi doi
Grace

— Mă duc să mă plimb puţin, i-am zis mamei.

Nicio zi nu trecuse atât de încet cum trecuse sâmbăta aceasta. Odată ca niciodată, când eram mai mică, fusesem încântată să pot petrece o zi întreagă împreună cu mama acasă; acum mă simţeam agitată, ca şi când aş fi avut un musafir. Nu îmi interzicea să fac ce voiam eu, dar nici nu simţeam că pot să mă apuc de ceva în timp ce ea era prin preajmă.

Momentan, mama se înfășurase comod în colţul canapelei, citind una dintre cărţile pe care Sam le lăsase în urma lui. Când mi-a auzit vocea, şi-a întors repede capul şi a încremenit toată.

— *Ce* faci?

— Mă duc să mă plimb, i-am zis, tentată să-i smulg cartea lui Sam din mână. M-am plictisit ca naiba şi vreau să vorbesc cu Sam, dar voi nu mă lăsaţi, aşa că trebuie să fac ceva, altfel încep să trântesc lucrurile prin cameră ca un cimpanzeu enervat.

Adevărul era că fără Sam şi fără şcoală simţeam nevoia să ies afară. Asta făceam în verile dinainte de a-l întâlni pe Sam – evadam în curtea din spatele casei la leagănul din roata de cauciuc, pentru că aveam nevoie ca sunetul pădurii să umple golul neliniştit din mine.

— Dacă faci pe cimpanzeul, eu n-o să-ţi fac curat în cameră, mă avertiză mama. Şi n-ai voie să ieşi. De-abia ai fost la spital acum două nopţi.

— Pentru o febră care acum a trecut, am remarcat.

Exact în spatele ei vedeam cerul călduros, de un albastru intens, şi dedesubt, crengile copacilor ce ieşeau în relief pe fundal. Tânjeam să ies afară, să miros primăvara

care se apropia. În comparaţie cu atmosfera de afară, sufrageria părea tăcută şi cenuşie.

— Plus, vitamina D este perfectă pentru oamenii bolnavi ca mine. Nu stau mult.

Când am văzut că nu răspunde, m-am dus în hol şi mi-am pus saboţii în picioare. În tot acest timp, tăcerea atârna între noi, spunând mai multe despre ce se întâmplase în seara aceea decât o făcuseră puţinele cuvinte pe care le schimbaserăm atunci.

Mama arăta extrem de stânjenită.

— Grace, cred că ar trebui să vorbim. Despre tine şi Sam, completă ea după o pauză.

— O, mai bine nu, am spus cu o voce în care se simţea cât de mult entuziasm nutream faţă de această sugestie.

— Nici eu nu vreau, zise ea, închizând cartea fără să verifice pagina la care rămăsese, ceea ce-mi aminti din nou de Sam, care-şi verifica mereu pagina, sau pur şi simplu închidea cartea provizoriu peste deget ca să nu piardă numărul paginii, înainte să-şi ridice privirea şi să vorbească.

— Dar trebuie să vorbim despre asta, continuă mama, şi dacă tu vorbeşti cu mine, atunci o să-i spun tatălui tău şi nu vei mai fi nevoită să vorbeşti şi cu *el.*

Nu înţelegeam de ce trebuia să vorbesc cu vreunul din ei. Până acum nu le-a păsat ce făceam eu singură sau pe unde eram când ei erau plecaţi, şi într-un an, voi fi la facultate sau cel mult n-o să mai fiu sub acelaşi acoperiş cu ei. M-am gândit s-o iau la goană, dar m-am întors cu faţa la ea şi cu braţele încrucişate, aşteptând.

Mama s-a dus direct la ţintă.

— Te protejezi?

Obrajii mi s-au încins.

— Mamă.

— Te protejezi? se menţinu ea pe poziţie.

— Da. Dar nu despre asta e vorba.

— A, da? Despre ce e vorba atunci? zise mama ridicând o sprânceană.

— Adică nu e vorba numai de asta. Este… Mă chinuiam

să-mi găsesc cuvintele ca să-i explic, să-i arăt de ce întrebările şi tonul ei mă scoteau din sărite. Adică el nu e un băiat oarecare, mamă. Suntem…

Dar nu ştiam cum să-mi continui ideea sub privirea ei, cu sprânceana ridicată în semn de neîncredere. Nu ştiam cum aş fi putut să-i spun cuvinte precum „iubire“ şi „întotdeauna“, şi de-abia atunci mi-am dat seama că nici nu voiam să fac asta. O astfel de sinceritate trebuia câştigată.

— Ce eşti? Îndrăgostită? Felul cum fusese rostit cuvântul îl făcea să sune ieftin. Ai şaptesprezece ani, Grace. El cât are? Optsprezece? De cât timp îl cunoşti? Câteva luni. Uite – tu n-ai mai avut un prieten până acum. Eşti în cea mai mare parte atrasă sexual de el. Dacă vă culcaţi împreună nu înseamnă că sunteţi îndrăgostiţi. Înseamnă că sunteţi atraşi sexual.

— Şi tu te culci cu tata. Voi nu sunteţi îndrăgostiţi?

Mama îşi dădu ochii peste cap.

— Noi suntem *căsătoriţi.*

Oare de ce mă mai oboseam?

— Conversaţia asta o să pară stupidă când Sam şi cu mine o să vă vizităm la azilul de bătrâni, i-am zis pe un ton rece.

— Ei bine, chiar sper asta, răspunse mama, şi apoi zâmbi uşor, ca şi când conversaţia asta nu era decât pălăvrăgeală de zi cu zi. Ca şi când de-abia am fi făcut planuri să mergem la un curs de dansuri ca între mamă şi fiică. Dar mă îndoiesc c-o să ne mai aducem vreodată aminte de ea. Sam probabil n-o să mai rămână decât într-o poză de banchet. Îmi amintesc cum eram eu la şaptesprezece ani, şi crede-mă, nu dragostea era în aer pe-atunci. Din fericire pentru mine, am avut bun-simţ. Altfel, ai fi putut să ai mai mulţi fraţi şi surori acum. Ţin minte, când eram eu de vârsta ta…

— Mamă! am repezit-o, cu faţa arzând de nervi. Eu nu sunt ca tine. Nu sunt nici în cea mai mică măsură ca tine. Nu ai nicio idee ce gândesc eu, sau cum funcţionează psihicul meu, sau dacă sunt sau nu îndrăgostită de Sam,

ori el de mine. Deci nici măcar să nu încerci să vorbeşti despre asta cu mine. Nici măcar să nu – ah. Ştii ceva? Las-o baltă!

Am înşfăcat telefonul interzis de pe dulapul din bucătărie, unde era aşezat, mi-am luat haina şi-am ieşit afară cu paşi apăsaţi. Am închis încet uşa din spatele casei după mine şi-am părăsit terasa fără să mă mai uit înapoi. Ar fi trebuit să mă simt vinovată că m-am răstit la mama, dar nu simţeam nici cea mai mică urmă de remuşcare. Îmi era atât de dor de Sam încât mă durea.

Douăzeci şi trei
Sam

Când mi-am terminat treaba la magazin, se făcuse grozav de cald afară, chiar mai cald decât ieri. Când am ajuns acasă la Beck, deschizând uşa maşinii, soarele îmi încălzea obrajii. Am păşit afară şi mi-am întins mâinile cât am putut de mult, închizând ochii până aveam senzaţia că o să cad. Printre rafalele de vânt, mi se părea că aerul din jur avea aceeaşi temperatură ca a corpului meu, şi asta mă făcea să mă simt de parcă n-aş mai fi avut piele deloc, ca şi când aş fi fost numai un spirit suspendat în aer.

Păsările, convinse că această după-amiază anunţa că primăvara până acum capricioasă venea cu adevărat, îşi ciripeau unele altora cântece entuziasmate de dragoste prin tufişurile din jurul casei. Un cântec se adună şi în mine, şopteam tăcut versurile, încercându-le ritmul.

> Eu trec prin anotimpuri şi-ntotdeauna
> păsările cântă, strigă şi tânjesc iubirea.
> Când eşti lângă mine îmi pare absurd
> să fiu gelos pe gaiţe şi pe porumbei.

Îmi amintea de zilele calde de primăvară care mă dezveleau de blana de lup, zile în care eram atât de fericit să-mi recapăt degetele.

Mă simţeam atât de rău să fiu singur în momentul ăsta.

Voiam să verific din nou adăpostul. Astăzi nu îl văzusem încă pe Cole, dar ştiam că trebuia să fie om acum, pe vremea aceasta. Şi era suficient de cald încât cel puţin unul dintre ceilalţi lupi tineri s-ar fi putut transforma. Să verific adăpostul era ceva practic de făcut, în loc să hoinăresc apatic prin casa goală aşteptând ziua de mâine

şi întrebându-mă dacă într-adevăr mă duceam la studio şi dacă Grace chiar venea cu mine.

Pe lângă asta, Grace şi-ar fi dorit să am grijă de Olivia.

Când nu mai aveam decât un metru sau doi până la adăpost, mi-am dat seama că era cineva înăuntru; uşa era întredeschisă, şi auzeam mişcare înăuntru. Simţul meu olfactiv nu se mai compara cu cel de pe vremea când fusesem lup, dar nasul tot a reuşit să îmi transmită că oricine ar fi fost înăuntru era de-al casei; izul de mosc al haitei era numai parţial umbrit de mirosul transpiraţiei umane. Ca lup, aş fi fost în stare să identific exact care membru al haitei era. Acum, ca om, eram orb.

Aşa că m-am dus la uşă şi-am bătut de trei ori cu încheietura degetelor.

— Cole? Totu-i în ordine acolo? am întrebat.

— Sam?

Vocea lui Cole părea – uşurată? Ciudat pentru o persoană ca el. Am auzit ghearele zgâriind, apoi un geamăt. Simţeam cum puful de pe ceafa mi se zbârleşte de atâta încordare.

— Este totul în regulă acolo? am întrebat deschizând cu grijă uşa.

Înăuntru duhnea îngrozitor a lup, ca şi când mirosul sângera din pereţi. Întâi l-am văzut pe Cole, îmbrăcat, stând lângă lăzi, cu articulaţiile degetelor lipite de buze într-un gest nesigur. Apoi i-am urmărit privirea spre colţul camerei şi-am văzut un tip ghemuit acolo, înfăşurat pe jumătate într-o pătură flauşată.

— Cine e? am şoptit.

Cole şi-a luat degetele de la gură şi nu s-a uitat nici la mine şi nici la figura din colţ.

— Victor, zise cu o voce neinteresată.

La acest nume, tipul întoarse faţa înspre noi. Avea păr castaniu-deschis, încâlcit şi încreţit în jurul obrajilor. Probabil era cu câţiva ani mai mare decât mine. Gândul mi-a zburat într-o secundă la ultima dată când îl văzusem. Stătea în spatele Chevroletului Tahoe al lui Beck, cu pumnii încleştaţi, uitându-se la mine. Buzele lui rosteau

mut cuvântul „ajutor“.

— Vă cunoaşteţi? am întrebat.

Victor a închis ochii, iar umerii îi tremurau.

— Eu – stai puţin…

Cât ai clipi, se şi scutură din forma umană, transformându-se într-un lup cenuşiu-deschis la culoare, cu semne întunecate pe faţă, mai repede decât văzusem vreodată pe vreunul dintre noi schimbându-se. Schimbarea nu era lipsită de efort, dar se întâmplase natural, precum un şarpe lepădându-şi pielea sau un greiere păşind afară din fosta sa carcasă fragilă. Nu se sufocă deloc. Niciun pic de durere. Nici urmă de agonia celorlalte transformări la care asistasem sau care mi se întâmplaseră chiar mie.

Lupul îşi scutură blana, holbându-se încruntat la mine, cu ochii căprui ai lui Victor. Am făcut un pas dându-mă la o parte de lângă uşă pentru a-i fi mai uşor să iasă.

— Nu te obosi, zise Cole cu o voce bizară.

Şi apoi, ca şi când ai bate din palme, lupul se aşeză cu putere pe picioarele din spate, urechile tremurându-i. Căscă, schelălăind în acelaşi timp, şi începu să tremure din toate încheieturile. Cole şi cu mine ne-am întors amândoi deodată privirile dinspre el, exact în clipa în care Victor răsufla cu putere, transformându-se înapoi în om. Aşa, cât ai zice peşte. Cu coada ochiului, l-am zărit învelindu-se cu pătura. Mai mult pentru căldură decât pentru intimitate, bănuiam.

— La *dracu’,* şopti el.

M-am uitat la Cole, a cărui expresie complet indiferentă începusem să îmi dau seama că îl însoţea mai ales în momentele importante din viaţă.

— Victor? am spus. Sunt Sam. Mă mai ţii minte?

Acum stătea ghemuit pe jos, legănându-se pe călcâie când în faţă, când în spate, ca şi când n-ar fi fost sigur dacă să se aşeze sau să stea în genunchi. Asta, dar şi felul cum îşi mişca gura arătau că avea dureri foarte mari.

— Nu ştiu, nu cred. Poate, zise în timp ce-i aruncă o privire lui Cole, iar Cole se înfioră uşor.

— Ei bine, eu sunt fiul lui Beck, am spus. Destul de

aproape de adevăr şi mai uşor de rostit decât adevărul. Te voi ajuta, dacă pot.

• Cole •

Sam se descurca mult mai bine decât mine cu Victor. Eu nu făcusem decât să stau în picioare lângă uşă, aşteptând să o deschid în cazul în care reuşea să rămână lup.

— Asta a fost… Cum poţi să te transformi atât de repede? îl întrebă Sam.

Victor se strâmbă, privind când la Sam, când la mine. Se vedea că se chinuia din răsputeri să îşi potolească vocea.

— E mai rău din lup în om. Din om în lup e uşor. Prea uşor, frate. Eu mă transform întruna deşi vremea s-a încălzit. Asta-i cauza, nu?

— Asta e cea mai caldă zi din iarna asta, răspunse Sam. Dar asta nu înseamnă că va fi la fel de cald şi restul săptămânii.

— Doamne, zise Victor, n-am crezut c-o să fie atât de greu.

Sam m-a privit, ca şi când ar fi fost vina mea pentru ce se întâmpla. Trecu pe lângă mine ca să-şi ia un scaun pliant, şi apoi se aşeză în faţa lui Victor. Dintr-odată, m-a făcut să-mi amintesc de Beck. Toate gesturile lui sugerau interes, îngrijorare şi sinceritate, de la forma umerilor până la felul cum îşi apleca sprâncenele încruntate peste pleoapele grele de oboseală. Nu-mi mai aminteam dacă aşa mă privise şi pe mine prima dată. Şi nici care fusese primul lucru pe care i-l spusesem.

— Asta e prima dată când te-ai schimbat înapoi? îl întrebă Sam.

Victor dădu din cap.

— Măcar asta pot să-mi aduc aminte.

În momentul acela se holbă la mine, iar eu eram complet conştient de propriul corp, de faptul că eram om. De cum stăteam degeaba acolo, fără nici cea mai mică durere, fără să fiu lup, fără să fac nimic.

Sam continuă, perfect normal, ca şi când am fi fost într-o

plimbare prin parc:

— Ţi-e foame?

— Eu… începu Victor. Stai. Mă tran…

Şi iarăşi pe nesimţite se transformă în lup.

Mi-am dat seama, văzând expresia şocată de pe faţa lui Sam şi felul cum şi-a apăsat îngrijorat fruntea cu degetele, că schimbările acestea nu erau normale, ceea ce mi-a confirmat sentimentul că lucrurile erau complet date peste cap. Victor-lupul stătea acolo, cu ochii aţintiţi spre uşă, dar şi spre mine şi Sam, cu urechile ciulite şi corpul înţepenit.

Mă uitam la el şi-mi aminteam cum stăteam în camera de hotel după ce îl cunoscusem pe Beck, şi-i spuneam: „Vic, eşti gata pentru o nouă provocare?“

— Cole, zise Sam, fără să-şi ia privirea de pe el. De câte ori s-a întâmplat? De când eşti aici?

Am dat din umeri, încercând să par indiferent.

— O juma’ de oră. S-a transformat întruna. E normal?

— Nu, zise Sam apăsat, privind încă lupul, care aproape se aşezase pe podea, uitându-se fix la Sam. Nu, asta nu e normal. Dacă e suficient de cald ca să se transforme în om, ar trebui să poată rămâne mai mult timp om. Nu aşa – adică…

Îşi pierdu ideea când lupul se ridică din nou în picioare.

Sam îşi trase picioarele la o parte din calea lui Victor, în caz că voia s-o zbughească afară, dar dintr-odată urechile ciulite i-au pălit, şi începu să tremure din nou. Amândoi am privit în altă parte cât timp s-a transformat şi a tras pătura peste el.

Gemu uşor, sprijinindu-şi fruntea în mâini.

Sam se întoarse din nou spre el.

— Doare?

— Ah. Nu cine ştie ce. S-a oprit o clipă, a ridicat din umeri nedumerit până i-au ajuns la urechi şi a rămas aşa. Dumnezeule, fac asta de o zi întreagă. Vreau numai să ştiu când o să se termine.

La mine nu se uită; nu-şi oferea sinceritatea decât lui Sam.

— Mi-aş dori să-ţi pot da un răspuns, Victor. Ceva te

împiedică să rămâi într-o singură formă, şi nu ştiu ce e acel lucru, zise Sam.

— Ce mai e mai mult de-atât? Adică, sunt blocat aici, nu? Asta primesc dacă te ascult pe tine, Cole. Trebuia să-mi fi dat seama de mult că mereu se termină prost.

Dar tot nu mă privea.

Îmi aminteam din nou acea zi la hotel. Victor se făcuse praf după ultima doză. Stările astea depresive pe care începuse să le aibă erau atât de puternice, încât până şi eu, în dezinteresul meu afectat, îmi dădeam seama că într-o bună zi n-o să mai fie în stare să-şi revină din ele. Încercasem să-l ajut când l-am convins să devină lup împreună cu mine. Nu era un gest complet egoist. Nu era pur şi simplu pentru că nu voiam să încerc singur.

Dacă Sam n-ar fi fost prin preajmă, i-aş fi spus asta lui Victor.

— Hei, este altfel când eşti nou. Toţi suntem vulnerabili la început, şi apoi te obişnuieşti, spuse Sam lovindu-l cu pumnul în umăr. Da, e rău acum, şi mai rău decât te aşteptai să fie, dar când se va face foarte cald, asta va fi de domeniul trecutului.

Victor se uită deprimat la Sam, o faţă pe care o văzusem de o mie de ori pentru că eu o creasem. În cele din urmă, şi-a întors privirea spre mine.

— Tu ar trebui să fii în locul meu, nenorocitule, zise şi apoi se transformă din nou în lup.

Sam îşi ridică mâinile, cu palmele desfăcute că într-o rugăminte stăruitoare.

— Cum – cum – cum… zise el, cu o frustrare desăvârşită.

Am observat cât de atent îşi controla vocea şi expresia feţei. Mă scotea din minţi când îl auzeam pe Sam trecând de la calmul desăvârşit la pierderea totală a controlului, aproape la fel de mult cum mă scotea din minţi să-l văd pe Victor schimbându-se încontinuu. Însemna că Sam fusese perfect capabil să-mi afişeze o mască binevoitoare în tot acest timp, dar alesese să nu o facă. Oarecum, asta îmi schimba complet părerea despre el.

Poate chiar asta m-a determinat să vorbesc:

— Ceva anulează efectul temperaturii. Eu aşa cred. Căldura îl face să devină om, dar altceva îi spune corpului său să se transforme în lup.

Sam mă privi. Nici cu încredere, dar nici cu neîncredere.

— Ce altceva ar putea cauza asta?

Îl priveam pe Victor, dispreţuindu-l fiindcă lucrurile se complicau atât de mult din cauza lui. Cât de greu putea să-i fie să facă la fel ca mine, să se transforme în lup şi apoi în om, aşa cum ne aşteptam să facă? Îmi doream să nu fi intrat niciodată în adăpostul ăsta blestemat.

— Ceva în chimia creierului său? i-am zis. Victor are o problemă cu glanda pituitară. Poate felul în care asta îi dezechilibrează nivelurile hormonale afectează modul în care se transformă.

Sam mă privi ciudat, dar până să apuce să rostească ceva, picioarele lupului cenuşiu-deschis începură să freamăte. Mi-am întors privirea şi Victor era om din nou. Cât ai bate din palme.

• Sam •

Mă simţeam de parcă aş fi urmărit transformarea a doi oameni: a lui Victor în lup, şi a lui Cole într-o persoană cu totul necunoscută. Eu eram singurul de acolo care rămânea la fel.

Nu mă înduram să-l las pe Victor singur în starea asta, aşa că am rămas, şi Cole a făcut la fel, minutele devenind ore în timp ce aşteptam ca starea lui Victor să se echilibreze.

— Nu-i nicio şansă să schimb asta, zise Victor pe un ton sec, nu întrebător, în timp ce ziua era pe sfârşite.

Am încercat să nu înţepenesc în loc în timp ce gândul mi-a zburat la iarna de dinainte de a deveni om şi a mă întoarce la Grace. Zăceam pe jos în pădure, cu degetele înfipte în pământ şi capul îmi plesnea de durere. Stăteam cu picioarele îngropate până la glezne în zăpadă şi vomitam până nu mai puteam suporta. Zguduit de febră, cu ochii închişi ca să nu mă doară de la lumină, aproape

mă rugam să mor.

— Nu e.

Cole m-a ţintuit cu o privire tăioasă, auzindu-mi minciuna. Îmi venea să-l întreb dacă el era prietenul lui, de ce sunt eu acela care stă lângă el.

În timp ce stăteam acolo, aşteptând următoarea transformare a lui Victor, aerul mai rece şi lumina care începuse să piară pătrundeau prin uşa deschisă, semn că temperatura avea să scadă odată cu apusul soarelui.

— Victor, în momentul ăsta chiar nu ştiu cum să te fac să rămâi om, i-am zis. Dar cred că s-a făcut suficient de frig acum încât, dacă te-aş scoate afară, probabil ai rămâne lup. Vrei? Vrei să scapi momentan de schimbările astea, deşi nu vei fi tu însuţi?

— O, Dumnezeule, da, răspunse el atât de intens încât m-a durut.

— Şi, cine ştie, poate odată ce devii mai stabil, o să…

Dar nu mai avea sens să termin fraza pentru că Victor devenise deja lup din nou, repezindu-se lângă mine.

— Cole! am strigat repede, sărind în sus.

Cole se trezi la viaţă şi deschise uşa. Am fost recompensat cu un curent de aer rece care mă făcu să tremur, iar lupul ţâşni imediat afară, cu coada între picioare şi urechile plecate.

Am venit în pragul uşii, lângă Cole, urmărindu-l pe Victor năpustindu-se în pădure înainte să se oprească pentru a ne privi, la o distanţă suficient de mare ca să-i dea siguranţa că va rămâne lup. Ne-am uitat unul la altul timp de câteva minute îndelungate.

A rămas lup. Mi se părea că mă simţeam uşurat pentru el, dar sentimentul ăsta mă sâcâia. Mă gândeam deja la următoarea zi caldă şi la ce-o să se întâmple atunci.

Mi-am dat seama că lângă mine rămăsese Cole, cu capul aplecat într-o parte şi ochii aţintiţi spre Victor.

— Dacă aşa îţi tratezi prietenii când au nevoie de tine, n-aş vrea să văd cum te porţi cu ceilalţi oameni, i-am zis, fără să mă gândesc.

Cole nu zâmbi propriu-zis, dar colţul gurii i se încordă

într-o expresie vagă care se afla undeva între dispreţ şi nepăsare. Nu-şi lua privirea de la Victor, dar nici nu se uita la el cu empatie. Mă abţineam din greu să nu-i mai spun ceva, *orice* l-ar fi determinat să răspundă. Voiam să sufere pentru ce i se întâmpla lui Victor.

— Avea dreptate, zise el stând lângă mine, încă privindu-l pe Victor. Eu trebuia să fiu în locul lui.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Îl subestimasem. Dar apoi adăugă:

— Eu sunt cel care voia să iasă naibii odată din corpul ăsta.

Într-un anume fel, Cole nu înceta niciodată să mă uimească.

— Şi eu care am crezut pentru două secunde că îţi pasă vreun pic de Victor, i-am răspuns rece, privindu-l. Ţie-ţi pasă numai de problemele tale, vrei ca *tu* să devii lup. De-abia aştepţi să ieşi din mintea aia, nu-i aşa?

— Dacă ai fi în locul meu, şi tu ai vrea acelaşi lucru, zise el, şi acum chiar zâmbi, un surâs crud şi deformat care se căţărase numai într-un colţ al gurii. Nu se poate să fiu singurul care tânjeşte să fie lup.

Nu era, într-adevăr.

Shelby îşi dorise acelaşi lucru, de asemenea. Săraca Shelby, de-abia mai era om, chiar şi când avea figura unei fete.

— De fapt eşti singurul, i-am zis.

— Eşti atât de naiv, Ringo! Zâmbetul lui Cole s-a transformat într-un râs tăcut. Cât de bine l-ai cunoscut pe Beck?

Mă uitam la el, la expresia lui superioară şi voiam să dispară. Mi-aş fi dorit ca Beck să nu-l fi adus înapoi. Trebuia să-i fi lăsat pe amândoi în Canada sau de unde naiba or fi.

— Suficient de bine ca să ştiu că a fost un om mult mai bun decât ai fi putut fi tu vreodată.

Figura lui Cole nu se schimbă; dădea impresia că jignirile nici nu-i ajungeau la urechi. Îmi încleştam dinţii, mânios că îl lăsasem să mă afecteze.

— Dacă vrei să fii lup nu înseamnă automat că eşti rău, zise el cu o voce domoală. Iar dacă vrei să fii om nu înseamnă că eşti o persoană de treabă.

Aveam iarăşi cincisprezece ani, stând în camera mea, acasă la Beck, ghemuit cu braţele în jurul genunchilor, ascunzându-mă de lupul din mine. Iarna mi-l răpise deja pe Beck cu o săptămână în urmă, şi Ulrik avea să dispară şi el curând. Apoi eu rămâneam singur cu cărţile mele şi chitara, care vor sta neatinse până la primăvară, la fel cum cărţile lui Beck zăceau deja părăsite. Părăsite în uitarea de sine a lupului.

Nu voiam să port această conversaţie cu Cole.

— Te vei transforma curând?

— Nicio şansă.

— Atunci du-te, te rog, înapoi în casă. Vreau să fac curat aici. M-am oprit o clipă, şi apoi i-am spus, mai degrabă ca să mă conving pe mine însumi decât pe el: Şi nu faptul că vrei să devii lup te face o persoană rea, ci ceea ce i-ai făcut lui Victor.

Cole mă privi, cu aceeaşi expresie goală, şi apoi se îndreptă spre casă. I-am întors spatele şi am intrat în adăpost.

Aşa cum făcuse şi Beck înaintea mea, am împachetat pătura lăsată de Victor în urmă şi am şters praful şi firele de păr de pe jos, apoi am verificat răcitorul de apă şi lăzile cu mâncare şi mi-am făcut o listă cu ce trebuia să mai cumpăr. M-am dus să iau carneţelul pe care îl ţineam lângă bateria bărcii – o listă cu nume mâzgălite, uneori cu o dată lângă ele, alteori cu descrieri ale copacilor, pentru că ei puteau să arate data, atunci când noi nu eram în stare. Era metoda lui Beck de a ţine cont cine era om şi când.

Am deschis carnetul la pagina cu numele de anul trecut, sfârşindu-se cu cel al lui Beck, o listă cu mult mai scurtă decât cea cu doi ani în urmă, care la rândul ei era cu mult mai scurtă decât cea de acum trei ani. Am înghiţit în sec şi-am întors pagina. Am notat anul în capul paginii, şi-am adăugat numele lui Victor, şi ziua de azi. Trebuia să apară

şi numele lui Cole acolo, dar mă îndoiam că Beck îi explicase cum ne înregistram noi. Nu voiam să-i adaug numele. Ar fi însemnat că îl primesc în mod oficial în haită, în familia mea, şi nu voiam asta.

O vreme îndelungată am stat şi m-am uitat lung la pagina goală, doar cu numele lui Victor pe ea, apoi mi-am trecut propriul nume.

Ştiam că nu mai avea ce căuta acolo, într-adevăr, dar era o listă cu cei care erau oameni, nu?

Şi cine era mai uman decât mine?

Douăzeci şi patru
Grace

M-am îndreptat spre copaci.

Pădurea nu se trezise încă din iarnă, nu răsărise nicio frunză, dar aerul mai blând răsculase o cacofonie de miresme umede de primăvară care până atunci fuseseră mascate de frig. Păsările ciripeau deasupra, ţâşnind din tufişuri spre crengile mai înalte, lăsând în urmă ramuri tremurânde.

Eram acasă. Simţeam asta până în măduva oaselor.

Înaintasem doar câţiva metri şi deja puteam auzi tufărişul trosnind în spate. M-am oprit, şi foşnetul paşilor mei pe covorul de frunze moarte încetă. Inima începu să-mi bată nebuneşte. Din nou am auzit acel zgomot, nici mai departe, nici mai aproape. Nu m-am întors să văd, dar ştiam că era vorba de un lup. Nu am simţit niciun fel de teamă – doar prietenie.

Auzeam din când în când frunzişul fremătând, tulburat de paşii lupului care mă urmărea. Nu se apropia, continua să mă observe de la distanţă. O parte din mine voia să vadă despre ce lup era vorba, dar o altă parte se bucura prea mult de prezenţa lui pentru a risca să-l sperie. Aşa că am mers împreună, eu constant, iar el cu avânturi intermitente, ţinând pasul cu mine.

Soarele care străpungea crengile de deasupra îmi încălzea umerii. Mi-am întins braţele de o parte şi de alta, încercând să le scald în cât mai multă lumină şi să elimin senzaţia de febră din noaptea trecută. Cu cât mă îndepărtam mai tare de furia mea, cu atât mai mult puteam simţi că era ceva în neregulă cu mine.

Trecând prin tufişuri, mi-am adus aminte când Sam mi-a arătat luminişul, iar acum îmi doream să fi fost şi el aici şi

să-mi poată auzi bătăile neobişnuite ale inimii. Nu era ca şi cum ne-am fi petrecut tot timpul împreună, iar eu nu ştiam cum să reacţionez în momentele în care eram singură – el avea slujba lui la librărie, iar eu şcoala şi meditaţiile –, dar acum, în clipa aceasta, eram neliniştită. Da, febra trecuse, dar nu simţeam să fi trecut de tot. Parcă o puteam percepe pulsându-mi neîncetat în vene, aşteptând să izbucnească din nou la următoarea chemare a lupilor.

Am înaintat în continuare. Aici copacii erau mai rari, puieţi rătăciţi printre pinii masivi. Mirosul lacului era mai puternic, iar pe pătura subţire de zăpadă am zărit amprenta unei labe de lup. Mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului; în umbra verde a pinilor îmi era frig.

În stânga, am perceput o mişcare: o blană gri-maronie, la fel ca trunchiurile de pin. În cele din urmă am văzut şi lupul care îmi ţinuse companie, s-a oprit suficient cât să îl pot privi atent. Nu a tresărit atunci când am cuprins cu privirea ochii lui verzi, umani şi căutătura ciudată a urechilor. În spatele lui vedeam strălucirea lacului printre copaci.

„Eşti unul dintre lupii cei noi?“ am întrebat eu, fără să rostesc cuvintele, pentru a nu-l speria. Lupul ridică privirea şi îşi îndreptă botul spre mine. Simţeam că ştiu ce voia de la mine: am întins încet mâna în direcţia lui şi i-am oferit palma. Se trase în spate speriat se pare de miros, şi nu de mişcare, căci nările lui continuau să adulmece.

Nu a trebuit să-mi duc palma în dreptul nasului pentru a şti ce simţise, şi eu puteam simţi mirosul. Aroma dulceagă de migdale putrezite care îmi intrase sub unghii. Părea mult mai pregnantă decât febra însăşi. Era mai mult decât o simplă febră.

Inima îmi bubuia în piept, deşi nu îmi era teamă de lupul brun. M-am ghemuit cu mâinile în jurul genunchilor, membrele îmi tremurau cuprinse de febră sau de realizarea a ceea ce se întâmpla.

Câteva păsări ţâşniră dintr-un tufiş cu un sunet exploziv. Atât eu, cât şi lupul de lângă mine am tresărit. De noi se apropia un lup gri, cel care speriase păsările. Era mai

mare decât lupul brun, dar nu la fel de neînfricat, ochii lui păreau interesaţi, însă urechile plecate şi coada îi trădau sfiala. Nările sale de asemenea zvâcniră pe măsură ce venea spre noi.

Nemişcată, am privit cum un lup negru – l-am recunoscut ca fiind Paul – se ivi din spatele lui, urmat de un alt lup pe care nu-l ştiam. Se deplasau ca un banc de peşti, atingându-se şi agitându-se constant, comunicând fără cuvinte. În curând, se adunaseră şase lupi, toţi păstrând distanţa, toţi privindu-mă, toţi adulmecând aerul.

În mine fremăta acel *ceva* nerostit care îmi cauzase febra şi îmi impregnase pielea cu acest miros. Nu era dureroasă în clipa aceasta, dar nu era nici în regulă. Simţeam că am nevoie de Sam cu disperare.

Îmi era frică. Lupii mă înconjurară cu prudenţă, căutând parcă să se ferească de forma mea umană, dar şi curioşi în legătură cu mirosul. Poate că aşteptau ca eu să mă transform.

Dar nu mă puteam transforma. Acesta era trupul meu, la bine şi la rău, indiferent cât de tare se zbătea şi se chinuia acel ceva din mine pentru a fi eliberat.

Ultima oară când mă aflasem în această pădure, înconjurată de lupi, fusesem prada. Neajutorată, ţintuită la pământ de greutatea propriului sânge, privind cerul de iarnă. Ei fuseseră animale, iar eu om. Acum delimitarea nu mai era atât de clară. Nu ameninţau să atace. Erau pur şi simplu curioşi şi îngrijoraţi.

M-am mişcat uşor pentru a-mi întinde braţele înţepenite, iar unul dintre lupi scheună, un sunet ascuţit, ca o căţea care îşi cheamă puiul.

Simţeam cum febra se trezeşte în mine.

Isabel îmi spusese ce îi povestise mama ei, medic, despre pacienţii cu boli în stadiu terminal, despre cum aceştia simt afecţiunea lor înainte să fie diagnosticată. La momentul acela nu o crezusem, dar acum ştiam despre ce vorbea, pentru că treceam prin asta.

Ceva era complet în neregulă cu mine, ceva ce doctorii nu ştiau cum să trateze, iar lupii simţeau asta.

M-am ghemuit sub copaci, cuprinzându-mi din nou genunchii în braţe, şi am privit lupii care mă priveau la rândul lor. După câteva momente lungi, lupul cel mare, gri, se lăsă încet pe labele din faţă fără să mă scape din ochi, părând gata să se răzgândească în orice clipă. Era o postură complet atipică pentru un lup.

Mi-am ţinut respiraţia.

Apoi lupul negru privi spre lupul gri şi înapoi spre mine înainte să se culce şi el cu capul pe labe. Ochii îi erau aţintiţi spre mine şi urechile încă îi erau ciulite. Unul câte unul şi ceilalţi lupi se întinseră, formând un cerc larg în jurul meu. Pădurea era la fel de neclintită ca ei în veghea lor protectoare. Aşteptau împreună cu mine să se întâmple ceva de nedescris.

Undeva în depărtare răsună chemarea unui cufundar, lentă, ciudată. Întotdeauna mi-a părut un fel de plânset. Ca şi cum striga după cineva care nu avea să răspundă niciodată.

Lupul cel negru – Paul – îşi îndreptă botul către mine, cu nările zvâcnind uşor, şi scheună. Sunetul era un ecou palid al cufundarului, neliniştit şi nesigur.

Sub pielea mea ceva se întindea şi se alungea. Trupul meu era câmpul de bătălie al unui război invizibil.

Stăteam pe jos în pădure, înconjurată de lupi, soarele se risipea pe cer, iar umbra pinilor devenea tot mai densă. Mă întrebam cât timp îmi mai rămăsese.

Douăzeci şi cinci
Grace

Într-un final, lupii plecară.

Rămăsesem acolo, singură, încercând să-mi simt fiecare celulă din corp, încercând să înţeleg ceea ce se întâmpla înăuntrul meu. Sună telefonul – era Isabel.

Am răspuns. Trebuia să revin în lumea reală, chiar dacă nu era atât de reală pe cât mi-aş fi dorit.

— Rachel s-a bucurat să îmi transmită că ai rugat-o pe ea, şi nu pe mine, să îţi dea temele, zise Isabel drept răspuns la salutul meu.

— Avem mai multe ore în comun…

— Scuteşte-mă. Nu-mi pasă. Nici n-aveam chef să umblu după ele, dar m-am amuzat văzând că ea crede că îi dă un anumit statut. Isabel chiar părea amuzată, m-am simţit un pic prost pentru Rachel. În fine, am sunat ca să aflu cât de contagioasă eşti, continuă ea.

Cum puteam explica felul în care mă simţeam? Şi mai ales lui Isabel?

Nu puteam.

Am răspuns sincer, omiţând câteva lucruri.

— Nu cred că sunt contagioasă, de ce?

— Vreau să merg undeva cu tine, dar nu vreau să mă aleg cu ciumă bubonică.

— Vino în curtea din spate. Sunt în pădure.

Vocea lui Isabel părea să cuprindă atât dezgust, cât şi neîncredere:

— În pădure. Bineînţeles, trebuia să-mi dau seama, acolo se duc toţi oamenii bolnavi. În locul tău eu m-aş duce într-un loc unde să mă pot descărca prin terapie prin cumpărături inutile, dar mă gândesc că şi pădurea e o alternativă de dorit, acceptabilă din punct de vedere

social. Toată lumea recurge la ea acum. Să aduc schiuri? Un cort?

— E suficient dacă vii tu.

— Îmi doresc să ştiu ce faci în pădure.

— Mă plimbam, am răspuns eu, sinceră, dar nu în totalitate.

Nu ştiam cum să îi spun restul.

Mai târziu, am lăsat-o pe Isabel să mă strige printre copaci de câteva ori şi să mă aştepte câteva minute până am ieşit din pădurea care se întuneca, dar nu mă simţeam vinovată pentru asta. Eram încă mult prea copleşită de revelaţia pe care o avusesem în mijlocul lupilor.

— Nu ar trebui să fii pe moarte sau ceva de genul ăsta? întrebă Isabel de îndată ce mă văzu ivindu-mă.

Cu mama, reuşisem să-i spun ce aveam de zis. Acum era momentul să mă întorc, iar ea nu s-ar fi încumetat să iniţieze o discuţie serioasă când mai aveam pe cineva pe lângă mine.

Isabel stătea lângă căsuţa de păsări, cu mâinile în buzunare, iar gluga căptuşită cu blană îi acoperea urechile. În timp ce mă apropiam, se uita când la mine, când la o pată ştearsă de găinaţ din căsuţă. În mod clar, o deranja. Se aranjase în stilul caracteristic ei, o tunsoare într-o parte frumos pieptănată, cu unghiuri brutal de ascuţite. Ochii îi erau conturaţi dramatic cu tuş negru. Chiar se pregătise să mă scoată undeva, mă simţeam un pic vinovată, de parcă o refuzasem din nişte motive superficiale. Avea o voce mai rece ca aerul:

— Ce te-a apucat să ieşi la plimbare prin pădure, când sunt aproape zero grade afară?

Chiar se lăsase frigul, buricele degetelor mi se înroşiseră.

— Aproape zero grade? Era mai cald când am ieşit.

— Ei bine, acum nu mai e. M-am întâlnit cu mama ta pe drum, am încercat să o conving să te lase să mergem la un panini în Duluth în seara asta, dar n-a fost de acord. Încerc să nu consider că ar avea ceva cu mine.

Nasul i se încreţi când am ajuns în dreptul ei. Am pornit împreună spre casă.

— Da, încerc să nu mă gândesc cât de tare m-a enervat acum, am mărturisit eu.

Isabel aşteptă să intru eu întâi pe uşa din spate. Nu spuse nimic legat de supărarea mea, nici nu m-aş fi aşteptat. Isabel era aproape tot timpul certată cu părinţii ei, mă îndoiam că percepea asta ca pe ceva neobişnuit.

— Aş putea să fac un fel de paniniuri. Totuşi, nu am pâine bună, m-am oferit eu, chiar dacă nu aveam chef.

— Prefer varianta originală. Hai mai bine să comandăm o pizza.

Să comanzi pizza în Mercy Falls însemna să suni la pizzeria locală şi să plăteşti o taxă de livrare de şase dolari care, după ziua lui Sam, mi se părea mult prea mare.

— N-am niciun ban, am mărturisit.

— Am eu, spuse Isabel exact în clipa în care intram în casă, iar mama, care se instalase pe canapea cu cartea lui Sam, ne aruncă o privire piezişă.

Chiar speram să creadă ca vorbeam despre ea.

— Hai să mergem la mine în cameră. Comandăm…

Isabel sunase deja la pizzeria lui Mario şi comanda o pizza mare cu ciuperci şi mozzarella. Îşi scoase cizmele cu toc gros pe preşul de la uşa din spate şi mă urmă înăuntru, flirtând fără probleme cu oricine ar fi fost la capătul celălalt al firului.

Camera mea părea oribil de călduroasă în comparaţie cu aerul de afară. Mi-am scos puloverul, iar Isabel închise clapeta telefonului şi se trânti pe pat.

— O să ne dea toppinguri gratuite, pun pariu!

— Nu-i nevoie să pariezi pe nimic. Aproape că i-ai oferit o partidă de sex telefonic cu blat subţire.

— Cu asta mă ocup, zise Isabel. Uite ce, nu mi-am adus cu mine ce aveam ca temă, am reuşit să termin de scris în pauze.

Am privit-o insistent.

— Dacă o dai în bară la şcoală acum, n-o să intri la nicio universitate bună şi o să rămâi blocată în Mercy Falls pe

vecie.

Spre deosebire de Rachel şi Isabel, pe mine nu mă îngrozea ideea, dar ştiam că niciuna din ele nu-şi putea închipui o soarta mai cumplită.

— Parcă ai fi maică-mea. Mersi.

Am ridicat din umeri şi am scos o carte pe care mi-o adusese Rachel mai devreme.

— Ei bine, eu chiar am teme şi chiar vreau să intru la facultate. Ar trebui să-mi citesc măcar la istorie în seara asta. E OK?

Isabel se tolăni pe plapuma mea şi închise ochii.

— Nu e nevoie să mă ţii ocupată. E suficient că m-ai scos din casă.

M-am aşezat în capătul celălalt al patului, înghesuind-o pe Isabel, dar ea rămase cu ochii închişi. Dacă Sam ar fi fost aici şi ar fi fost în locul meu, ar fi întrebat-o pe Isabel cât de rău mergeau lucrurile şi cum se descurca. Eu nu m-aş fi gândit niciodată să întreb aşa ceva înainte să-l fi cunoscut pe el, dar l-am auzit punând astfel de întrebări suficient de des pentru a-mi da seama cum se proceda.

— Cum merg lucrurile? am întrebat eu.

Cuvintele sunau ciudat rostite de mine, parcă nu erau la fel de sincere ca ale lui Sam.

Isabel pufni zgomotos şi deschise ochii.

— Asta întreabă şi terapeutul mamei mele. Mă duc să-mi iau ceva de băut, aveţi cola? zise ea şi se întinse într-un mod cu totul şi cu totul languros.

M-am bucurat să văd că scap aşa uşor, deşi nu ştiam dacă ar fi trebuit să o întreb din nou. Sam probabil ar fi întrebat, dar nu puteam gândi ca el multă vreme, aşa că am spus:

— Vezi pe uşa de la frigider şi în sertarul din dreapta.

— Vrei şi tu? zise Isabel alunecând de pe pat.

Unul din semnele mele de carte căzuse pe jos şi i se lipise de picior, iar acum ridică talpa pentru a-l desprinde.

M-am gândit un pic înainte să răspund. Aveam stomacul un pic deranjat.

— O bere cu ghimbir, dacă mai e.

Isabel ieşi din cameră şi reveni cu două cutii de suc. Porni radioul de pe marginea patului. Postul preferat de rock alternativ al lui Sam începu să duduie, cu mici bruiaje, întrucât transmisia era de undeva la sud de Duluth. Am oftat. Nu era muzica mea preferată, dar mă ducea cu gândul la el, chiar mai mult decât cartea pe care o lăsase pe noptieră şi rucsacul uitat pe podea. Dorul de el mă apăsa mai tare acum, după ce se întunecase.

— Parcă aş fi într-un garaj de repetiţii, zise Isabel şi schimbă la un post cu muzică pop din Duluth. Se întinse pe burtă lângă mine, exact în locul în care ar fi stat Sam, şi îşi deschise cutia de cola.

— La ce te uiţi? Citeşte acolo. Eu stau aşa un pic.

Părea să vorbească serios, aşa că nu aveam niciun motiv să nu-mi deschid cartea de istorie. Dar nu voiam să citesc. Voiam să mă ghemuiesc în pat gândindu-mă la cât de mult îmi lipseşte Sam.

• Isabel •

La început, era plăcut doar să zaci în pat şi să nu faci nimic, fără vreo amintire sau gândul la părinţi care să te tulbure. Muzica de la radio se auzea încet lângă mine, iar Grace se încrunta cu ochii în cartea ei, răsfoind înainte şi câteodată înapoi, încruntându-se şi mai tare. Mama ei mişuna prin casă, iar în aer se răspândi un miros de pâine prăjită. Era viaţa altcuiva şi era bine. Şi îmi plăcea să stau cu o prietenă fără să fie nevoie să vorbesc. Aproape că puteam să ignor boala lui Grace.

După o vreme, am întins mâna şi am apucat de pe noptieră o carte cu marginile ferfeniţite. Nu-mi puteam închipui pe cineva citind o carte atât de intens încât să o aducă în halul acela. Arăta de parcă ar fi trecut un autobuz peste ea, după ce mai întâi fusese scăpată în cadă. Poezii de Rainer Maria Rilke, ediţie bilingvă. Nu părea tentant şi în orice caz, pentru mine poezia putea la fel de bine să nu existe, dar nu aveam nimic altceva de făcut, aşa că m-am apucat să citesc.

Cartea s-a deschis la o pagină cu colţul îndoit, însemnări în pix albastru pe margini şi câteva sublinieri: „Ah, în faţa cui ne putem arăta? Nu în faţa îngerilor, nici a oamenilor, iar cele mai inteligente dintre animale pot vedea că nu ne aflăm locul în lumea noastră tălmăcită“. Lângă, era un scris de mână lăbărţat, pe care nu îl recunoşteam: *findigen = ştiut, gedeuteten = tălmăcit?* şi alte însemnări anapoda în germană. Am apropiat cartea de mine şi mi-am dat seama că nu putea fi decât a lui Sam, avea mirosul casei lui Beck, iar asta mi-a trezit un şuvoi de amintiri. Jack, zăcând în pat, transformarea lui în lup şi moartea lui sub ochii mei.

Ochii mi-au căzut înapoi pe pagină: „O, noaptea, noaptea, când un vânt gol, infinit ne macină chipul“.

Nu cred că începuse să-mi placă poezia de când luasem cartea în mână. Am pus volumul la loc pe noptieră şi mi-am lăsat capul pe pernă. Aceasta trebuie să fi fost partea pe care dormea Sam atunci când se furişa aici, i-am recunoscut mirosul. Cât curaj a avut să vină aici în fiecare noapte, doar ca să fie împreună cu Grace! Mi-l puteam închipui întins pe pat, Grace lângă el. I-am mai văzut sărutându-se – felul în care Sam o strângea la piept, felul în care expresia dură a chipului ei se risipea. Era uşor să ţi-i închipui întinşi aici, sărutându-se îmbrăţişaţi. Răsuflările împărtăşite, atingerea buzelor pe gât, pe umeri, pe buricele degetelor. Dintr-odată tânjeam după ceva ce nu aveam şi nu puteam numi. Mă ducea cu gândul la mâna lui Cole pe clavicula mea şi respiraţia lui caldă şi deodată mi-am dat seama că aveam să-l sun sau să-l caut mâine, dacă aşa ceva era posibil.

M-am ridicat în coate şi am încercat să îmi alung gândurile înceţoşate de imaginea îmbrăţişărilor şi de mirosul lui Sam de pe perna.

— Mă întreb ce face Sam acum, am zis eu.

Grace avea o pagină prinsă între degete, iar cuvintele mele îi şterseră încruntarea de pe faţă. În schimb, acum părea să aibă o privire nesigură. Aş fi vrut să nu-mi fi scăpat gândul cu voce tare.

Grace întoarse pagina şi o netezi, apoi îşi duse degetele în dreptul obrajilor îmbujoraţi şi îşi mângâie faţa. Într-un final spuse:

— A zis că o să încerce să mă sune în seara asta.

Încă mă privea în modul acela absent, nesigur, aşa că am adăugat:

— Mă întrebam dacă vreunul dintre lupi are formă umană acum, în afară de el. Am întâlnit unul.

Era o replică suficient de aproape de adevăr, chiar şi pentru un om cinstit.

Faţa lui Grace se lumină.

— Ştiu, mi-a zis de unul. Chiar l-ai cunoscut?

Ce Dumnezeu! Am recunoscut:

— L-am dus la casa lui Beck în noaptea în care ai fost tu la spital.

Ochii i se căscară, dar înainte să mai apuce să întrebe ceva, sună soneria – o sonerie puternică, enervantă, care se repetă de nu ştiu câte ori.

— Pizza! strigă mama ei, cu o voce mult prea stridentă, şi orice ne-am mai fi putut spune Grace şi cu mine fu pierdut.

• Grace •

Comanda de pizza sosi, iar Isabel îi oferi o felie mamei, ceea ce eu n-aş fi făcut. Mama se retrase în camera ei lăsându-ne pe noi în sufragerie. La ora asta, cerul era deja negru afară dincolo de uşa de sticlă de la terasă. Nu-ţi puteai da seama dacă era şapte seara sau miezul nopţii. M-am aşezat în capătul canapelei cu o farfurie în poală şi o felie de pizza holbându-se la mine. Isabel, în celălalt capăt, avea două felii pe care le ştergea de grăsime cu un şerveţel, având grijă să nu dezlipească ciupercile. La televizor rula *Pretty Woman* şi Julia Roberts făcea cumpărături în magazine în care Isabel s-ar simţi ca acasă. Între noi se afla cutia de pizza, pe măsuţa de cafea din faţa noastră. Primiserăm nenumărate toppinguri.

— Grace, mănâncă, spuse Isabel şi îmi oferi rola de

şerveţele de hârtie.

M-am uitat la pizza şi am încercat să mi-o închipui ca pe un fel de mâncare. Nu-mi venea să cred cum doar o singură felie cu fâşii întinse şi unsuroase de mozzarella reuşea să-mi creeze o stare opusă faţă de ce am simţit când m-am plimbat în pădure: mi-era îngrozitor de rău. Privind mâncarea, stomacul mi se întorcea pe dos, dar era mai mult decât o simplă greaţă. Era tot ceea ce mă măcinase până atunci, febra care nu era febră. Disconfortul care era mai mult decât o durere de cap sau de stomac. Boala eram eu, într-un fel.

Isabel mă privea, simţeam că se apropie o întrebare. Dar nu voiam să deschid gura. Senzaţia acea ciudată pe care o simţisem în pădure îmi coborâse în stomac acum. Mi-era teamă de ce puteam să zic odată ce deschideam gura.

Felia de pizza era în continuare în faţa mea, arătând ca ceva ce n-aş fi înghiţit niciodată.

Mă simţeam mult mai vulnerabilă decât în momentul în care fusesem înconjurată de lupi în pădure. Nu o voiam pe Isabel lângă mine acum, nici pe mama. Îl voiam pe Sam.

• Isabel •

Grace era gri la faţă. Se holba la felia de pizza de parcă se aştepta ca mâncarea sa se repeadă la ea. În cele din urmă se apucă cu mâna de burtă.

— Vin imediat, spuse.

Se ridică de pe canapea, un pic letargică, şi păşi spre bucătărie. Gând se întoarse cu un alt sirop de ghimbir şi o mână de pastile, am întrebat-o:

— Te simţi rău din nou?

Am redus volumul televizorului, cu toate că era partea mea preferată din film.

Grace înghiţi toate pastilele cu o gură de bere.

— Un pic. Seara e de obicei mai rău. Aşa am citit.

M-am uitat atent la ea. Probabil ştia. Probabil, se gândea deja la ce mă gândeam şi eu, dar nu voiam să vorbesc despre asta. În schimb, am întrebat:

— Ce ţi-au spus la spital?

— Că e doar o gripă, un pic de febră, zise ea, iar din felul în care a rostit cuvintele mi-am dat seama că se gândea la momentul când mi-a spus că a fost muşcată.

Cum crezusem că era o gripă şi cum amândouă ştiam că nu era vorba de aşa ceva.

Într-un final am reuşit să spun ce aveam pe suflet de când ajunsesem aici.

— Grace, miroşi exact ca lupul ăla pe care l-am găsit. Ştii că are de-a face cu lupii.

Urmări cu degetul o spirală decorativă de pe marginea farfuriei, de parcă ar fi vrut s-o şteargă.

— Ştiu, zise ea.

Telefonul sună chiar în clipa aceea şi amândouă ştiam cine era. Grace ridică privirea spre mine, iar degetele îi înţepeniră.

— Nu-i spune lui Sam, zise ea.

Douăzeci şi şase
Sam

În seara aceea, pentru că nu puteam dormi, am copt pâine.

În mare parte, insomnia mea se datora lui Grace.

Ideea de a mă băga în pat şi a sta acolo singur, aşteptând să mă ia somnul, mi se părea complet intolerabilă. Dar prezenta lui Cole în casă era şi ea un factor. Era atât de plin de energie, umbla prin cameră, verifica sistemul audio, se aşeza pe canapea, se uita la televizor, sărea în picioare, încât mă molipsea şi pe mine. Era ca şi cum ai fi fost în prezenţa unei stele explozive.

Aşa că făceam pâine. Învăţasem asta de la Ulrik, care era un mare snob în bucătărie. Aproape că nu mânca niciun fel de pâine de la magazin, iar cum eu la vârsta de zece ani nu voiam să mănânc decât pâine, au copt foarte mult în acea perioadă. Beck spunea că amândoi eram imposibili şi nu voia să audă de nevrozele noastre. Aşa că am petrecut nenumărate dimineţi doar noi doi, eu stând pe jos, sprijinit de bufetul din bucătărie, încolăcit în jurul chitarei primite de la Paul, în timp ce Ulrik frământa aluatul după bunul lui plac şi bombănea că îi stăteam în cale.

Într-una din zile m-a ridicat în picioare şi m-a pus pe mine să frământ aluatul. Fusese aceeaşi zi în care Beck aflase de programarea la medic a lui Ulrik, o amintire la care am tot revenit de când l-am văzut pe Victor străduindu-se să rămână uman. Beck a intrat ca o furtună în bucătărie, în mod vădit supărat, urmat de Paul în tocul uşii, care nu părea atât de îngrijorat pe cât părea interesat să vadă o ceartă pe cinste.

— Spune-mi că Paul este un mincinos, urlă Beck în timp

ce Ulrik îmi pasa un pachet de drojdie. Spune-mi că nu te-ai dus la doctor.

Paul părea că avea să izbucnească în râs şi nici Ulrik nu era departe.

Beck ridică mâinile vrând parcă să-l sugrume pe Ulrik.

— Te-ai dus. Chiar te-ai dus. Nebunule! Ţi-am zis că n-o să te-ajute cu nimic.

Paul începu să râdă, iar Ulrik zâmbi.

— Spune-i ce ţi-a dat, zise Paul. Spune-i ce ţi-a scris.

Dar Ulrik îşi dădea seama că Beck nu ar fi prins poanta aşa că, încă zâmbind, arătă spre frigider şi spuse:

— Dă-mi laptele, Sam.

— Hadol, preciză Paul. S-a dus suferind de licantropie şi s-a întors cu o reţetă de antipsihotice.

— Crezi că e amuzant? întrebă Beck.

Ulrik îl privi în cele din urmă şi făcu un gest nepăsător din mână.

— Haide, Beck. A crezut că sunt nebun. I-am zis tot, cum mă transform în lup iarna şi de greaţa aia şi data la care am revenit la forma umană anul ăsta. Toate simptomele. I-am spus adevărul gol-goluţ şi el a ascultat tot, a luat notiţe şi mi-a prescris tratament psihiatric.

— Unde te-ai dus? La ce spital? întrebă Beck.

— La St. Paul. Îl privi pe Beck consternat Doar nu credeai că o să mă duc la Spitalul General din Mercy Falls să le spun că sunt vârcolac.

Beck nu părea amuzat.

— Şi atât? Pur şi simplu nu te-a crezut? Nu ţi-a făcut analize? Nimic?

Ulrik pufni şi, uitând că eu eram cel care trebuia să facă aluatul, începu să toarne făină.

— Nu ştia cum să mă dea mai repede pe uşă afară. De parcă nebunia ar fi fost contagioasă.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost acolo, zise Paul.

Beck clătină din cap.

— Sunteţi idioţi. Ieşi din bucătărie, dar vocea îi era acum blândă: De câte ori v-am spus că, dacă vreţi să vă creadă un doctor, ar trebui să-l muşcaţi?

Paul şi Ulrik schimbară priviri.

— Vorbeşte serios?

— Nu prea cred.

Conversaţia devie spre altceva, iar Ulrik termină de frământat aluatul şi îl puse la crescut. Eu nu am uitat însă lecţia din acea zi. Doctorii nu păreau să ne poată ajuta în această luptă a noastră.

Gândurile îmi reveniră la Victor. Nu puteam lepăda din minte imaginea cu transformarea lui din om în lup şi înapoi, fără nici cel mai mic efort.

Se pare că nici Cole nu putea, căci se năpusti în bucătărie şi se cocoţă pe masa din centru cu o expresie răvăşită. Nasul i se încreţi din cauza mirosului puternic de drojdie.

— Ar trebui să fiu surprins că te-ai apucat de copt, dar nu sunt, spuse el. Încă mă macină cât e de nedrept că Victor nu poate să rămână om şi eu nu pot să rămân lup. Ar trebui să fie invers.

Am încercat să nu las tonul să-mi trădeze iritarea.

— Da, înţeleg. Vrei să fii lup, nu vrei să mai fi Cole. Vrei să fii lup. Ai fost cât se poate de clar. Ei bine, nu am nicio formulă magică care să te facă să rămâi lup pentru totdeauna. Îmi pare rău.

Am observat că avea o sticlă de whiskey lângă el pe tejghea.

— Aia de unde a apărut?

— Din bufet, spuse Cole cu o voce plăcută. De ce te deranjează aşa de mult?

— Nu prea îmi place să mă îmbăt.

— Mie nu prea îmi place să fiu treaz, răspunse Cole. Nici nu mi-ai zis care e marea ta problemă cu faptul că eu vreau să rămân lup.

M-am întors cu spatele la el pentru a-mi spăla mâinile de făină în chiuvetă. În combinaţie cu apa, devenea o pastă lipicioasă. Am măsurat ceea ce voiam să zic, frecându-mi degetele.

— M-am chinuit enorm ca să rămân om. Ştiu pe cineva care a murit încercând asta. Aş da orice să-mi văd familia

înapoi, dar ei trebuie să petreacă iarna în pădure şi nici măcar nu-şi aduc aminte cine sunt. A fi uman este un… m-am gândit să spun „privilegiu extraordinar“, dar suna prea grandios. Nu există sens al vieţii ca lup. Nu ai amintiri, e ca şi cum nu ai exista. Nu laşi nimic în urmă. Până la urmă, cum aş putea să nu susţin cauza *umanităţii?* E tot ceea ce contează. Cum ai putea să vrei să renunţi la asta?

Nu am pomenit de Shelby. Shelby era singura persoană pe care o cunoşteam care voia să rămână lup. Ştiu de ce renunţase la viaţa ei umană. Dar nu însemna că eram de acord. Speram că dorinţa i s-a împlinit şi acum era lup pentru totdeauna.

Cole luă o gură de whiskey şi înghiţitura îl scutură.

— Ţi-ai răspuns singur la întrebare. Partea în care nu ţii minte cine eşti. Terapia prin evitare funcţionează excelent.

M-am întors cu faţa la el. Părea ireal în această bucătărie. Majoritatea oamenilor au un fel de frumuseţe dobândită – devin mai frumoşi pe măsură ce trece timpul şi tu ajungi să îi iubeşti mai mult. Dar Cole sărise peste mai multe etape, era chipeş, cu trăsături demne de Hollywood şi nu era nevoie să-l iubeşti pentru a vedea asta.

— Nu prea cred. Nu cred că e un motiv bun, am spus eu.

— Nu crezi? întrebă Cole curios. Am fost surprins să observ că nu era niciun fel de răutate în privirea lui, ci doar un vag interes. Atunci de ce te duci la baie doar la etaj?

L-am privit fix.

— Crezi că nu am observat? Tot timpul te duci sus la baie. Adică, mă gândesc că ar putea fi pentru că baia de jos e jegoasă, dar nu mi se pare. Cole sări de pe masă un pic clătinându-se la aterizare. Mi se pare că eviţi cada aia, nu-i aşa?

Nu ştiam cum de îmi cunoştea povestea, poate îi spusese Beck, deşi nu îmi plăcea acest gând.

— E o chestie minoră. A evita o cadă pentru că părinţii tăi au încercat să te înece într-una nu e la fel cu a căuta să-ţi eviţi întreaga viaţa devenind lup.

Cole îmi zâmbi larg. Alcoolul îl făcea extrem de jovial.

— Hai să facem un pact. Tu nu mai eviţi cada şi eu nu-mi mai evit viaţa.

— Da, sigur.

Singura dată când mai zăcusem într-o cadă după trauma din copilărie fusese atunci când Grace se străduise să mă încălzească iarna trecută, dar atunci eram pe jumătate lup. De abia mai ştiam cine eram. Şi era vorba de Grace, în care aveam încredere. Nu de Cole.

— Nu, pe bune. Sunt o persoană care urmăreşte atingerea scopurilor. Fericirea vine de acolo, nu? Doamne, ce bună e sticla asta! Lăsă whiskey-ul pe masă. Îmi este ubercald şi sunt un pic ameţit. Ei, ce zici? Tu te bagi în cadă şi eu mă străduiesc să rămân uman împreună cu Victor. Adică, din moment ce cada e un lucru minor…

Am zâmbit trist. Ştiuse de la început că nu exista nicio şansă ca eu să mă apropii de o cadă.

— *Touché,* am zis eu încercând să-mi amintesc ultima oară când auzisem expresia: Isabel, în librărie, bându-mi ceaiul.

Părea să fie o amintire veche de ani de zile.

• Cole •

I-am zâmbit larg. Eram îmbibat de acea căldură plăcută şi lentă care te cuprinde doar atunci când consumi tărie.

— Vezi, amândoi suntem duşi cu capul, Ringo. Ne lipsesc mai multe rotiţe.

Sam m-a privit doar. Nu prea arăta ca Ringo, ca să fiu sincer. Mai degrabă ca un John Lennon somnoros, cu ochi gălbui. Dar, „John” nu era o poreclă care să prindă. Am simţit un val de compasiune faţă de el. Bietul băiat nu putea nici măcar să se pişe la parter pentru că părinţii lui au încercat să îl omoare. Părea destul de dur.

— Ai nevoie de o acţiune de intervenţie, omule? Noaptea asta pare bună pentru aşa ceva.

— Mersi, mă descurc singur cu problemele mele.

— Haide, omule. I-am întins sticla de whiskey, dar a

clătinat din cap. O să te facă să te relaxezi, i-am zis eu. Bei destul şi o să porneşti cu cadă cu tot vâslind spre China.

Dintr-odată, vocea îi deveni mai puţin prietenoasă:

— Nu în seara asta.

— Frate, încerc să fiu de treabă aici. Încerc să te ajut.

L-am apucat de braţ ca pe-un tovarăş. Sam se trase, dar nu serios. Am încercat să-l scot din bucătărie.

— Cole, eşti beat mort. Dă-mi drumul.

— Tot ce încerc să-ţi spun e că întreg procesul ăsta ar fi mai uşor dacă ai fi şi tu luat. Iei în calcul whiskey-ul acum?

Ieşisem pe hol. Sam se trase din nou.

— Nu iau în calcul nimic. Haide, Cole. Vorbeşti serios?

Se trase din strânsoarea mea. Eram la câţiva paşi de uşa de la baie acum. Sam se ferea, a trebuit să-l apuc cu ambele mâini. Era surprinzător de puternic, nu aş fi crezut că cineva aşa de firav ca el ar fi opus atâta rezistenţă.

— Eu te ajut pe tine şi tu mă ajuţi pe mine. Gândeşte-te cât de bine îţi va fi odată ce ţi-ai înfruntat demonii, am zis eu. Nu eram sigur dacă era adevărat, dar suna bine. Trebuie să şi recunosc, o parte din mine era extrem de curioasă să afle cum ar reacţiona Sam la vederea faimoasei căzi.

Cu greu, am reuşit să-l târăsc până în tocul uşii, iar cu cotul am aprins lumina din baie.

— Cole, spuse Sam dintr-odată cu o voce mult mai slabă.

Era doar o cadă. O cadă goală cât se poate de obişnuită: de jur împrejur faianţă de culoarea fildeşului şi perdeaua albă de duş trasă la o parte. Lângă scurgere, era un păianjen mort. La vederea ei, Sam începu să se zbată. A fost nevoie să-l ţin cu toată forţa. I-am simţit muşchii încordaţi sub degetele mele.

— Te rog, zise el.

— E doar o cadă, am spus eu, întărind strânsoarea, dar nu mai era nevoie.

Devenise ca o cârpă în mâinile mele.

• Sam •

Pentru un moment, am văzut doar ceea ce era, ceea ce probabil am văzut în primii mei şapte ani din viaţă: doar o baie obişnuită, ternă, cu minimul necesar. Dar când privirea mi-a căzut asupra căzii, n-am mai putut suporta. Stăteam la masa din sufragerie, tata era lângă mine. Mama nu se mai aşezase lângă mine de câteva săptămâni.

— Nu cred că pot să-l mai iubesc. Nu mai e Sam. E o creatură care arată ca Sam, spuse mama.

În farfurie aveam mazăre. Eu nu mănânc mazăre. Am fost surprins să văd boabele în faţa mea pentru că mama ştia că nu îmi plac.

— Ştiu, zise tata.

Acum Cole mă scutura de umeri:

— Nu ai să mori, e doar o impresie.

Pe urmă părinţii mei m-au apucat de braţele subţiri. În faţa mea se afla o cadă, deşi nu era seară şi eram îmbrăcat. Părinţii mei îmi spuneau să intru, iar eu nu voiam. Cred că s-au bucurat, pentru că odată cu refuzul meu nu era nevoie să se mai obosească să-mi câştige încrederea. Tata m-a băgat în apă.

— Sam, spuse Cole.

Zăceam îmbrăcat în cadă. Blugii mei uzi deveneau tot mai negri în apă. Simţeam cum apa îmi îmbibă tricoul albastru preferat, cel cu dungă albă pe mijloc. Materialul mi se lipea de coaste, iar pentru o clipă, o amărâtă de clipă, am crezut că totul e un joc.

— *Sam,* repetă Cole.

Nu înţelegeam. Apoi am înţeles.

Nu atunci când mama nu voia să se uite la mine, ci doar la marginea căzii, înghiţind în sec la nesfârşit. Nici atunci când tata s-a întors spre ea şi i-a rostit numele pentru a-i atrage atenţia. Nici atunci când mama a luat în mână una din lamele pe care i le întindea tata, cu mare grijă, de parcă ar fi ales un fursec de pe un platou cu delicatese.

Ci atunci când m-au privit, în sfârşit.

M-au privit în ochii mei de lup.

Le-am putut citi hotărârea pe chipuri. Abandonul.

Atunci a fost nevoie să mă ţină cu forţa.

• Cole •

Sam era în altă parte. Numai aşa aş putea descrie. Ochii îi erau pur şi simplu goi. L-am târât până în sufragerie şi l-am scuturat.

— Revino-ţi! Am ieşit! Uită-te, Sam! Am ieşit!

Când i-am dat drumul la braţe, se încolăci pe podea, apoi se adună sprijinindu-se de perete, cuprinzându-şi capul în palme. Dintr-odată se ghemuise de tot, ascunzându-şi faţa.

Nu-mi dădeam seama ce simţeam, văzându-l acolo. Ştiind că eu am făcut asta, orice ar fi fost. Mă făcea să îl urăsc.

— Sam? am zis eu.

După un moment lung, răspunse fără să ridice capul, cu o voce ciudată, stinsă şi joasă:

— Lasă-mă în pace. Lasă-mă în pace. Ţi-am făcut eu vreodată ceva?

Respira neregulat. Nu erau suspine, ci mai mult se sufoca.

M-am uitat la el şi dintr-odată am fost cuprins de furie. Nu trebuia să-l fi afectat atât de tare. Era doar o blestemată de baie. El era cel care mă făcea atât de crud – nu-i făcusem nimic decât să-i arăt o cadă. Nu eram persoana care credea el că sunt.

— Şi Beck a ales asta, am spus eu, pentru că în momentul acesta nu m-ar fi contrazis. Asta mi-a zis. Mi-a zis că a obţinut tot în viaţă după ce a terminat dreptul şi tot era nefericit. Voia să se sinucidă, dar un tip pe nume Paul l-a convins că există şi altă cale.

Sam rămase tăcut cu excepţia răsuflării chinuite.

— E acelaşi lucru pe care mi l-a oferit şi mie, doar că eu nu pot rămâne lup. Nu-mi spune că nu vrei să auzi. Eşti în acelaşi hal ca mine, uită-te la tine. Nu-mi spune mie cine e distrusul.

Nu se mişcă. M-am dus la uşa din spate şi am deschis-o larg. Noaptea devenise sălbatică şi rece cât timp băusem,

iar drept răsplată, stomacul mi s-a înnodat brusc.

Am scăpat.

Douăzeci şi şapte
Sam

Am trecut prin etapa de frământare a aluatului, de modelare a pâinii şi de coacere. Capul îmi vuia plin de cuvinte prea dezordonate pentru a forma versuri. Eram pe jumătate cu mintea în altă parte, cu mintea acolo, stând în bucătăria lui Beck într-o noapte care ar fi putut fi la fel de bine din prezent sau de acum zece ani.

Feţele din fotografiile de pe bufet îmi zâmbeau, nenumărate permutaţii: eu şi Beck, Beck şi Ulrik, Paul şi Derek, Ulrik şi cu mine. Feţe care aşteptau să fie animate din nou. Pozele păreau şterse şi vechi în întunericul mut din bucătărie. Mi-am adus aminte cum le lipise Beck cu scotch, pe vremea când erau noi-nouţe, dovezi clare ale legăturii dintre noi.

M-am gândit cât de uşor le-a fost părinţilor mei să se hotărască să nu mă iubească, doar pentru că nu puteam să rămân în pielea mea. Şi cât de uşor mi-a fost să-l resping pe Beck atunci când am crezut că i-a infectat pe cei trei lupi noi împotriva voinţei lor. Puteam simţi parcă dragostea imperfectă a părinţilor mei curgându-mi prin vene. Imediat m-am repezit să judec.

Când am observat într-un final dispariţia lui Cole, am deschis uşa din spate şi i-am recuperat hainele din curte. Am stat acolo, cu îmbrăcămintea mototolită şi rece în braţe, şi am lăsat aerul nopţii să mă pătrundă, dincolo de straturile care mă făceau să fiu Sam, uman, până la lupul ghemuit care încă mai stătea la pândă în mine. Am repetat în minte discuţia purtată cu Cole.

Oare chiar îmi cerea ajutorul?

Am tresărit când a sunat telefonul, receptorul nu era la locul lui în bucătărie, aşa că m-am dus în sufragerie şi

m-am aşezat pe braţul canapelei când am răspuns. Grace. Speram cu disperare să fie Grace.

— Bună.

Mi-am dat seama, prea târziu, că, dacă Grace ar fi sunat la ora asta, ceva nu era în regulă.

Dar vocea feminină de la celălalt capăt nu era a lui Grace.

— Cine e?

— Cineva m-a sunat de pe numărul acesta. De două ori.

— Cine e? am întrebat.

— Angie Baranova.

— Când a sunat?

— Ieri, devreme, n-a lăsat niciun mesaj.

În mod sigur Cole. Veşnic neglijent.

— Probabil că a fost o greşeală.

— Probabil, repetă ea. Doar patru oameni au numărul ăsta.

Deci Gole nu era neglijent, era de-a dreptul tâmpit.

— După cum am zis, o greşeală, am insistat eu.

— Sau Cole.

— Poftim?

Râse scurt, neamuzată.

— Oricine ai fi, ştiu că nu ai zice nimic nici cu Cole lângă tine. Cole se pricepe la asta, nu-i aşa? Ei bine, dacă e acolo şi dacă el m-a sunat, transmite-i că am un nou număr de mobil: 1917-dispari din viaţa mea. Mersi.

Închise telefonul.

L-am închis şi eu şi am repoziţionat receptorul în furcă.

M-am uitat la cărţile lui Beck puse teanc pe măsuţa din capătul canapelei. Lângă ele era o ramă de fotografie cu o poză făcută de Ulrik lui Beck imediat după ce Paul îl stropise cu muştar la un grătar. Beck se uita chiorâş la mine, cu dâre ireal de galbene întinse pe gene şi sprâncene.

— Ai ales un mare campion, i-am zis eu fotografiei lui Beck.

• Grace •

În noaptea aceea am zăcut în pat, încercând să uit felul în care lupii s-au uitat la mine şi încercând să mă prefac că Sam era aici. Clipind în întuneric, am strâns mai tare la piept perna lui Sam, dar mirosul lui se risipise, era din nou doar o pernă. Am împins-o înapoi pe partea lui de pat şi am dus mâna la nas, încercând să-mi dau seama dacă mai miroseam ca lupul din pădure. Mi-a revenit în minte chipul lui Isabel atunci când a zis: „Ştii că are de-a face cu lupii“. Încercam să-i desluşesc privirea. Dezgust? Ca şi cum aş fi fost contagioasă? Sau milă?

Dacă Sam ar fi fost aici, aş fi şoptit: „Crezi că oamenii pe moarte ştiu că sunt pe moarte?“

Am făcut o grimasă în întuneric. Ştiam că mă comportam melodramatic.

Voiam să cred că mă comport melodramatic.

Lipindu-mi o mână de abdomen, m-am gândit la durerea care forfotea la doar câţiva centimetri sub degetele mele. Acum părea o durere surdă, adormită.

Am apăsat cu degetele în piele.

Părea penibil să stau trează pe întuneric, reflectând la condiţia mea de muritoare, în vreme ce Sam nu era mai departe de câteva minute de mers cu maşina. Am privit inutil în sus spre camera părinţilor mei, supărată că au hotărât să-mi refuze compania lui exact când aveam mai mare nevoie.

Dacă mor acum, n-o să mă duc niciodată la facultate. Nu voi locui niciodată singură. Nu voi avea niciodată fierbătorul meu (voiam unul roşu). Nu mă voi căsători niciodată cu Sam. Nu aş fi niciodată acea Grace care ar trebui să devin.

Am fost atât de grijulie! Toată viaţa mea.

M-am gândit la propria înmormântare. Mama n-ar reuşi să o organizeze. Tata s-ar ocupa de asta, între două convorbiri cu investitori. Sau bunica. Ar putea pune piciorul în prag dacă şi-ar da seama cât de prost se descurcă fiul ei. Ar veni Rachel şi poate câţiva dintre profesorii mei. În mod sigur doamna Erskine, care voia ca

eu să devin arhitect. Ar veni şi Isabel, dar probabil n-ar plânge. Ţin minte înmormântarea fratelui lui Isabel. Venise tot oraşul, pentru că fusese aşa tânăr. Poate că şi la mine s-ar strânge o mulţime, chiar dacă nu am fost o legendă în Mercy Falls, ci doar prin virtutea de a fi murit înainte de vreme. Oamenii aduc daruri la înmormântări la fel ca la botezuri şi la nunţi?

Am auzit un trosnet în dreptul uşii. Un zgomot brusc, un pas pe podea, apoi uşa deschizându-se încet.

Pentru un scurt moment, mi-am închipuit că ar fi Sam, strecurându-se înăuntru în mod miraculos. Dar apoi, din cuibul plăpumilor mele, am văzut forma umerilor tatălui meu care se ivea în cameră. Am făcut tot posibilul să par adormită, dar ţinând ochii întredeschişi. Tata se apropie cu paşi ezitanţi şi m-am gândit, surprinsă, că voia să verifice dacă eram bine.

Dar apoi îşi ridică bărbia doar un pic, pentru a vedea locul de lângă mine, şi mi-am dat seama că nu voia să verifice dacă eram bine. Voia să verifice dacă nu era Sam aici.

Douăzeci şi opt
Cole

Ghemuit pe pământul rece din pădure, cu ace de pin înfipte în palme şi genunchii goi mânjiţi de sânge, nu-mi puteam aduce aminte când redevenisem uman.

Era o dimineaţă palidă, albastră, iar ceaţa picta totul în nuanţe pastel în jurul meu. Aerul mirosea a sânge, excremente şi apă stătută. A trebuit să mă uit o singură dată la mâini pentru a-mi da seama de unde venea mirosul. Lacul era la câţiva metri distanţă, iar între mine şi mal zăcea o căprioară moartă. O bucată de piele jupuită îi atârna în dreptul coastelor, dezvăluindu-i măruntaiele ca pe un cadou morbid. Sângele de pe genunchi era al ei, la fel şi cel de pe mâinile mele. Pe crengile de deasupra capului, ascunse în ceaţă, croncăneau ciorile, aşteptând cu nerăbdare să îmi abandonez prada.

Am aruncat o privire în jur, uitându-mă după ceilalţi lupi care probabil mă ajutaseră să dobor căprioara, dar mă lăsaseră singur. Sau mai degrabă eu îi lăsasem pe ei, devenind om fără voia mea.

O mişcare uşoară mi-a atras atenţia, am întors capul într-acolo. Mi-a luat o clipă pentru a-mi da seama ce a mişcat – căprioara. Ochiul ei. Clipi, iar în momentul acela am observat că mă privea fix.

Nu era moartă – era pe moarte. Ciudat cum două lucruri pot fi atât de similare şi totuşi la ani-lumină distanţă. Ceva din expresia acelui ochi negru şi umed îmi provocă o durere în piept. Era răbdarea. Sau iertarea. Se resemnase sorţii de a fi mâncata de vie.

— Dumnezeule, am şoptit, ridicându-mă uşor în picioare, încercând să nu îi provoc şi mai multă suferinţă. Nici măcar nu a tresărit. Doar a clipit, atât. Voiam să mă

retrag, să-i las spaţiu, să o las să fugă, dar oasele ei expuse şi măruntaiele revărsate îmi spuneau că lupta era zadarnică pentru ea. Îi distrusesem trupul.

Am simţit un zâmbet amar formându-se în colţul buzelor. Iată planul meu măreţ de a nu mai fi Cole şi de a-mi uita viaţa. Iată-l. Trupul meu gol era pictat în culorile morţii. Stomacul mi se strângea de foame, iar în faţa mea zăcea masa a ceva ce încetasem să fiu.

Căprioara clipi din nou cu faţa extraordinar de gingaşă, iar stomacul mi se întoarse pe dos.

Nu o puteam lăsa aşa. Pur şi simplu. Nu puteam. Am privit rapid în jur şi mi-am dat seama unde eram – la douăzeci de minute de mers de adăpost, aproximativ. Încă zece minute până la casă, dacă nu aş fi găsit nimic cu care să o omor în adăpost. Patruzeci de minute, poate chiar o oră în care avea să zacă aici spintecată.

Puteam să plec pur şi simplu. Era pe moarte până la urmă. Era inevitabil. Şi cât de mult conta suferinţa unei căprioare.

Ochiul ei clipi din nou. Tăcut, plin de toleranţă. Conta mult. Conta foarte mult.

M-am uitat în jur după ceva ce aş fi putut folosi drept armă. Niciuna dintre pietrele de lângă lac nu era suficient de mare ca să mă pot ajuta de ea şi nu aş fi putut oricum să-i zdrobesc capul. Am recapitulat mental cam toate cunoştinţele mele anatomice şi tot ce mai ştiam despre accidente rutiere mortale şi catastrofe. Apoi m-am uitat din nou la coastele ei expuse.

Am înghiţit în sec.

Mi-a luat doar un minut să găsesc o creangă cu un vârf suficient de ascuţit.

Ochiul ei de un negru infinit s-a întors către mine, iar unul din picioarele din faţa zvâcni, amintirea instinctului de a fugi. Era ceva înfiorător la groaza ei mută. Emoţiile latente pe care nu le putea manifesta.

— Îmi pare rău, i-am zis eu. Nu vreau să fiu crud.

I-am împuns coastele cu băţul.

O dată.

De două ori.

Urlă îngrozitor, un zbieret ce nu părea nici uman, nici animal, ci ceva dintr-o lume intermediară. Un sunet pe care n-ai putea să-l uiţi oricât de multe lucruri frumoase ai auzi după aceea. Apoi urletul se stinse, plămânii ei perforaţi erau goi.

Era moartă şi eu voiam să fiu la fel. Trebuia să aflu cum să rămân lup. Nu mai puteam suporta asta.

Douăzeci şi nouă
Grace

Nu ştiu exact cum am adormit, dar m-am trezit cu o bătaie în uşa de la dormitor. Am deschis ochii, încă era întuneric în cameră. Ceasul arăta primele ore ale dimineţii, 5.30.

— Grace, se auzi vocea mamei mele, prea puternică pentru ora aceea. Trebuie să vorbim cu tine înainte să plecăm.

— Unde plecaţi? am mormăit eu, pe jumătate încă adormită.

— La St. Paul, spuse mama, iar acum părea că îşi pierde răbdarea, de parcă ar fi trebuit să ştiu. Pot să intru?

— E cinci dimineaţa? am bombănit, dar i-am făcut cu mâna semn să intre. Mama aprinse lumina, iar eu m-am chircit pentru a mă feri. De-abia am avut timp să observ că mama era îmbrăcată cu tricoul ei larg, deschis la culoare, înainte ca tata să apară în spatele ei. Amândoi se strecurară în cameră. Mama zâmbea forţat, iar tata părea să fi fost sculptat în ceară. Nu-mi aduceam aminte să-i mai fi văzut vreodată arătând atât de stingheriţi.

Se priviră unul pe altul, de parcă se puteau vedea balonaşele de text de deasupra capetelor lor: „Începe tu. Ba, tu.“

Aşa că am început eu:

— Cum te simţi azi, Grace?

Mama îmi făcu cu mâna de parcă era evident că nu aveam nimic, mai ales acum că eram sarcastică.

— Astăzi este Artists Limited Series.

Făcu o pauză pentru a-şi da seama dacă era nevoie să mă lămurească. Nu era. Mama mergea în fiecare an, pleca dimineaţa cu maşina încărcată cu tablouri şi nu se întorcea

decât după miezul nopţii, extenuată şi fără o parte din tablouri. Tata mergea mereu cu ea dacă avea liber de la lucru. Am mers şi eu într-un an. Era o clădire plină de mame şi de tablouri exact ca ale mamei mele. Nu m-am mai dus a doua oară.

— OK, am zis. Duceţi-vă.

Mama s-a uitat la tata.

— Deci eşti în continuare pedepsită, zise tata. Chiar dacă noi nu suntem aici.

M-am ridicat puţin, capul zvâcnindu-mi parcă în semn de protest.

— Deci putem avea încredere în tine, da? adăugă mama. Să nu faci vreo prostie?

Cuvintele mele sunară clar şi răspicat, în încercarea de a nu ţipa la ei.

— Voi vreţi să vă răzbunaţi?

Pentru că eu – urma să spun că am economisit o grămadă să-i iau asta lui Sam, dar dintr-un motiv sau altul, ideea de a încheia fraza mi-a înnodat limba. Am închis ochii şi i-am deschis din nou.

— Nu, spuse tata. Eşti pedepsită. Am zis că eşti pedepsită până luni şi aşa rămâne. E neplăcut că programarea lui Samuel e în acelaşi interval de timp. Poate altă dată.

Nu arăta de parcă i s-ar fi părut neplăcut.

— Se fac rezervări cu luni înainte, tată, am zis eu.

Nu cred că îl mai văzusem pe tata strâmbându-se atât de urât.

— Ei bine, poate ar fi trebuit să te gândeşti la consecinţe înainte.

Simţeam o durere pulsândă chiar între ochi. Mi-am împins pumnul în piele, iar apoi am ridicat privirea.

— Tată. Era pentru ziua lui. A fost singurul lucru pe care l-a primit de ziua lui. Chiar a însemnat mult pentru el. Vocea mi s-a oprit. A trebuit să înghit în sec înainte de a continua: Vă rog, lăsaţi-mă să merg. Pedepsiţi-mă luni. Puneţi-mă să fac muncă în folosul comunităţii. Puneţi-mă să spăl veceuri cu periuţa de dinţi. Dar lăsaţi-mă să merg.

Mama şi tata se uitară unul la altul, iar pentru un moment stupid mi s-a părut că aveau să accepte.

Apoi mama spuse:

— Nu vrem să fii singură în compania lui aşa mult timp. Nu mai avem încredere în el.

„Sau în mine, am gândit eu. De ce nu recunoaşteţi?“

Dar n-au recunoscut.

— Răspunsul este nu, Grace, zise tata. Vă puteţi vedea mâine. Fii mulţumită că îţi dăm voie măcar atât.

— Îmi *daţi voie?* am izbucnit eu. Aveam pumnii încleştaţi sub pătură. Eram cuprinsă de furie. Îmi simţeam obrajii fierbinţi ca o zi de vară, iar dintr-odată n-am mai putut să suport. Aproape toată adolescenţa mea ai dat ordine *in absentia,* iar acum pur şi simplu vii aici şi îmi spui că ar trebui să mă mulţumesc că nu mi-l luaţi pe cel pe care l-am ales, cel care înseamnă cel mai mult pentru viaţa asta pe care mi-am clădit-o.

Mama ridică mâinile.

— Grace, potoleşte-te. Nu mai exagera. De parcă am fi avut nevoie de o altă dovadă că nu eşti suficient de matură să fii cu el atât de mult timp. Ai şaptesprezece ani. Ai tot restul vieţii înainte. Nu e sfârşitul lumii. În cinci ani…

— Nu începe, am zis eu.

Spre surpriza mea, a tăcut.

— Nu-mi spune că în cinci ani n-o să mai ţin minte cum îl cheamă sau ce ai mai vrea să zici. Nu îmi mai vorbi de sus. M-am ridicat, dând la o parte plăpumile. Aţi fost plecaţi mult prea multă vreme ca să vă mai prefaceţi că ştiţi ce e în sufletul meu. De ce nu vă duceţi la o petrecere de seară sau la vreun vernisaj, sau la vreo expoziţie şi să speraţi că voi fi bine când vă întoarceţi? Oh, am uitat. Chiar acolo vă duceţi. Alegeţi. Părinţi sau colegi de cameră. Nu puteţi fi una şi apoi brusc cealaltă.

Urmă o pauză lungă. Mama privea în colţul camerei de parcă avea în minte un cântec minunat. Tata mă privea încruntat. Într-un final, a clătinat din cap.

— O să avem o discuţie serioasă când ne întoarcem, Grace. Nu cred că a fost corect din partea ta să începi asta

când ştii că nu putem rămâne să încheiem.

Mi-am încrucişat braţele, cu pumnii încleştaţi. Nu mă făcea să-mi fie jenă de ce am spus. Nu era posibil. Am aşteptat prea mult ca să rostesc cuvintele de mai devreme.

Mama se uită la ceas, iar vraja fu ruptă.

Tata se îndreptă deja spre uşă, zicând:

— Vom reveni la asta mai târziu. Trebuie să plecăm.

Mama adăugă pe un ton care parcă îl imita pe tata:

— Avem încredere în tine să ne respecţi autoritatea.

Dar nu aveau încredere în mine mai deloc pentru că, după ce au plecat, am coborât în bucătărie şi am descoperit că îmi luaseră cheile de la maşină.

Nu-mi păsa. Oricum mai aveam în rucsac o pereche de care ei nu ştiau. În mine se ascundea ceva invizibil şi periculos, iar eu mă săturasem să tot fiu fată bună.

Am ajuns la casa lui Beck când se crăpa de ziuă.

— Sam? am strigat eu, dar n-am primit niciun răspuns.

La parter în mod clar nu era nimeni, aşa că am urcat la etaj. Imediat am găsit dormitorul lui Sam. Soarele încă nu se ivise de tot deasupra copacilor şi doar o lumină gri, anemică pătrundea pe fereastră, dar era suficient pentru a observa că acolo locuia cineva: cearşafurile date la o parte şi o pereche de blugi mototoliţi pe podea, lângă nişte şosete întoarse pe dos, şi un tricou aruncat.

Pentru o clipă, am rămas lângă pat, holbându-mă la cearşafurile răvăşite. Apoi m-am întins. Perna mirosea ca părul lui Sam, iar după nopţi întregi în care dormisem prost departe de el, patul acesta părea rupt din rai. Nu ştiam unde e, dar ştiam unde va reveni. Deja aveam impresia că eram din nou cu el. Pleoapele îmi deveniră brusc grele.

Dincolo de ochii mei închişi, simţeam un vârtej de emoţii, sentimente şi senzaţii. Durerea mereu prezentă din stomac. Împunsătura invidiei când m-am gândit la Olivia transformată în lup. Supărarea aspră pe care o nutream faţă de părinţii mei. Dorul cumplit de Sam. Atingerea unor buze pe fruntea mea.

Pe nesimţite, am adormit. Sau mai degrabă, m-am trezit. Nu părea să fi trecut nicio clipă, dar când am deschis ochii eram cu faţa la perete şi învelită cu plapuma până peste umeri.

De obicei, când mă trezeam în alt pat decât al meu – la bunica, sau în acele dăţi când am stat la hotel acum mai mulţi ani –, exista un moment de confuzie cât timp mintea mea încerca să îşi dea seama de ce lumina era diferită şi de ce perna nu era perna mea. Dar deschizând ochii în camera lui Sam, nu am simţit nimic din toate acestea. Mintea mea nu uitase unde era în timpul somnului.

Aşa că atunci când m-am întors pe spate pentru a privi restul camerei şi am văzut păsări dansând între mine şi tavan, nu am fost deloc surprinsă. Doar vrăjită. Zeci de păsări de hârtie, în toate formele, mărimile şi culorile dansau încet în aer, în bătaia curentului de la aerotermă. Părea o imagine încetinită. Lumina puternică strălucea pe fereastra înaltă, desenând umbre în formă de păsări peste tot în cameră: pe tavan, pe pereţi, pe deasupra rafturilor şi teancurilor de cărţi, peste plapumă, pe faţa mea. Era frumos.

M-am întrebat cât de mult am dormit. De asemenea, m-am întrebat unde era Sam. Întinzând braţele deasupra capului, mi-am dat seama că puteam auzi huruitul înfundat al duşului. Foarte slab, am auzit vocea lui Sam peste zgomotul apei:

Zilele perfecte, zilele de sticlă
Zac pe raftul lor de unde
Pictează umbre lungi
perfecte, peste zile imperfecte
care zac pe jos.

Cântă versurile încă o dată, de două ori, schimbând unele cuvinte, căutând rime noi. Vocea lui răsuna udă şi cu ecou.

Am zâmbit, deşi nu era nimeni care să vadă. Cearta cu părinţii mei părea ceva ce se petrecuse cu mult timp în

urmă. Dând păturile la o parte, m-am ridicat, trimiţând una dintre păsări într-o orbită ciudată. Am întins mâna şi i-am oprit balansul, şi m-am uitat mai atent la celelalte. Cea pe care o deranjasem fusese împăturită din hârtie de ziar. Alta dintr-o copertă lucioasă de revistă. Încă una dintr-o hârtie delicată cu imprimeu floral. Una care probabil fusese la început un bon de casă. Şi alta, foarte mică şi cu o formă ciudată, fusese împăturită din două bancnote de un dolar lipite cu scotch. Sau cea dintr-o foaie matricolă de la nişte cursuri prin corespondenţă din Maryland. Atâtea poveşti şi amintiri păstrate împăturite: cât de tipic lui Sam să le atârne deasupra locului unde dormea!

Am atins-o pe cea care atârna direct deasupra pernei lui. O bucată şifonată de hârtie de caiet, acoperită de scrisul lui Sam, ca un ecou al vocii pe care am auzit-o din baie. Puteam să citesc într-un loc cuvintele „fata care zăcea în zăpadă“.

Am suspinat. Aveam o senzaţie de gol în mine. Nu un gol rău, ci doar absenţa unei senzaţii. Ca atunci când suferi de durere o perioadă lungă, iar apoi îţi dai brusc seama că a dispărut. Era sentimentul că am riscat totul pentru a fi aici cu un băiat şi mi-am dat seama că el era exact ce îmi doream. La început am fost o imagine, iar apoi am descoperit că eram o piesă de puzzle găsind piesa care se potrivea lângă mine.

Am zâmbit din nou, iar păsările delicate dansară în jurul meu.

— Salut, zise Sam din tocul uşii. Vocea lui era precaută, nesigură de situaţia noastră în această dimineaţă, după zilele pe care le petrecuserăm departe unul de altul. Părul îi era ciufulit în toate direcţiile după duş. Purta blugi şi un tricou cu guler care îl făcea să arate un pic mult prea formal, în ciuda faptului că era şifonat. Mintea mea ţipa: „Sam, Sam, în sfârşit Sam!“

— Bună, am zis eu şi nu am putut să nu zâmbesc. Mi-am muşcat buza, dar zâmbetul nu dispăru, deveni tot mai larg atunci când Sam îmi răspunse şi el. Stăteam acolo, înconjurată de păsările lui, iar urma corpului meu încă se

putea distinge în cearşafuri. Eram scăldaţi în lumina soarelui, iar grijile mele din noaptea trecută păleau cu totul în comparaţie cu strălucirea acestei dimineţi.

Dintr-odată am fost copleşită de persoana extraordinară care era acest băiat din faţa mea şi de faptul că el era al meu şi eu eram a lui.

— În clipa asta, spuse Sam, îmi e greu să-mi închipui că mai există ploaie pe lumea asta.

Treizeci
Cole

Nu puteam scăpa de mirosul sângelui ei.

Sam plecase deja când am ajuns înapoi acasă; nu era parcată nicio maşină pe alee, iar casa părea pustie. M-am năpustit în baia de la parter. Covoraşul de pe podea era în continuare mototolit după trânta mea cu Sam de noaptea trecută. Am deschis robinetul la maximum. Am rămas sub jetul de apă privind sângele scurgându-se de pe mine. Părea negru în lumina slabă filtrată prin perdeaua de duş. Frecându-mi palmele şi braţele, am încercat să şterg de pe mine orice urmă a căprioarei, dar încă o puteam mirosi. Iar de fiecare dată când adulmecam mirosul, o vedeam. Acel ochi negru, resemnat privindu-mă în timp ce eu mă holbam la măruntaiele ei.

Apoi mi-am adus aminte de Victor uitându-se la mine, prăbuşit pe podeaua adăpostului, chinuit, fiind totodată Victor, cât şi lupul din el. Vina mea.

Mi-am dat seama că eram opusul tatălui meu. Mă pricepeam de minune să distrug lucruri.

Am întins mâna şi am pornit apa rece. Pentru un scurt moment, îmbinarea de apă caldă şi rece avea exact temperatura corpului meu, făcându-mă invizibil. Apoi a devenit îngheţată. Am înjurat şi m-am luptat cu instinctul de a sări din cadă.

Pielea mi s-a făcut imediat ca de găină, atât de brusc încât mă durea. Mi-am lăsat capul pe spate. Apa îmi şiroia pe gât.

„Transformă-te. Transformă-te acum.“

Dar apa nu era suficient de rece pentru a mă forţa să mă transform. Era suficient de rece doar cât să-mi strângă stomacul. Am închis robinetul cu piciorul.

De ce eram în continuare uman?

Nu avea sens. Dacă transformarea în lup era ştiinţifică, şi nu magică, atunci trebuia să urmeze nişte reguli şi o logică. Iar faptul că lupii noi se preschimbau la temperaturi diferite în momente diferite… nu avea niciun sens. În minte aveam doar imagini cu Victor transformându-se încontinuu, lupoaica albă privindu-mă tăcut, sigură de forma ei, iar eu umblând pe holurile casei, aşteptând să mă transform. Am luat prosopul de mâini de lângă chiuvetă şi m-am şters, scotocind prin dulapurile de la parter după haine. Am găsit o bluză de trening albastru-închis şi nişte blugi care îmi erau un pic mari, dar nu cădeau de pe mine. Cât timp mi-am căutat haine, m-am tot gândit la diverse posibilităţi logice.

Poate Beck greşise în privinţa diferenţelor de temperatură în legătură cu transformările. Poate că nu existau cauze, ci doar catalizatori. În care caz, puteau exista şi alte moduri de a declanşa o transformare.

Aveam nevoie de hârtie din biroul lui Beck şi de agenda lui Beck. M-am aşezat la masa din sufragerie, cu creionul în mână. Căldura emanată de aeroterme mă moleşea. Gândurile mi-au zburat instant la masa din sufragerie a părinţilor mei. Stătusem acolo în fiecare dimineaţă cu carneţelul meu, făcând teme sau scriind versuri sau însemnări de jurnal legate de ce am văzut la ştiri. Asta era pe vremea când încă eram convins că voi schimba lumea.

M-am gândit la Victor, ochii îi erau închişi, era purtat pe noi culmi. Faţa mamei mele când i-am spus să se ducă dracului cu tata cu tot. Nenumăratele fete care se treziseră să descopere că s-au culcat cu o fantomă, pentru că eu eram deja plecat, chiar dacă nu fizic, mintea mea era într-o sticlă sau într-o seringă.

Da, categoric am schimbat lumea.

Am deschis agenda şi m-am uitat prin ea, chiar dacă nu citeam, doar răsfoiam, mă uitam după indicii. Erau bucăţele care mi-ar fi putut folosi, dar nu aveau niciun sens de sine stătător: „Am găsit unul din lupi mort astăzi. M-am uitat în ochii lui, dar nu l-am recunoscut. Paul mi-a

zis că încetase transformările acum cincisprezece ani. Avea sânge pe faţă. Mirosea îngrozitor“. Sau „Derek s-a transformat în lup pentru două ore în mijlocul verii; Ulrik şi cu mine am încercat să găsim o explicaţie toată după-amiaza“. Şi „De ce Sam capătă mai puţini ani ca noi toţi? E cel mai bun dintre noi. De ce trebuie să fie viaţa atât de nedreaptă?“

Privirea mi-a căzut asupra mâinii. Mai aveam o urmă de sânge sub unghia de la degetul mare. Nu cred că sângele rămânea pe pielea ta atunci când te transformai, ar fi de fapt pe blană, oricum, nu pe piele. Asta însemna că mă mânjisem cu sânge după ce devenisem uman. În acele minute în care îmi căpătasem corpul uman înapoi, dar încă nu redevenisem Cole.

Mi-am sprijinit capul pe masă. Atingerea lemnului părea îngheţată. Părea mult prea complicat să dezlegi logica transformărilor. Chiar dacă reuşeam, chiar dacă înţelegeam ce ne făcea să ne transformăm şi ce se întâmpla cu minţile noastre când nu erau în corpul nostru – care era scopul? Să devii lup pentru totdeauna? Tot acest chin, doar pentru a păstra o viaţă pe care nu o vei ţine minte. O viaţă care nu merită păstrată.

Ştiam din experienţă că existau soluţii mai uşoare pentru scăpa de starea de conştienţă. Cunoşteam una, una de care până acum mi-a fost mult prea frică pentru a apela la ea, o soluţie permanentă.

Îi spusesem lui Angie cândva. Era înainte ca ea să mă urască, cred. Cântam la clape, tocmai mă întorsesem din primul meu turneu şi toată lumea se aşternuse la picioarele mele, eram regele, cuceritorul ei şi aveam toate posibilităţile de partea mea. Angie nu aflase că o înşelasem în turneu. Sau poate că aflase. Când m-am oprit din cântat, cu degetele încă deasupra clapelor, i-am spus:

— M-am tot gândit să mă sinucid.

Angie a rămas nemişcată în fotoliul nostru din garaj.

— Da, mi-am dat seama. La ce concluzie ai ajuns?

— Există avantaje categorice, am răspuns. Mă pot gândi la un singur dezavantaj.

Nu a spus nimic un timp îndelungat, iar apoi m-a întrebat:

— De ce ai spune aşa ceva, până la urmă? Vrei să te conving să nu o faci? Singura persoană care te poate convinge să o faci sau să nu o faci eşti tu. Tu eşti geniul. Ştii asta. Înseamnă că o spui doar pentru efect.

— Pe naiba, am zis eu. Voiam doar sfatul tău. Nu mai contează.

— Ce crezi că aş putea să zic? „Eşti prietenul meu, haide, sinucide-te. Este o cale uşoară de a scăpa“. Sunt sigură că asta aş zice.

În mintea mea, eram într-o cameră de hotel, iar o fată pe nume Rachel mă dezbrăca. Voiam asta doar pentru că puteam să o am. Am închis ochii şi m-am lăsat purtat de ura mea faţă de mine.

— Nu ştiu, Angie. Nu ştiu. Nu m-am gândit. Am spus numai ce mi-a trecut prin cap, OK?

Şi-a muşcat pumnul şi a privit în podea un moment.

— OK, ce zici de asta? Ispăşirea păcatelor. E cel mai mare dezavantaj la care mă pot gândi. Te sinucizi, totul se sfârşeşte. Te vor ţine minte numai pentru asta. Asta, şi iadul. Încă mai crezi în iad?

Îmi pierdusem crucea undeva pe drum. Lanţul se rupsese şi acum era probabil într-o toaletă de benzinărie sau încâlcit în cearşafurile unei camere de hotel, sau suvenirul cuiva care nu ar trebui să o aibă.

— Da, am zis eu, căci credeam încă în iad. De rai nu mai eram aşa convins.

Nu am mai vorbit niciodată despre asta. Avea dreptate: singura persoană care mă putea convinge să o fac sau să nu o fac eram eu.

Treizeci și unu
Grace

Fiecare minut ne purta mai departe de Mercy Falls şi de tot ce se afla în oraşul acela.

Am plecat cu maşina lui Sam, pentru că avea motor diesel şi un kilometraj mai bun, dar el m-a lăsat pe mine să conduc, ştia că-mi place. În CD-player încă mai era unul din CD-urile mele preferate cu Mozart când ne-am urcat, dar am schimbat pe un post de rock alternativ care îi plăcea lui. Sam clipi surprins, iar eu am încercat să nu par prea mândră că reuşesc să îi învăţ limba. Mai încet, poate, decât o învăţa el pe a mea, dar în orice caz, eram mulţumită de mine.

Ziua era frumoasă, albastră. Porţiunile mai joase de drum erau atinse de o ceaţă palidă, care se risipea atunci când urcam. Un tip cu o voce caldă şi o chitară obsedantă cânta în boxe, îmi aducea aminte de Sam. Lângă mine, Sam întinse braţul şi şi-l petrecu prin spatele spătarului meu pentru a mă ciupi de gât. Fredona versurile cu o voce care emana atât drag, cât şi obişnuinţă, era greu să scap de senzaţia de perfecţiune pe care mi-o conferea această mică lume.

— Ştii ce ai de gând să cânţi? am întrebat eu.

Sam îşi culcă obrazul pe braţul său întins şi trasă leneş cu degetul câteva cercuri pe ceafa mea.

— Nu ştiu. Ai apărut cu asta dintr-odată. Am fost preocupat de izolarea mea în ultimele zile. Cred că o să cânt… ceva. S-ar putea să nu mă descurc.

— Sunt sigură că o să te descurci. Ce cântai în duş?

Răspunse absent, într-un mod necaracteristic absolut adorabil.

Începeam să-mi dau seama că muzica era singura piele

în care se simţea bine.

— Ceva nou. Poate ceva nou. În fine… ceva acolo.

Am intrat pe autostradă, la ora asta drumul era pustiu şi aveam o bandă numai pentru noi.

— E un cântec nou-născut.

— Un cântec nou-născut. E mai degrabă un cântec-embrion. Nici măcar n-are picioare încă. Ca un mormoloc.

M-am chinuit să-mi aduc aminte când se dezvoltau picioarele embrionilor, dar n-am reuşit să îmi amintesc în timp record. Aşa că am întrebat:

— E despre mine?

— Toate sunt despre tine.

— Nu te simţi obligat.

— Tu nu te simţi. Tu pluteşti prin viaţă fiind Grace şi eu sunt cel care trebuie să ţină pasul din punct de vedere creativ cu felul în care te schimbi. Nu eşti o ţintă fixă, să ştii.

M-am încruntat. Credeam că sunt frustrant de constantă.

— Ştiu ce gândeşti. Dar eşti chiar aici, nu-i aşa? întrebă Sam, folosindu-se de mâna sa liberă pentru a indica locul din maşină. Ai luptat să fii cu mine, în loc să te laşi pedepsită timp de o săptămână. Chestia asta poate să inspire un album întreg.

Nici măcar nu ştia întreaga poveste. Eram scăldată într-o emoţie multicoloră care cuprindea vină şi autocompătimire şi nesiguranţă şi nelinişte, toate laolaltă. Nu ştiam ce era mai rău: să nu îi spun că eram în continuare pedepsită şi despre boala care se răspândea în mine sau să îi spun. Un lucru era sigur, nu aş fi fost în stare să-mi retrag cuvintele odată rostite. Şi nu voiam să-i stric ziua. Ziua lui perfectă de naştere. Poate în seara asta. Poate mâine.

Era mai complicat decât crezusem. Încă nu vedeam cum ar fi inspirat un album, deşi apreciam ideea că făcusem într-adevăr ceva care îl impresionase pe Sam, cel care mă cunoştea mai bine decât mă cunoşteam eu. Am schimbat

subiectul, un pic.

— Cum îţi vei numi albumul?

— Păi, nu o să înregistrez un album astăzi, doar un demo.

Am trecut peste precizare.

— Când o să compui un album, cum o să-l numeşti?

— Numele meu.

— Nu-mi plac alea.

— *Broken Toys*[11].

Am clătinat din cap.

— Sună a nume de trupă.

M-a ciupit uşor, suficient de tare cât să tresar şi sa zic „au“.

— *Chasing Grace*[12].

— Fără numele meu în titlu, am zis eu ferm.

— Faci treaba asta imposibilă. *Paper Memories*[13].

Am cugetat.

— De ce? Ah, păsările! E ciudat că n-am ştiut niciodată de păsările alea din camera ta.

— N-am mai făcut niciuna de când te-am cunoscut pe tine, mi-a amintit Sam. Cea mai recentă e de acum două veri. Toţi cocorii mei noi sunt la librărie sau în camera ta. Camera aia e ca un muzeu.

— Nu mai e, am zis eu uitându-mă la el. Avea un aspect palid, de iarnă, în lumina dimineţii. Am schimbat banda doar de dragul de a o schimba.

— Adevărat, recunoscu el. Se trase de lângă mine, luându-şi mâna de după gâtul meu. În schimb, pipăi grilajul de plastic de la gura de ventilaţie din maşină. Îmi fusese dor de degetele lui. Fără să mă privească, spuse: Cu ce fel de tip crezi că ar vrea ai tăi să te căsătoreşti? Cineva mai bun ca mine?

Am bufnit în râs.

— Cui îi pasă ce cred ei?

Mi-am dat seama, prea târziu, ce spusese de fapt, şi în

[11] *Jucării stricate* (en.) (n.tr.)

[12] *Pe urmele lui Grace* (en.) (n.tr.)

[13] *Amintiri de hârtie* (en.) (n.tr.)

clipa aceea nu ştiam ce să răspund. Nu ştiam dacă vorbea serios sau nu. Nu e ca şi cum mă ceruse în căsătorie. Nu era acelaşi lucru. Nu ştiam cum mă va face să mă simt.

Sam înghiţi în sec şi porni, şi opri aerul condiţionat.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi cunoscut. Ai fi terminat liceul şi ai fi obţinut bursa aia şi ai fi devenit o matematiciană la una dintre facultăţile alea unde se duc geniile în matematică. Şi ai fi cunoscut un tip încântător şi plin de viaţă şi cu o carieră de succes.

Dintre toate lucrurile care mă contrariau la Sam, acesta era cel mai straniu: dispoziţiile lui de a se autocritica. Îl auzisem pe tata consolând-o pe mama când trecea prin aşa ceva, erau suficient de asemănătoare cu ale lui Sam pentru a le putea recunoaşte ca fiind din aceeaşi specie. Asta însemna să fii creativ?

— Nu vorbi prostii, i-am zis, eu nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi găsit o altă fată în zăpadă.

— Nu te întrebi? Mă bucură oarecum asta. Porni căldura şi îşi sprijini încheieturile de grilajul de plastic. Soarele deja răzbătea puternic prin parbriz, dar Sam era ca o pisică – niciodată nu-i era prea cald.

— E greu să te obişnuieşti cu ideea de a fi băiat pentru totdeauna. Eu chiar o să apuc să cresc, mă face să mă gândesc că ar trebui să-mi iau altă slujbă.

— Încă una? Adică alta decât cea de la librărie?

— Nu ştiu exact cum funcţionează cheltuielile gospodăriei. Ştiu că sunt ceva bani la bancă şi că se adună dobânda, şi din când în când intră diverse plăţi în cont dintr-un fond sau altul, şi se efectuează plăţi pentru facturi, dar nu cunosc detaliile. Nu vreau să cheltui toţi banii ăia, aşa că…

— De ce nu vorbeşti cu cineva de la bancă? Sunt sigură ca ar putea să se uite pe extrasele de cont şi să-ţi explice.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta până când nu sunt sigur că B… Sam se opri. Nu era doar o simplă pauză. Nu mai continuă fraza şi privi pe geam.

Mi-a luat un minut să-mi dau seama că avea să spună „Beck“. Nu voia să vorbească cu nimeni despre asta până

când nu era sigur că Beck nu se va preschimba înapoi. Amprentele lui Sam pe bord erau albe deasupra grilajului de plastic. Stătea cu umerii ridicaţi în dreptul urechilor.

— Sam, am zis eu uitându-mă la el atât cât puteam, fără să-mi iau ochii de la drum. Eşti bine?

Sam îşi adună palmele în poală şi încleştă pumnii unul peste altul.

— De ce a trebuit să creeze lupii ăia noi, Grace? întrebă el într-un final. N-a făcut decât să îngreuneze situaţia. Ne descurcam bine.

— Nu putea să fi ştiut despre tine, i-am zis uitându-mă la el. Îşi urmărea linia nasului cu vârful degetului, de sus în jos şi înapoi. Am căutat o ieşire unde aş fi putut trage pe dreapta.

— A crezut că… iar acum eu eram cea care nu-şi putea termina fraza aşa cum intenţionasem. Urma să spun „A crezut că era ultimul tău an“.

— Dar Cole – nu ştiu ce să fac cu Cole, mărturisi Sam. Simt că ar trebui să înţeleg ceva în legătură cu el şi nu înţeleg. Şi dacă i-ai vedea ochii, Grace, dacă i-ai vedea ochii ţi-ai putea da seama că totuşi ceva nu e deloc în regulă cu el. Ceva s-a rupt acolo. Şi ceilalţi doi, şi Olivia, şi cu mine vrem să te duci la facultate, şi am nevoie ca – cineva trebuie să – nu ştiu ce se aşteaptă de la mine, dar pare ceva uriaş. Nu ştiu câte dintre astea sunt ceea ce ar fi vrut Beck să fac şi câte sunt ceea ce aş fi vrut eu. Sunt… vocea i se pierdu şi n-am ştiut cum să-l alin.

Am condus în linişte timp de câteva minute, iar pe fundal se auzea o chitară acustică rapidă. Maşina urmărea o dungă albă infinită. Degetele lui Sam îi erau lipite de buza de sus, de parcă singur rămăsese uimit recunoscând incertitudinea lui.

— *Still waking up*[14]*,* am zis eu.

S-a uitat la mine.

— Albumul tău. *Still Waking Up*

M-a privit cu o expresie intensă, surprins parcă de cât de bine o nimerisem.

[14] *Încă mă trezesc* (en.) (n.tr.)

— Exact aşa simt. Exact aşa. Într-una din zilele astea mă voi obişnui cu ideea că e dimineaţă şi că voi fi un om tot restul vieţii. Tot restul zilelor mele. Dar până atunci, mai bâjbâi pe aici.

I-am aruncat o privire şi i-am atras atenţia.

— Toată lumea face asta. Toţi, într-o zi, ne dăm seama că nu vom fi veşnic copii şi că vom creşte. Tu ai avut momentul respectiv mai târziu decât majoritatea. O să înţelegi.

Zâmbetul trist al lui Sam era sincer.

— Tu şi Beck parcă aţi fi făcuţi din acelaşi aluat.

— Probabil, de-asta ne iubeşti pe amândoi.

Câteva momente mai târziu spuse gânditor:

— *Still Waking Up.* Într-o zi, Grace, o să scriu un cântec pentru tine şi aşa o să se numească. Şi o să-mi numesc albumul după el.

— Pentru că sunt înţeleaptă, am zis eu.

— Da, spuse Sam.

Apoi privi pe fereastră şi am putut să scotocesc în buzunar după un şerveţel fără ca el să mă poată vedea. Începuse să-mi curgă sânge din nas.

Treizeci şi doi
Isabel

La fiecare al treilea pas alergător simţeam că respiraţia îmi explodează din plămâni. Un pas pentru a trage în piept aerul rece. Unul pentru a-l expira şi altul pauză.

Nu mai alergasem de multă vreme şi nu mai alergasem atât de departe de şi mai mult timp. Întotdeauna îmi plăcuse joggingul pentru că puteam gândi în linişte, departe de părinţi şi de casă. Dar după moartea lui Jack, n-am mai vrut să mă gândesc.

Acum asta se schimba.

Şi iată-mă că alergam din nou, deşi era mult prea frig pentru a fi confortabil şi eu nu eram în formă. Chiar şi cu noii mei pantofi ideali pentru alergare, mă dureau gambele îngrozitor.

Alergam spre Cole.

Era un drum prea lung de la casa mea până la casa lui Beck, chiar şi pentru un alergător antrenat. Aşa că am parcat la cinci kilometri distanţă, mi-am făcut încălzirea în ceaţa transparentă şi am pornit.

Aveam suficient timp pe parcursul a cinci kilometri să mă răzgândesc. Dar iată-mă, deja vedeam casa şi încă mai alergam. Probabil că arătam ca naiba, dar ce-mi păsa? Dacă venisem doar să vorbesc, nu conta cum arătam, nu?

Aleea era pustie. Sam plecase deja. Nu eram sigură că era o uşurare sau o dezamăgire. Însemna ca exista o şansă să găsesc casa goală, Cole fiind probabil transformat în lup.

Din nou, nu-mi puteam da seama dacă era o uşurare sau o dezamăgire.

La câteva sute de metri de casă, am încetinit pasul. Aproape că îmi recăpătasem răsuflarea până să ajung în

dreptul uşii. Am încercat clanţa pentru a vedea ce se întâmplă, iar uşa s-a deschis.

Am păşit înăuntru ezitând pe lângă uşa din spate. Eram pe cale să strig „salut“, când mi-am dat seama că putea fi şi altcineva în afară de Cole uman. Aşa că am rămas acolo în colţul întunecat de lângă uşa din spate, privind spre partea mai luminoasă a bucătăriei, amintindu-mi cum l-am văzut pe Jack murind în casa asta.

Era uşor pentru Grace să spună că nu era vina mea. Astfel de cuvinte nu însemnau nimic.

Un sunet brusc şi puternic m-a făcut să tresar. Urmă o pauză lungă, iar apoi încă o izbucnire de trosnituri şi bufnituri de undeva din casă. Era ca o ceartă fără cuvinte. Pentru câteva clipe, am rămas acolo încercând să mă hotărăsc dacă nu era mai bine să mă strecor afară şi să fug înapoi la maşină.

„Deja ai stat deoparte o dată şi n-ai făcut nimic în casa asta“, m-am gândit eu înverşunată.

Aşa că am păşit şi mai mult înăuntru, făcându-mi loc prin bucătărie. Am rămas un pic în hol, uitându-mă în sufragerie, fără să înţeleg exact ce era în faţa mea. Am văzut… apă. Urme inegale de apă străluceau pe podeaua de lemn, părând aproape de gheaţă în perfecţiunea lor.

Am ridicat ochii şi am privit restul sufrageriei. Era complet răvăşită. O veioză căzuse pe canapea cu abajurul strâmb, iar pozele înrămate erau împrăştiate pe jos. Covorul din bucătărie fusese aruncat în dreptul uneia din măsuţele de la capetele canapelei, îmbibat în apă pe o parte, iar un scaun fusese răsturnat pe spate, ca un martor mult prea şocat să se ridice. Am păşit încet, ascultând cu atenţie, dar casa era cufundată în tăcere.

Dezordinea era atât de bizară încât nu avea cum să nu fi fost intenţionată. Cărţile deschise cu faţa în jos în băltoacele de apă. Paginile rupte, conservele ciobite de pe lângă perete. O sticlă goală de vin întoarsă cu capul în jos într-unul din ghivece, zugrăveala coşcovită.

Iar apoi am auzit din nou sunete, lovituri, iar înainte să pot reacţiona, un lup a apărut în stânga mea în hol,

izbindu-se de perete şi năpustindu-se spre mine. Începeam să îmi dau seama cum ajunsese sufrageria în starea aceea.

— Sfinte… am zis eu făcând un pas în spate în bucătărie. Dar se părea că lupul nu era interesat să mă atace. Era ud leoarcă şi înainta prin hol. Părea ciudat de mărunt în contextul acesta, cu blana lui gri-brună lipită de corp, nu părea mai înfricoşător decât un câine. Lupul se îndepărtă câţiva metri, apoi mă privi cu ochi verzi, sfidători.

— Cole, am rostit printre dinţi, inima zvâcnindu-mi în piept. Nebunule!

Spre surprinderea mea, tresări la auzul vocii mele. Mi-am adus aminte că e totuşi un lup, iar instinctele lui urlau la el că eu eram obstacolul dintre el şi ieşire.

M-am tras în spate, dar înainte să pot decide dacă să-i deschid sau nu uşa, Cole începu să tremure. Se mai apropie câţiva metri de mine şi deja era cuprins de convulsii. Am făcut mai mulţi paşi în spate sperând că nu va vomita pe pantofii mei de alergare şi mi-am încrucişat braţele privindu-l cum se transformă.

Trăgându-se într-o parte, Cole lăsă alte câteva urme de gheare în perete – Sam avea să se bucure nespus. Apoi corpul îi fu cuprins de magie. Pielea i se încreţi, apoi i se întinse. Botul lui de lup se deschise dureros. Se rostogoli pe spate, gâfâind.

Redevenit om, zăcea întins pe podea, ca un peste pe uscat, cu braţele uşor marcate de urmele roz ale unor răni. Apoi deschise ochii şi mă privi.

Stomacul mi se strânse. Faţa lui Cole era cea umană, dar sălbăticia nu-i dispăruse din ochi. Într-un final, clipi, iar sprâncenele îi schimbară expresia în aşa fel încât îmi dădea de înţeles că mă vedea cu adevărat.

— Super mişcarea, nu? zise el cu vocea puţin îngroşată.

— Am văzut mai bune de atât, i-am răspuns rece. Ce faci?

Cole nu se mişcă, decât pentru a-şi descleşta pumnul şi a-şi întinde degetele.

— Experimente ştiinţifice. Pe mine. Nu e deloc prima oară.

— Eşti beat?

— Posibil, admise el cu un zâmbet şăgalnic. Nu sunt sigur dacă transformările au legătură cu nivelul de alcool din sângele meu. Nu mă simt prea rău totuşi. Tu de ce ai venit?

Mi-am strâns buzele.

— N-am venit. Tocmai plecam.

Cole întinse mâna în direcţia mea.

— Nu pleca.

— Pentru că o să ne distrăm de minune? am zis eu.

— Ajută-mă să-mi dau seama, zise el. Ajută-mă să-mi dau seama cum să rămân lup.

În mintea mea, mă aflam din nou la căpătâiul fratelui meu, care riscase totul să rămână uman. Degetele şi picioarele îi amorţeau, iar el gemea şi simţea că avea să-i explodeze capul. Nu aveam cuvinte pentru dezgustul pe care îl simţeam faţă de Cole în momentul acela.

— Dă-ţi seama singur, i-am zis.

— Nu pot, spuse Cole, încă întins pe spate, privindu-mă de jos în sus. Pot să mă fac să mă transform, dar e numai de scurtă durată. Frigul ajută, la fel şi adrenalina, cred. Am încercat o baie cu gheaţă, dar nici asta n-a funcţionat până când nu m-am tăiat, ca să simt adrenalina. Dar nu funcţionează. Tot timpul mă transform înapoi.

— Ce păcat, am zis eu. Sam va fi încântat când o să vadă în ce hal arată casa. M-am întors să plec.

— Isabel, te rog, vocea lui Cole mă urmărea, chiar dacă el rămăsese pe loc. Dacă nu pot să mă transform permanent în lup, o să mă sinucid.

M-am oprit, dar nu m-am întors înapoi spre el.

— Nu zic asta pentru a te manipula, OK? E doar adevărul. Ezită. Trebuie să scap cumva, şi e ori una, ori alta. Nu pot, trebuie să îmi dau seama, Isabel. Ştii mai multe despre lupi. Te rog, ajută-mă!

M-am întors. Încă zăcea pe podea cu o mână la piept şi cealaltă întinsă.

— Tot ce îmi ceri e să te ajut să te sinucizi. Nu te preface că ar fi altceva. Ce crezi că ar putea fi dacă devii

lup pentru totdeauna?

Cole închise ochii.

— Ajută-mă să fac asta.

Am râs şi mi-am dat seama cât de crud suna, dar nu m-am stăpânit:

— Hai să-ţi spun ceva, Cole. Am stat în casa asta, exact în casa asta – am arătat spre podea, iar el deschise ochii – în camera aia şi l-am privit pe fratele meu murind. Şi n-am făcut nimic să îl ajut. Ştii cum a murit? A fost muşcat şi a încercat să prevină transformarea. Am aranjat să fie injectat cu meningită bacteriană, ceea ce i-a crescut febra înfiorător, practic, mintea i-a luat foc, i-a distrus degetele şi picioarele şi în cele din urmă l-a omorât. Nu l-am dus la spital pentru că ştiam că ar fi preferat să moară decât să fie vârcolac. Iar în cele din urmă, a obţinut ce a vrut.

Cole se holba la mine. Avea acea expresie pierdută de mai devreme. Mă aşteptam să aibă o reacţie, dar nu apăru. Ochii lui erau goi.

— Îţi spun asta doar pentru că am vrut să scap de tot de vreo sută de mii de ori de atunci. M-am gândit să beau – metoda mamei – sau să mă droghez – tot metoda mamei – sau să iau una din cele zece milioane de puşti ale tatălui meu şi să-mi zbor creierii. Partea tristă? Nici măcar pentru că mi-ar fi dor de Jack. Doar mi-e, dar nu de asta vreau să mor. Ci pentru că mă simt atât de vinovată pentru cum l-am ucis. Eu l-am ucis. Iar în unele zile nu pot suporta asta. Dar reuşesc până la urmă. Pentru că asta-i viaţa, Cole. Viaţa e durere. Trebuie să treci peste cât de mult poţi.

Cole răspunse simplu:

— Nu vreau.

Se pare că sinceritatea lui mă izbea întotdeauna când mă aşteptam mai puţin. Ştiam că mă făcea să empatizez cu el, chiar şi atunci când nu voiam, dar nu mă puteam abţine aşa cum nu mă putusem abţine nici să îl sărut înainte. Mi-am încrucişat braţele din nou, simţeam că voia să-mi smulgă o mărturisire şi nu cred că mai aveam ceva de mărturisit.

• Cole •

Zăceam acolo, zdrobit, pe podea. Fusesem atât de sigur că aceasta era ziua în care aveam să-mi adun curajul să sfârşesc totul!

Dar nu a fost. Pentru că, într-un fel, privindu-i chipul când vorbea despre fratele ei, nu am mai simţit nevoia.

Simţeam că toţi cei din casa asta aveau motive întemeiate să îşi dorească să scape, iar eu eram singurul care încerca. Obosisem.

— Nu-mi dădusem seama cât eşti de umană, am spus eu. Chiar ai trăiri adevărate.

— Din păcate.

— M-am holbat la tavan. Nu eram sigur în ce direcţie să o iau.

— Ştii ce nu vreau să mai fac? zise ea. Nu vreau să mă mai uit la tine gol puşcă pe podea. Parcă n-ai umbla îmbrăcat niciodată. Mereu eşti dezbrăcat când te văd. Eşti sigur că eşti om?

Am dat ochii peste cap şi am încuviinţat. Sunetul capului meu frecându-se de podea încă îmi răsuna în urechi.

— Bine, deci nu vei face nimic jenant cât ieşim în oraş. Pune nişte haine pe tine, hai la o cafea!

I-am aruncat o privire deloc entuziasmată, iar pe buze i s-a aşternut zâmbetul ei crud, subţire.

— Dacă vrei să te sinucizi şi după cafea, o să ai toată ziua la dispoziţie.

— Uh, am mormăit eu ridicându-mă în picioare. Am fost luat prin surprindere de perspectivă, privind în jur la camera pe care o răvăşisem. Nu mă aşteptasem să fac aşa ceva din nou. Coloana mă durea de la atâtea transformări succesive. Sper să fie o cafea cel puţin perfectă, i-am zis.

— Nu-i prea grozavă, recunoscu Isabel.

Avea o privire ciudată acum că mă ridicasem în picioare: mai liniştită?

— Dar recunosc că pentru orăşelul ăsta uitat de lume e mai bună decât te-ai aştepta, continuă ea. Ia ceva lejer pe

tine. Avem de mers cinci kilometri până la maşină.

Treizeci şi trei
Sam

Studioul nu era prea impresionant pe dinafară. Era o clădire turtită şi ponosită, cu un microbuz turtit şi ponosit parcat pe alee. Pe locul liber de lângă stătea nemişcat un labrador, aşa că Grace a parcat în stradă. Scrută cu privirea zona şi trase frâna de mână.

— Câinele ăla e viu? întrebă ea. Crezi că ăsta e locul?

— Da, aşa cred, am răspuns eu şi am arătat spre abţibildurile de pe microbuz, toate cu logourile unor formaţii independente din Duluth: Finding the Monkey, The Wentz, Alien LifeForms. Nu auzisem de niciuna, erau prea puţin cunoscute pentru a fi difuzate la radio, dar numele lor apăreau destul de des în anunţurile locale şi le recunoşteam.

— Dacă suntem răpiţi de o adunătură de hipioţi, o să dau vina pe tine, zise ea deschizând portiera.

Înăuntru pătrunse o briză de aer rece, purtând mirosul oraşului: gaze de eşapament, asfalt, o grămadă de oameni şi o grămadă de clădiri.

— Tu ai ales locul.

Grace mă sărută în fugă şi ieşi din maşină. Pentru o clipă păru nesigură pe picioare, dar îşi reveni imediat. În mod clar nu voia ca eu să observ asta.

— Te simţi OK? am întrebat eu.

— N-aş putea fi mai OK, zise ea, deschizând portbagajul.

Când m-am aplecat să-mi iau chitara, am fost cuprins brusc de emoţii. M-am mirat doar că nu le căzusem pradă mai devreme. Am apucat mânerul husei mele de chitară şi m-am rugat să nu uit acordurile.

Ne-am îndreptat spre uşă. Câinele nu a ridicat capul.

— Cred că e mort, zise Grace.

— Cred că e ca un fel de preş sub care ascunzi cheia.

Grace îşi încleştă degetele în buzunarul pantalonilor mei. Eram pe cale să bat la uşa de la intrare când am văzut plăcuţa scrisă cu marker permanent: INTRAREA ÎN STUDIO, PRIN SPATE.

Aşa că ne-am dus în spate, unde scările crăpate din beton, cu trepte mult prea late, ne-au condus spre un beci în dreptul căruia se afla un alt indicator scris de mână: ANARCHY RECORDING, INC. INTRARE. Dedesubt era un ghiveci cu nişte panseluţe ofilite, plantate prea devreme şi mâncate de brumă.

M-am întors spre Grace.

— Anarchy, Incorporated. Sună un pic ironic.

Grace îmi aruncă o privire exasperată şi ciocăni la uşă. Mi-am şters mâinile transpirate de pantaloni.

Uşa se deschise dezvăluind un alt labrador înăuntru, de data aceasta cu siguranţă viu, şi o fată de vreo douăzeci şi ceva de ani cu o bandană roşie pe frunte. Arăta atât de interesant şi de ne-drăguţ, încât trecea de dimensiunea urâtului într-un alt spaţiu aproape la fel de bun ca frumosul: avea un nas mare, coroiat, ochii căprui adormiţi şi pomeţi ascuţiţi. Părul îl avea prins într-o mulţime de codiţe răsucite în vârful capului, ca o Prinţesă Leia în variantă mediteraneană.

— Sam şi Grace? Intraţi.

Avea o voce frumoasă, complicată, o voce de fumătoare, deşi emana un iz de cafea, nu de ţigări. Grace, brusc motivată, păşi în studio, hipnotizată de mirosul de cafea.

Odată ce uşa se închise în urma noastră, nu mai eram într-un beci prăpădit, ci într-o capsulă de înaltă tehnologie, dintr-un alt univers. Aveam în faţă un perete de mixere de sunet şi monitoare computerizate, întreaga cameră era întunecată şi izolată fonic. Tastele erau iluminate de dedesubt, la fel şi o canapea joasă, neagră. Unul din pereţi era din sticlă şi dădea spre o cameră întunecată, izolată fonic, cu un pian şi o mulţime de microfoane înăuntru.

— Eu sunt Dmitra, spuse fata cu cozile, întinzând o mână. Mă privi fără să clipească şi în momentul în care

i-am întâlnit ochii am făcut un pact nerostit: ea nu se va holba la ochii mei galbeni, iar eu nu mă voi holba la nasul ei. Tu eşti Sam sau Grace?

Am zâmbit la această glumă şi am strâns mâna.

— Sam Roth. Îmi pare bine.

Dmitra strânse şi mâna lui Grace, care se împrietenise cu labradorul.

— Ce facem azi, copii?

Grace se uită la mine.

— Un demo, cred.

— Crezi? Cu ce fel de instrumente avem de a face?

Am ridicat chitara.

— OK, spuse ea. Ai mai făcut asta până acum?

— Nu.

— Un virgin. Câteodată, exact ce-ţi trebuie, zise ea.

Îmi aducea aminte un pic de Beck. Chiar dacă zâmbea şi glumea, puteam să-mi dau seama că era cu ochii pe mine şi pe Grace, gata să ia decizii radicale. Şi Beck făcea asta, lăsa impresia de prietenie, cât timp se hotăra dacă merita sau nu să-şi piardă timpul cu tine.

— Tu intri acolo deci, continuă ea. Vreţi nişte cafea înainte să începem?

Dmitra ne arătă bucătăria improvizată, iar Grace se îndreptă într-acolo.

— Ce asculţi? mă întrebă Dmitra între timp.

Am aşezat husa de chitară pe canapea şi am desfăcut-o. Am încercat să nu par pretenţios.

— Mult indie rock. The Shins, Elliott Smith, José Gonzáles, Damien Rice. Gutter Twins. Din astea.

— Elliott Smith, repetă Dmitra, de parcă n-aş fi zis şi alte nume.

Grace se întoarse cu o cană urâtă cu o căprioară. Dmitra butonă ceva la computer, care putea fi sau nu fi atât de util pe cât voia ea să pară. Într-un final, mă pofti în cameră, îmi prezentă două microfoane, unul pentru voce, altul pentru chitară, amândouă aplecate atent spre mine, şi îmi pasă o pereche de căşti.

— Ca să putem vorbi cu tine, zise ea dispărând dincolo

de perete. Grace aştepta şi ea cu mâna pe capul labradorului.

Degetele mele păreau soioase şi nepotrivite pentru ceea ce doream de la ele. Căştile miroseau ca şi cum ar fi fost purtate de prea multe capete. Din colţul meu de scaun, am privit-o rugător pe Grace, care arăta atât de frumoasă şi nemişcată în lumina difuză din jurul ei, ca un fotomodel dintr-o revistă de artă. Mi-am dat seama că nu o întrebasem cum se simţea în dimineaţa asta. Dacă încă îi era rău. Ţin minte că se clătinase lângă maşină şi avusese grijă să nu observ. Am înghiţit în sec, aveam gâtul uscat şi am întrebat în schimb:

— Putem să ne luăm un câine?

— Putem, spuse Grace mărinimos. Dar nu o să-l plimb dimineaţa. O să dorm.

— Eu nu dorm niciodată.

Am tresărit, auzind vocea Dmitrei în căşti:

— Poţi să cânţi un pic ca să ajustez nivelurile?

Grace se aplecă şi mă sărută pe frunte, cu grijă, fără să verse cafeaua pe mine.

— Baftă!

Speram ca ea să stea cu mine cât timp cântam, să-mi aducă aminte de ce eram aici, dar în acelaşi timp, nu avea sens să cânt despre cât de dor îmi era de ea uitându-mă la ea, aşa că am lăsat-o să plece.

• Grace •

M-am aşezat pe canapea şi am încercat să mă prefac că nu eram intimidată de Dmitra. Nu s-a sinchisit să vorbească din politeţe cu mine cât a umblat la mixere şi nu ştiam dacă aş fi deranjat-o dacă vorbeam eu cu ea, aşa că am rămas acolo, urmărind ce se întâmpla.

Momentul de linişte era bine-venit. Capul începea să-mi pulseze în acelaşi mod lent, căldura ciudată mi se împrăştia din nou în corp. Când încercam să vorbesc, migrena îmi încleşta dinţii. Căldura mi se împrăştia în corp din nou, iar durerea surdă se înnoda iarăşi în gât. Am dus

un şerveţel în dreptul nasului, dar nu sângeram.

„Adună-te măcar pentru astăzi, mi-am zis. Astăzi nu e vorba despre tine.“

Nu aveam să-i stric ziua lui Sam. Aşa că am stat pe canapea şi mi-am ignorat corpul cât de bine am putut.

Sam se întoarse cu spatele în aşa fel încât privea în altă parte cât timp îşi acorda chitara. Era aplecat asupra instrumentului.

— Cântă numai un pic, spuse Dmitra, şi l-am văzut întorcând capul la auzul vocii ei în căşti. Începu să ciupească rapid corzile, într-un mod cum nu mai auzisem până acum. Apoi începu să cânte cu vocea. Prima notă tremură, se simţeau emoţiile, însă se redresă rapid. Vocea îi răsuna clar, sincer. Cântecul era despre durere şi despărţire – m-am gândit că era vorba de Beck sau de mine, dar apoi mi-am dat seama că era despre Sam:

O mie de feluri de a-ţi lua rămas-bun,
O mie de feluri de-a plânge,
O mie de feluri de-a pleca acum,
De a-ţi lua rămas-bun,
De a rosti clar cuvinte pe care
Aş putea să le uit
Când îmi voi regăsi vocea.

Auzind vocea lui Sam în boxe, o făcea să sune complet diferit. Pentru un motiv sau altul, faţa mea voia doar să zâmbească la nesfârşit. Nu părea normal să fiu atât de mândră de ceva la care nu contribuisem cu nimic, dar nu mă puteam abţine. În faţa mixerului, Dmitra rămăsese nemişcată, cu degetele aşezate pe manete. Avea capul plecat. Ascultă atent, apoi spuse fără a se întoarce spre mine:

— S-ar putea să ne alegem cu ceva de calitate astăzi.

Am continuat să zâmbesc. Ştiusem asta de la început.

Treizeci şi patru
Isabel

La trei după-amiaza, Kenny’s era gol. Mirosea în continuare a mic dejun unsuros: bacon ieftin, cartofi prăjiţi în prea mult ulei şi un vag iz de fum de ţigară, cu toate că fumatul nu era permis.

Faţă în faţă cu mine, Cole stătea ghemuit, iar picioarele lui erau atât de lungi încât continuam să mă lovesc de ele pe sub masă. Nu părea să aibă ce căuta într-o cârciumă de provincie ca asta, aşa cum probabil nici eu nu păream. Părea creaţia unui designer de top care ştia cu ce se ocupă – avea trăsături deosebite, brutale şi pline de personalitate, periculos de ascuţite. Separeul părea să se risipească în jurul lui, ridicol de demodat şi de ţărănesc, părea un decor perfect pentru o şedinţă foto ironică. Eram fascinată de mâinile lui – aspre, unghiuri ciudate şi vene proeminente. Îi urmăream abilitatea degetelor în cele mai banale gesturi – amestecarea zahărului în cafea.

— Eşti muzician? am întrebat.

Cole mă privi pe sub sprâncene. Ceva îl deranjase la această întrebare, dar nu era chip să fi ghicit ce.

— Da, zise el.

— Ce fel?

Afişă o privire ca orice muzician adevărat când e întrebat despre muzica sa. Vocea lui căpătă un ton autocritic când răspunse.

— Un pic din toate. Clape, cred.

— Am un pian la mine acasă.

Cole îşi privi mâinile.

— Nu prea mai cânt.

Apoi rămase din nou tăcut, acea tăcere grea, toxică părând să se întindă peste masa dintre noi.

Nu mi-a observat privirea, nu s-a obosit să se uite spre mine. Nu-mi plăcea să discut nimicuri. M-am gândit să o sun pe Grace pentru a o întreba ce să-i spun unui vârcolac sinucigaş şi reticent, dar îmi uitasem telefonul undeva. În maşină poate.

— La ce te uiţi? am întrebat într-un final, fără a aştepta un răspuns.

Spre surprinderea mea, Cole întinse mâna spre mine, cu degetele răşchirate. În privirea lui se putea citi atât mirarea, cât şi dezgustul, iar vocea lui reflecta aceste sentimente.

— În dimineaţa asta, când am devenit din nou eu, aveam în faţă o căprioară. Nu era chiar moartă. Mă privea, spuse el, şi ridică ochii spre mine pentru a-mi observa reacţia. Dar nu se putea mişca, pentru că în forma mea de lup îi spintecasem burta şi cred că începusem să o mănânc de vie şi cred că am continuat să fac asta… Aveam mâinile mânjite de măruntaiele ei.

Îşi privi degetul mare, iar acum am putut observa dunga maro de sub unghie. Vârful degetului îi tremura, atât de uşor, încât aproape că nu observai.

— Nu pot să mă curăţ, spuse el.

Mi-am sprijinit mâna pe masă, cu palma în sus, iar când nu a înţeles ce voiam, am întins braţul un pic mai mult şi i-am apucat degetele. Cu cealaltă mână, mi-am scos unghiera din geantă şi uşor, i-am curăţat mizeria de sub unghie.

Mâna lui rămase nemişcată între noi, cu palma în jos şi degetele răşchirate pe faţa de masă, ca a unui animal gata să-şi ia zborul.

— Nu cred că fratele tău a murit din vina ta, spuse Cole.

Am dat ochii peste cap.

— Bine, Grace.

— Ce?

— Grace. Prietena lui Sam. Şi ea spune acelaşi lucru. Dar ea nu a fost acolo. În fine, tipul pe care a încercat ea să-l salveze în felul ăla a supravieţuit. Îşi permite să fie generoasă. De ce vorbim despre asta?

— Pentru că m-ai făcut să merg cinci kilometri pentru o cafea care nici măcar nu-i proaspătă. Spune-mi care-i faza cu meningita.

— Meningita cauzează stări febrile. Privirea lui goală mi-a dat de înţeles că nu începeam de unde trebuie. Grace a fost muşcată când era copil, dar nu s-a transformat niciodată, pentru că idiotul de taică-su a încuiat-o în maşină într-o zi de vară şi aproape s-a prăjit înăuntru. Am decis să mai încercăm să reproducem efectul cu o febră foarte mare, şi ne-am gândit în mod evident la meningită.

— Care are o rată de supravieţuire de treizeci şi cinci la sută, spuse Cole.

— De la zece la treizeci la sută, l-am corectat eu. Şi ţi-am zis, l-a vindecat pe Sam, l-a omorât pe Jack.

— Jack e fratele tău.

— A fost, da.

— Şi tu i-ai făcut injecţia?

— Nu, Grace s-a ocupat. Dar eu am făcut rost de sângele infectat.

Cole privi neliniştit.

— Nici nu e nevoie să-ţi spun de ce vina pe care o simţi e mult prea mică.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu…

— Şşşş, spuse el. Îşi retrase mâna înapoi în partea lui de masă şi se holbă la recipientele de sare şi piper. Mă gândesc. Sam nu se mai transformă deloc?

— Nu. Cumva, febra a prăjit lupul din el, ceva de genul ăsta.

Cole clătină din cap fără a ridica privirea.

— Nu are niciun sens. Nu trebuia să fi funcţionat. E ca şi cum ai spune că tremuri atunci când ţi-e frig şi transpiri când ţi-e cald, aşa că o să te băgăm la cuptor câteva minute şi nu o să mai tremuri niciodată.

— Ei bine, nu ştiu ce să-ţi zic. Asta trebuia să fi fost ultimul an pentru Sam, trebuia să fie lup acum. Febra a funcţionat.

Se încruntă la mine.

— N-aş spune că febra a funcţionat. Aş spune că ceva legat de meningită a stopat transformările. Ceva legat de ziua aceea închisă în maşină. Asta poate fi adevărat. Dar să spui că febra e motivul? Nu poţi dovedi.

— Mare om de ştiinţă mai eşti!

— Tatăl meu…

— Savantul nebun, am intervenit eu.

— Da, savantul nebun. Obişnuia să spună o glumă la ore. Cu o broască, cred că era o broască. Poate era un greiere. Broască, în fine. Un biolog are o broască şi spune: „Broască, sari“. Broasca sare patru metri, biologul notează. Apoi îi taie un picior şi spune: „Broască, sari“, iar broasca sare doi metri. Biologul notează. Îi mai taie un picior, spune „Sari“, şi broasca sare un metru. Savantul notează. Apoi îi taie toate picioarele, spune „Sari“, iar broasca nu sare. Biologul trage concluzia că, odată ce i-au fost tăiate toate cele patru picioare, broasca nu mai aude. Înţelegi?

Eram indignată.

— Nu sunt idioată. Crezi că am tras concluzia greşită. Dar a funcţionat. Ce contează?

— Nu contează pentru Sam, presupun, dacă funcţionează. Dar nu cred că Beck avea dreptate. Mi-a spus că frigul ne face lupi, iar căldura ne face umani. Dar dacă asta ar fi adevărat, lupii noi, ca mine, nu ar fi instabili. Nu poţi să inventezi reguli şi apoi să spui că nu contează pentru că trupul tău nu le cunoaşte încă. Ştiinţa nu funcţionează aşa.

Am rămas pe gânduri.

— Deci crezi că logica e ca în bancul cu broasca?

— Nu ştiu, la asta mă gândeam când ai venit tu. Voiam să văd dacă pot declanşa o transformare altfel decât prin frig.

— Prin adrenalină. Şi tâmpenie.

— Da. La asta mă gândesc, şi aş putea să greşesc. Dar nu cred că frigul cauzează transformarea. Cred că e felul în care creierul tău reacţionează la frig şi asta dictează corpului să se transforme. Două lucruri complet diferite.

Unul este temperatura reală. Celălalt este temperatura pe care o percepe creierul tău. Degetele lui Cole apucară şerveţelul. Cred că ne-am descurca mai bine cu o foaie de hârtie.

— N-am hârtie, dar… i-am întins un stilou din poşetă.

Chipul i se schimbă complet. Se aplecă asupra şerveţelului şi desenă un grafic.

— Vezi… frigul îţi scade temperatura şi îi spune hipotalamusului să te protejeze. De asta tremuri. Hipotalamusul face o grămadă de alte lucruri amuzante, de genul îţi spune dacă eşti o persoană matinală, îi spune corpului să producă adrenalină şi câtă grăsime să ai şi…

— Nu e adevărat. Inventezi.

— Ba nu, spuse Cole sincer. Asta se discuta la mine la cină unde am crescut eu. Mai adăugă un punct graficului său. Hai să ne prefacem că mai este ceva pe care frigul îl obţine de la hipotalamus. Scrise „transformarea în lup“ în dreptul noului punct. Şerveţelul se destrămă în acel loc.

L-am întors spre mine ca să-i pot citi scrisul inegal şi dezordonat.

— Şi meningita unde intră în discuţie?

Cole clătină din cap.

— Nu ştiu, dar ar putea explica de ce sunt uman în clipa asta.

Înainte să întoarcă şerveţelul spre el, scrise cu litere de o şchioapă: METH.

I-am căutat privirea.

Nu a coborât ochii. Erau atât de verzi în lumina după-amiezii!

— Ştii că se spune că drogurile îţi dau creierul peste cap? Cred că e adevărat.

Am continuat să mă uit la el şi mi-am dat seama că se aştepta să întreb despre dependenţa lui din trecut.

Ce am zis în schimb a fost:

— Vorbeşte-mi despre tatăl tău.

• Cole •

Nu ştiu de ce i-am spus despre tata. Nu era persoana cea mai compătimitoare cu care să vorbeşti. Poate că de asta i-am şi spus.

Nu i-am spus prima parte. Cândva, demult, înainte de lupul cel nou legat fedeleş pe bancheta din spate a unui Chevrolet Tahoe, înainte de Clubul Josephine, înainte de NARKOTIKA, a fost un băiat pe nume Cole St. Clair, care putea face orice. Iar responsabilitatea acelor posibilităţi era atât de grea încât s-a autodistrus înainte de a apuca să facă ceva.

Ce i-am spus a fost:

— Cândva, demult, am fost fiul unui savant nebun. O legendă. Fusese un copil-minune, apoi un geniu în adolescenţă, pe urmă un semizeu în carieră. Se ocupa cu genetica şi ajuta la naşterea unor copii mai frumoşi.

Isabel nu a spus că nu e aşa rău. Doar a tăcut.

— Şi asta era bine, am zis. Şi fusese bine. Ţin minte fotografii cu mine stând pe umerii lui, cu oceanul în spate. Ţin minte jocuri de cuvinte în maşină. Ţin minte piese de şah, grămezi de pioni pe marginea tablei. Era mai mereu plecat, dar nu-mi păsa de asta. Totul era minunat când el era acasă, iar fratele meu şi cu mine am avut copilării fericite. Da, totul era bine, până când am început să creştem.

Era greu să-mi aduc aminte prima dată când mama a rostit cuvintele, dar sunt destul de sigur că acela a fost momentul când totul a început să se prăbuşească.

— Nu mă ţine în suspans, zise Isabel sarcastic. Ce a făcut?

El nu a făcut nimic. *Eu* am făcut ceva.

Ce făcusem? Cred că făcusem un comentariu deştept legat de ceva din ziar, mă descurcasem la şcoală suficient de bine încât să sar peste o clasă, rezolvasem un puzzle pe care ei nu mă crezuseră în stare să-l rezolv. Într-o zi, mama a spus pentru prima oară, cu jumătate de zâmbet pe faţa ei lunguiaţă şi ştearsă care mereu părea obosită – probabil, urmele unei căsnicii aşa lungi lângă un geniu măreţ – a spus: „Ghici cu cine seamănă?“

Începutul sfârşitului.

Am ridicat din umeri.

— L-am lăsat pe fratele meu la şcoală. Tata voia să-l aduc şi pe el la laborator. Voia să urmez cursuri universitare. Voia ca eu să devin el.

M-am oprit, gândindu-mă la toate momentele când l-am dezamăgit. Tăcerea era întotdeauna, *întotdeauna* mai dureroasă decât ţipetele.

— Nu eram el. El era un geniu. Eu nu eram.

— Mare chestie!

— Pentru mine nu conta. Dar pentru el da. Voia să ştie de ce nu încerc măcar. De ce am apucat-o în direcţia opusă.

— Care a fost direcţia aia? întrebă Isabel.

Am privit-o tăcut.

— Nu-mi arunca privirea aia. Nu încerc să aflu cine eşti. Nu-mi pasă cine eşti. Vreau doar să ştiu ce te-a făcut să fii aşa.

Chiar în clipa aceea, trei fete de vreo doisprezece-treisprezece ani, cu chipurile vesele şi pline de coşuri, apărură în capătul mesei. Toate trei afişau aceeaşi expresie de încântare. Nu le cunoşteam personal, dar văzusem atâtea altele ca ele. Ştiam imediat ce avea să spună.

Isabel le privi.

— Hei, dacă vreţi să împărţiţi pliante pentru cercetaşi, valea. De fapt, valea oricum.

Cea mai îndrăzneaţă dintre cele trei, cu cercei uriaşi în urechi, îmi întinse un carneţel roz.

— Nu-mi vine să cred. Ştiam eu că nu eşti mort. Ştiam eu! Poţi să-mi dai un autograf? Te rog?

Celelalte două chiţăiau entuziasmate.

Probabil, ar fi trebuit să fiu îngrozit că m-au recunoscut. Dar uitându-mă la ele nu mă puteam gândi decât că toate cântecele mele brutale şi nuanţate şi toată suferinţa prin care am trecut compunându-le în camere de hotel nu au servit decât unor copile agitate, cu tricouri cu *High School Musical.* NARKOTICA pentru preşcolari.

— Poftim? am zis eu privindu-le.

Zâmbetele li s-au şters un pic, dar fata cu cerceii nu şi-a retras carneţelul.

— Te rog. Dă-mi un autograf. Nu o să te mai deranjăm după. Jur. Am murit când am auzit „Break My Face“, îl am şi ca ringtone. Ador piesa aia. E cel mai tare cântec din lume. Am plâns când ai dispărut. N-am mâncat zile întregi. Şi am semnat petiţia oamenilor care cred în continuare că mai eşti viu. Doamne, nu-mi vine să cred! Eşti viu.

Una din fetele din spate chiar plângea, copleşită de norocul de a fi dat peste mine în viaţă.

— Ah, am continuat eu să mint delicat. Crezi că sunt… da. Mi s-a mai întâmplat. A trecut ceva vreme. Dar nu, nu sunt.

Am simţit-o pe Isabel cum mă fixează cu privirea.

— Ce? spuse fata cu cercei descumpănită. Arăţi exact ca el. Super drăguţ.

Roşi atât de tare încât părea de-a dreptul dureros.

— Mersi.

„Acum poţi să pleci“, am adăugat mental.

— Chiar nu eşti el? a adăugat fata.

— Chiar nu sunt. Nici nu ştii de câte ori am auzit chestia asta de când s-a dat l-a ştiri, m-am scuzat eu.

— Pot să fac măcar o poză cu telefonul ca să le arăt prietenilor mei?

— Nu cred că e o idee bună, am spus eu neliniştit.

— Înseamnă să vă căraţi de aici, zise Isabel. Valea.

Fetele i-au aruncat priviri de gheaţă, înainte de a pleca în grup. Le puteam auzi în continuare vocile.

— Arată exact ca el, căzu pe gânduri una dintre fete.

— Eu chiar cred că e el, spuse cea cu cercei. Dar nu vrea să fie deranjat. A fugit ca să scape de publicitate.

Ochii lui Isabel mă scrutau intens, aşteptând un răspuns.

— M-au confundat, am zis eu.

Fetele erau înapoi la masa lor. Cea cu cercei privi înapoi şi strigă:

— Te iubesc oricum, Cole!

Celelalte două chicotiră.

— Cole? întrebă Isabel.

„Cole.“ Ajunsesem înapoi la început. Cole St. Clair.

Când am ieşit, fetele mi-au făcut oricum o poză cu telefonul mobil.

Începutul sfârşitului.

Treizeci şi cinci
Sam

Niciodată n-am muncit atât de mult la muzica mea ca în primele două ore din studio. Odată ce Dmitra şi-a dat seama că nu mă credeam un fel de Elliott Smith, a început să-şi dea toată silinţa. Am repetat versurile chiar şi de trei ori, încercând să obţinem un anumit aranjament. Am înregistrat şi zdrăngăneli în plus pe lângă ciupiturile mele de corzi, am adăugat şi efecte de percuţie. Pe unele piese, mi-am înregistrat vocea în diferite armonii, de mai multe ori, până când se auzea o întreagă haită de Sami cântând în canon.

A fost genial, incredibil, obositor. Începusem să-mi dau seama cât de puţin dormisem cu o noapte înainte.

— De ce nu iei o pauză? a sugerat Dmitra după câteva ore. Mă ocup eu de mixaj cu ce-am făcut până acum şi tu ridică-te, întinde-ţi picioarele, du-te la baie, fă-ţi o cafea. Începi să suni un pic plat şi prietenei tale îi e dor de tine.

Prin căşti am auzit-o pe Grace protestând:

— Eu doar stau aici!

Am zâmbit şi mi-am scos căştile. Le-am lăsat lângă chitară şi m-am dus în camera principală. Grace părea la fel de extenuată cum mă simţeam eu. Era întinsă pe canapea cu câinele la picioare. M-am aşezat lângă ea, în timp ce Dmitra mi-a arătat forma vocii mele pe ecranul computerului. Grace mă cuprinse în braţe.

— Cânţi minunat.

Dmitra apăsă un buton, iar vocea mea compresată şi armonizată răsună din boxe. Nu mă recunoşteam, deşi eram eu. Dar eu, ca şi cum aş fi fost la radio. Eu, ascultându-mă din afară. Mi-am încrucişat braţele. Dacă era atât de uşor să faci pe cineva să sune ca un vocalist

profesionist, poate că toată lumea merita o şansă în studio.

— E genial, am zis eu. Nu ştiu ce-ai făcut, dar sună genial.

Dmitra nu se întoarse. Continua să butoneze.

— E meritul tău, copile. Eu chiar n-am făcut mare lucru pe aici.

Nu o credeam.

— Da, sigur. Unde e baia?

Grace arătă înspre hol.

— În stânga după bucătărie.

Mi-am trecut degetele prin părul lui Grace şi apoi am pornit prin labirintul de holişoare. Pe pereţi erau atârnate coperte de albume semnate. În aer plutea un damf de ţigară. La întoarcere, am aruncat o privire mai atentă spre albumele înrămate. Karyn credea că poţi să ştii totul despre cineva după cărţile pe care le citeşte, dar eu ştiam că poţi să-ţi dai seama de mai multe după muzica pe care o ascultă. Dacă era să ne luăm după peretele acela, Dmitra părea să prefere muzica dance şi electronică. Avea o colecţie impresionantă pe care o puteam admira chiar dacă trupele nu erau tocmai pe gustul meu. Mi-am propus să glumesc cu ea pe tema selecţiei impresionante de coperte de albume suedeze.

Câteodată, ochii tăi observă ceva ce creierul nu detectează. Iei în mână un ziar şi îţi vine în minte o frază pe care nu ai citit-o conştient încă. Intri într-o cameră şi îţi dai seama că totuşi ceva nu e la locul sau înainte să te uiţi cu atenţie.

Am simţit că asta se întâmpla acum. Am văzut chipul lui Cole, sau ceva care mă ducea cu gândul la el, dar nu-mi dădeam seama unde. M-am întors la perete şi am aruncat o privire spre copertele albumelor din nou, scrutând desenele, titlurile printate, numele artiştilor.

Şi iată. Mai mare ca toate celelalte. Nu era o copertă de album, ci de revistă, cu un tip care părea să se năpustească afară din cadru. În spate se aflau ceilalţi membri ai trupei, uitându-se la el. Era o copertă celebră. Ţineam minte că o mai văzusem. Ţineam minte săritura

spre cameră a tipului din centru, cu braţele întinse, saltul era tot ce conta, nu-i păsa ce se întâmpla la aterizare. Ţineam minte şi titlul, scris cu acelaşi font pe care îl folosiseră pe coperta albumului: SPARGEREA GHEŢII: SOLISTUL DIN NARKOTIKA VORBEŞTE DESPRE CUM E SĂ AJUNGI CELEBRU ÎNAINTE DE 18 ANI.

Dar nu ţineam minte că tipul avea faţa lui Cole.

Am închis ochii o clipă, coperta încă îmi era imprimată în memorie. Speram să fie doar o coincidenţă. Speram ca Beck să nu fi infectat pe cineva celebru.

Am deschis ochii. Cole era în continuare acolo. Iar în spatele lui putea fi observat mult mai neclar, pe fundal, Victor.

Am pornit cu paşi foarte lenţi spre studio. Ascultau o altă piesă de-a mea, care suna chiar mai bine decât cea de dinainte. Dar dintr-odată părea deconectat de viaţă. De viaţa mea reală, cea care era dictată de schimbările de temperatură, chiar dacă acum pielea mea era în mod clar umană.

— Dmitra, am zis eu, iar ea s-a întors. Grace m-a privit şi ea încruntată, auzindu-mi tonul. Cum îl cheamă pe solistul din NARKOTIKA? am întrebat.

Văzusem toate dovezile de care aveam nevoie, dar nu puteam crede până când nu-mi spunea cineva.

Un zâmbet se răspândi pe chipul Dmitrei, mult mai puţin aspru decât cele pe care le văzusem până acum.

— O, Doamne, ăla da concert. E nebun de legat, dar trupa…

Clătină din cap şi păru să-şi aducă aminte că am pus o întrebare.

— Cole St. Clair. E dat dispărut de mai multe luni.

Cole. Cole era Cole St. Clair.

Şi eu crezusem că era greu să mă ascund în spatele ochilor mei galbeni. Mii de perechi de ochi din lume îl căutau, gata să-l recunoască. Iar dacă îl găseau, ne găseau pe toţi.

Treizeci şi şase
Isabel

— Unde vrei să te las? La casa lui Beck?

Stăteam la mine în maşină, parcată în colţul cel mai îndepărtat de Kenny's, pentru a o feri de loviturile portierelor ţărănoilor de pe aici. Încercam să nu mă uit la Cole, care părea uriaş pe locul din dreapta, prezenţa lui părând să ocupe mai mult loc decât era fizic posibil.

— Nu face asta, spuse Cole.

Mi-am îndreptat privirea spre el.

— Ce să fac?

— Nu te preface că nu s-a întâmplat nimic. Întreabă-mă!

Lumina după-amiezii se stingea rapid. Un nor lung, întunecat tăia văzduhul dinspre vest. Nu aducea ploaie, doar vreme mohorâtă din alte părţi.

Am suspinat. Nu ştiam dacă voiam să ştiu. A şti părea a fi mai complicat decât a nu şti. Dar nu puteam vârî duhul înapoi în lampă acum că ieşise.

— Contează? am întrebat.

— Vreau ca tu să ştii, spuse Cole.

L-am privit, iar chipul lui periculos de frumos chiar şi acum părea să mă îndemne seducător să îl sărut. Avea un chip trist, odată ce ştiai cum să îl citeşti.

— Chiar vrei?

— Vreau să aflu dacă şi alţi oameni în afară de copiii de zece ani mai ştiu cine sunt. Dacă nu, chiar o să mă sinucid.

I-am aruncat o privire seacă.

— Ar trebui să ghicesc?

Fără să îl las să răspundă, m-am gândit la degetele sale agile şi la cât era de chipeş.

— Cânţi la clape în vreun boy band?

— Sunt solistul de la NARKOTIKA.

Am aşteptat o vreme, am aşteptat să-mi spună că glumeşte.

Dar nu glumea.

• Cole •

Faţa nu i s-a schimbat. Poate că publicul meu ţintă chiar erau preadolescenţii. Totul părea o mare farsă.

— Nu mă privi aşa, zise ea. Dacă nu ţi-am recunoscut faţa nu înseamnă că nu ţi-am auzit muzica. Toată planeta ştie de ea.

N-am spus nimic. Ce era de spus? Întreaga conversaţie îmi lăsa o senzaţie de déjà vu, parcă ştiusem dintotdeauna că o să port discuţia asta cu ea, aici în maşină, într-o după-amiază târzie, umbrită de nori.

— Ce? întrebă Isabel, privindu-mă fix în ochi. *Ce?* Chiar crezi că-mi pasă că eşti rock star?

— Nu-i vorba de muzică.

Isabel mă înghionti.

— Lasă-mă să ghicesc. Droguri, femei, multe înjurături. Ce ai putea să-mi spui din ce nu mi-ai spus deja? În dimineaţa asta zăceai gol pe podea şi mi-ai zis că vrei să te sinucizi. Aşa că, ce? Crezi că, dacă am aflat că eşti solistul din NARKOTIKA, s-a schimbat ceva?

— Nu.

Nu-mi dădeam seama cum mă simţeam. Uşurat? Dezamăgit? Îmi doream oare ca lucrurile să se fi schimbat?

— Ce vrei să spun? întrebă Isabel. Vai, o să mă corupi, dă-te jos din maşină! Prea târziu. Nu ai cum să mă manipulezi.

Auzind astea, am izbucnit în râs. M-am simţit un pic prost, ştiam că avea să o ia ca pe o insultă, cu toate că nu era.

— Crede-mă că aş avea cum. Sunt câteva locuri pe care tu nu le cunoşti, şi eu le cunosc atât de bine. Am tras după mine atâţia oameni acolo şi niciunul nu s-a mai întors.

Într-adevăr. Se simţea insultată, credea că o consider naivă.

— Nu încerc să te enervez. Încerc să îţi dau un avertisment drept. Sunt cunoscut mult mai mult pentru chestii de genul ăsta decât pentru muzica mea.

Privirea îi devenise de gheaţă, poate chiar începuse să cedeze.

— Nu cred că sunt capabil să iau o decizie care să nu fie cumva în interes propriu.

Isabel râse acum, un râs ascuţit, necruţător şi atât de sigur de sine încât mi se părea chiar sexy. Băgă maşina în marşarier şi ieşi din parcare.

— Tot aştept să-mi spui ceva ce nu ştiu deja, zise ea.

• Isabel •

L-am adus pe Cole acasă, ştiind foarte bine că era o idee proastă – cred că făceam asta tocmai pentru că era o idee proastă. Când am ajuns acolo, deja se lăsase întunericul. Era o seară fermecătoare, aproape exagerat de frumoasă, cerul căpătase o nuanţă închisă de roz pe care o puteai vedea doar aici, în nordul Minnesotei.

Eram înapoi în locul unde ne cunoscuserăm, dar acum ne ştiam numele. Pe alee era parcată o maşină, BMW-ul albastru al tatălui meu.

— Nu-ţi face griji, am spus eu parcând pe locul de lângă. E tata, e weekend, stă în pivniţă cu un pahar de tărie. Nici nu o să-şi dea seama că suntem acasă.

Cole nu spuse nimic, doar coborî din maşină. Aerul era răcoros, îşi frecă braţele şi mă privi cu ochii goi şi întunecaţi.

— Grăbeşte-te, spuse el.

Am simţit asprimea vântului şi mi-am dat seama despre ce vorbea. Nu voiam să se transforme în lup acum, aşa că l-am apucat de braţ şi l-am întors spre uşa din laterală, cea care dădea spre casa scărilor.

Când am tras uşa după noi, tremura deja. Ne-am trezit în spaţiul îngust al scărilor. Cole se ghemui, sprijinit cu o mână de perete. Câteva secunde, am rămas proptită deasupra lui, cu mâna pe clanţă, aşteptând să văd dacă nu

cumva se transformă.

Într-un final, se ridică. Mirosea a lup, dar chipul nu i se schimbase.

— Asta e prima dată când am încercat să *nu* fiu lup, spuse el.

Apoi se întoarse şi urcă scările fără a mai aştepta indicaţiile mele.

Am venit după el, se făcuse nevăzut în întuneric, cu excepţia mâinilor lui albe de pe balustradă. Aveam impresia că el şi cu mine ne năpusteam cu maşina într-un zid, iar eu, în loc să frânez, apăsam acceleraţia.

În capul scărilor, Cole ezită un moment. Am trecut înaintea lui şi l-am luat de mână, conducându-l spre camera mea din pod. Cole se aplecă pentru a nu se lovi cu capul de pereţii înclinaţi ai mansardei. M-am întors şi l-am apucat brusc de gât înainte să poată reacţiona.

Mirosea foarte puternic a lup, ceea ce în capul meu părea o combinaţie de Sam, Jack şi Grace şi casa lui Beck, dar nu-mi păsa. Gura lui era ca un drog. Sărutându-l, nu voiam decât să-i simt buzele lipite de ale mele şi mâinile lui trăgându-mă spre el. Nu mă puteam gândi la nimic decât la felul grabnic în care îmi răspundea la sărut.

Undeva la parter, ceva căzu şi se sparse cu zgomot de podea. Tata cu ale lui părea să fie din altă lume. Buzele lui Cole mă purtau undeva departe de viaţa mea, cât de departe avea să mă poarte oare întregul lui trup? Mâna mea căuta să-i descheie pantalonii, Cole închise ochii şi trase aer în piept.

M-am desprins de el şi m-am culcat pe pat. Inima îmi bătea cu o viteză absurdă, îl priveam şi îmi închipuiam greutatea lui împingându-mă în saltea.

Dar el rămase acolo.

— Isabel, spuse el.

Mâinile i se bălăngăneau pe lângă corp.

— *Ce?* am întrebat Rămăsesem fără răsuflare, iar el nici măcar nu părea că răsuflă vreodată. M-am gândit la tura de jogging de dimineaţă, nu avusesem timp să-mi retuşez machiajul şi să-mi aranjez părul. Asta era? M-am ridicat un

pic, tot corpul îmi tremura. Ceva în mine se zvârcolea şi nu-mi puteam da seama ce. Ce e, Cole? Haide, zi!

Cole continua să se holbeze la mine, stătea acolo cu pantalonii descheiaţi şi cu pumnii semi-încleştaţi.

— Nu pot să fac asta.

— N-aş prea zice.

Vocea mea sună ironic, scrutându-l de sus până jos.

— Nu *mai* pot să fac asta, spuse el.

Îşi încheie pantalonii şi continuă să mă fixeze cu privirea.

Aş fi vrut să se uite în altă parte. Am coborât ochii ca să nu-i văd expresia feţei. Afişa un aer de superioritate, nu ştiu dacă era neapărat intenţionat. Dar nu putea spune nimic care să nu sune ca şi cum m-ar fi privit de sus.

— Isabel, continuă el. Nu te supăra. *Vreau.* Chiar vreau.

N-am zis nimic, m-am holbat la un fulg de pernă care aterizase pe cuvertura lila.

— Te rog, Isabel, nu face totul mai greu decât ar trebui să fie. Încerc să fiu o persoană cu bun-simţ, OK? Încerc să îmi aduc aminte cum eram înainte să ajung să nu mă mai suport.

— Înainte nu ți-o trăgeai cu nimeni? m-am răstit eu la el.

Pe obraz mi se scurse o lacrimă grosolană.

Când am privit înapoi spre el, era întors cu spatele şi privea pe fereastră cu braţele încrucişate.

— Credeam că vrei să te păstrezi.

— Ce contează?

— Nu vrei să te culci cu mine. Nu vrei să-ţi pierzi virginitatea cu un oarecare cântăreţ ratat. O să ajungi să te urăşti pentru tot restul vieţii. Asta-i faza cu sexul. În rest, e destul de tare, spuse el cu o voce amară. Câteodată, nu vrei să simţi nimic şi metoda funcţionează perfect vreo oră. Dar apoi devine groaznic. Crede-mă!

— Tu eşti expertul, am spus eu.

O altă lacrimă mi se scurse pe faţă. Nu plânsesem din săptămâna în care murise Jack. De ce nu pleca odată?! Cole St. Clair, regele lumii, nu era printre cei care aveau voie să mă vadă plângând.

Cole se sprijini de fereastră, ultimele raze de lumină îi iluminau vag faţa. Fără să mă privească, spuse:

— Am înşelat-o pe prima mea prietenă. De o grămadă de ori. Când am fost în turneu. Când m-am întors, ne-am certat din alt motiv şi i-am spus că am înşelat-o cu atâtea tipe încât nici nu le mai ţineam minte numele. I-am spus că am văzut destule cât să-mi dau seama că ea nu era nimic special. Ne-am despărţit. Cred că eu m-am despărţit de ea. Era prietena cea mai bună a surorii mele şi practic le-am forţat să aleagă între mine şi prietenia lor. Iar acum Victor e pe undeva prin pădure, în pielea unui lup. În pielea unui tip care se transformă în lup. Sunt un prieten pe cinste, nu-i aşa? râse el amar.

N-am spus nimic. Nu-mi păsa de criza lui de conştiinţă.

— Şi ea era virgină, spuse Cole în cele din urmă. Mă urăşte. Şi se urăşte. Nu vreau să-ţi fac şi ţie asta.

L-am privit.

— Nu ţi-am cerut ajutorul. Te-am chemat aici pentru o şedinţă de terapie cumva? N-am nevoie de tine ca să mă salvezi de mine însămi sau de influenţa ta. Cât de slabă crezi că sunt? Pentru un moment am crezut că nu o să zic asta, dar apoi n-am mai ezitat: Trebuia să te las să te sinucizi.

Din nou, privirea aceea, mereu privirea aceea. Trebuia să mă privească de parcă l-aş fi rănit. În schimb, nu era… nimic.

Lacrimile îmi şiroiau pe obraji, împreunându-se sub bărbie. Nici nu-mi dădeam seama pentru ce plângeam.

— Tu nu eşti fata aia, spuse Cole cu o voce obosită. Crede-mă, am văzut destule ca să-mi dau seama. Crede-mă. Nu plânge. Nu eşti fata aia.

— Da? Ce fel de fată sunt?

— O să-ţi spun când o să-ţi dai seama singură. Dar nu mai plânge.

Faptul că se lega de plânsul meu deveni brusc intolerabil. Am închis ochii.

— Pleacă! Pleacă din camera mea!

Când am deschis ochii, dispăruse.

• Cole •

Coborând scările, am fost tentat să ies afară şi să aflu dacă tremurul pe care îl simţisem mai devreme chiar însemna ce credeam eu că înseamnă. Dar am rămas la căldură în casă. Simţeam că ştiu ceva despre mine ce nu ştiusem înainte, conştientizasem ceva şi mi-era teamă că, devenind lup acum, aveam să-mi voalez memoria recentă.

Am coborât pe scările principale, cu grijă, ştiind că tatăl ei e undeva la subsol în timp ce Isabel stătea în turnul ei, singură.

Oare cum era să creşti într-o casă care arăta ca asta? Dacă răsuflăm prea adânc, riscam să dărâm o farfurie decorativă de pe perete sau să scutur petalele uscate din aranjamentele florale. Sigur, crescusem într-o familie înstărită – savanţii nebuni de succes de obicei au şi bani –, dar niciodată casa noastră nu arătase aşa, ci doar ca o casă… locuită.

Am cotit greşit în drum spre bucătărie şi m-am trezit într-un muzeu de istorie naturală a Minnesotei: tavanul era masiv, înalt, iar camera era populată de o mulţime de animale împăiate. Atât de multe încât nu mi-ar fi venit să cred că au fost vreodată reale, dacă nu ar fi răspândit în jur un miros pregnant de hambar. Nu existau legi pentru protecţia animalelor în Minnesota? Unele dintre ele păreau să fie specii pe cale de dispariţie, nu le văzusem niciodată la nord de New York, oricum. M-am holbat la ceva care aducea cu o pisică sălbatică cu o blană exotică, iar ea s-a holbat înapoi la mine. Mi-am adus aminte o frântură de conversaţie cu Isabel, prima dată când ne-am cunoscut – ceva despre cum tatăl ei e pasionat de vânătoare.

Mai mult ca sigur era şi un lup proptit pe vecie în dreptul unui perete pe aici, cu ochii de sticlă scăpărând în întunericul din cameră. Cred că era efectul lui Sam, căci dintr-odată mi se părea un mod îngrozitor de a muri, departe de corpul tău real. Ca un astronaut care moare în spaţiu.

Am privit în jur – mi se părea că atât de puţin mă desparte de animale – apoi am împins o uşă din celălalt capăt al camerei sperând că voi da de bucătărie.

Din nou m-am înşelat. Mă aflam într-o cameră rotundă cu pereţii căptuşiţi, luminată elegant în razele apusului. Ferestrele erau uriaşe. În centru, se afla un pian cu coadă şi nimic altceva. Doar pianul şi pereţii curbaţi, de culoarea vinului roşu. Era o cameră doar pentru muzică.

Mi-am dat seama că nu mai ţineam minte când cântasem ultima dată.

Nu mai ţineam minte când îmi fusese ultima dată dor să cânt.

Am atins marginea pianului, lemnul lustruit era rece. Cumva, în clipa aceasta, când răcoarea serii pândea la fereastră, aşteptând să-mi schimb pielea, mă simţeam uman cum nu mă mai simţisem de multă vreme.

• Isabel •

Am zăcut o vreme, apoi m-am ridicat din pat şi am făcut curat în mica mea baie. M-am spălat pe faţă şi am mers la fereastra unde stătuse Cole mai devreme, întrebându-mă cât de mult se îndepărtase deja. Spre surprinderea mea, am putut vedea o lanternă licărind haotic în albastrul serii, undeva în pădure, spre luminiş. Era Cole? Nu putea fi uman pe o vreme ca asta, nu când fusese cât pe ce să se transforme mai devreme. Era oare tata?

M-am încruntat privind lumina misterioasă, oare era un semn rău?

Apoi am auzit pianul. Am ştiut imediat că nu era vorba de tata, care nici măcar nu asculta muzică, iar mama nu mai cântase de câteva luni. Pe lângă asta, nu erau partiturile delicate şi precise ale mamei. Era o melodie neliniştitoare, care părea să-ţi intre pe sub piele, care se repeta obsesiv, aşteptând parcă şi acompaniamentul altor instrumente.

Diferea atât de mult de modul în care mi-l închipuisem pe Cole, încât trebuia să-l văd cum cântă. Am coborât în

linişte şi am ezitat întâi să intru, trăgând cu ochiul în aşa fel încât să nu fiu văzută.

Era chiar acolo. Nu stătea în poziţia corectă la pian, era aplecat asupra lui cu un genunchi pe scaun, ca şi cum ar fi vrut să plece în orice moment. Degetele de muzician pe care le observasem mai devreme nu se vedeau din acest unghi, dar nici nu era nevoie. Îmi era de ajuns să-i văd chipul. Nu ştia că îl asculta cineva, era pierdut în ritmul clapelor, lumina apusului se revărsa asupra lui, părea că îşi lepădase complet armura. Nu era tipul agresiv de frumos şi încrezut pe care îl cunoscusem cu câteva zile înainte. Era un băiat care repeta o melodie. Părea tânăr şi indecis, încântător. Mă simţeam trădată văzând că el găsise o cale să se adune, în timp ce eu nu puteam.

Cumva, era din nou sincer, împărtăşea încă un secret, iar eu nu aveam nimic să-i ofer în schimb. Pentru prima dată, am văzut *ceva* în ochii lui. Am văzut că trăia din nou, iar trăirea aceasta îl făcea să sufere.

Nu eram pregătită să sufăr.

Treizeci şi şapte
Sam

Drumul înapoi era un colaj de semnalizatoare şi semne de circulaţie care răsăreau brusc din întuneric şi dispăreau la fel de repede cum apăruseră. Vocea mea se auzea atât pe viu, cât şi din boxe. Chipul lui Grace strălucea în lumina inconstantă a farurilor de pe sensul opus.

Ea avea ochii somnoroşi, cu pleoapele grele, însă eu simţeam că nu voi mai dormi niciodată. Mi se părea că trăiam ultima zi din istorie şi trebuia să rămân treaz pe tot parcursul ei. Îi spusesem deja lui Grace despre Cole, cine era el, dar simţeam că erau mult mai multe de spus. Probabil că o plictiseam pe Grace, dar era suficient de amabilă încât să nu se plângă.

— Mi s-a părut că arată cunoscut. Nu înţeleg de ce a făcut Beck asta.

Grace îşi trase manşetele peste vârfurile degetelor. Tenul ei părea albastru în lumina ceasului de la radio.

— Poate că Beck n-a ştiu cine era. Adică, nici eu nu ştiu mare lucru despre NARKOTICA. Ştiu numai cântecul ăla.

— Dar trebuia să aibă măcar o idee. A dat peste el în Canada. Unde era în turneu. *În turneu.* Cât o să mai dureze până când îl vede cineva din Mercy Falls şi îl recunoaşte? Dacă vin să îl ia cu forţa şi se transformă în lup? Când o să fie uman pe timpul verii o să stea închis în casă?

— Poate, spuse Grace. Îşi tamponă nasul cu un şerveţel pe care apoi îl mototoli şi-l vârî în buzunar. Poate că vrea să rămână dispărut, aşa că nu va fi o problemă. Cred că ar trebui să-l întrebi. Sau aş putea să-l întreb eu, din moment ce ţie nu-ţi place de el.

— Nu am încredere în el.

Frământam volanul între degete. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Grace sprijinindu-se cu capul de geam, suspinând. Nu părea să fie ea însăşi.

Imediat, m-am simţit vinovat. Se străduise aşa de mult ca astăzi să fie o zi perfectă şi eu o stricam.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că sunt aşa. Nu-ţi face probleme, OK? Ne gândim mâine la asta.

— Mincinosule!

— Nu fi supărată.

— Nu sunt supărată. Mi-e doar somn şi vreau ca tu să fii fericit.

I-am cuprins mâna la mine în poală. Avea pielea extrem de fierbinte.

— Sunt fericit, am zis eu, deşi mă simţeam mai rău ca înainte. Eram tentat să-i apuc mâna să văd dacă miroase a lup, dar în acelaşi timp nu îmi doream să aflu.

— Asta e una din preferatele mele, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama la ce se referea până ce nu a dat play din nou la piesa care se sfârşise. Pe CD, celălalt Sam, cel neschimbat, cel veşnic tânăr cânta pe două voci armonizate: „Vara m-am îndrăgostit de ea“.

Inima îmi bubuia în piept, iar lumina farurilor brăzda intermitent interiorul maşinii. Nu-mi aduceam aminte când cântasem ultima dată acel cântec. Nu astăzi în studio, ci înainte. Într-o maşină, pe întuneric, aveam degetele în părul lui Grace, iar ea conducea, chiar înainte ca parbrizul să explodeze şi noaptea să se transforme într-un rămas-bun.

Trebuia să fie un cântec fericit. Nu era corect că ajunsese otrăvit de acea amintire, indiferent cât de greu se reparaseră lucrurile de atunci.

Lângă mine, Grace întoarse capul pentru a se rezema de tetieră. Părea obosită, pierdută.

— O să adormi dacă nu te ţin de vorbă? întrebă ea cu un zâmbet vag.

— Sunt OK, am spus eu.

Grace îmi zâmbi şi se înveli cu haina ca o pătură. Îmi trimise un sărut prin aer şi închise ochii. În fundal, vocea

mea cânta: „Vara asta mă va face veşnic fericit, chiar dacă ar fi tot ce am avea“.

Treizeci şi opt
Sam

Casa era răvăşită. Când am păşit în sufragerie, primul lucru pe care l-am văzut a fost Cole cu o mătură şi un făraş în mână – o privelişte mai bizară chiar şi decât transformarea lui în lup apoi am văzut cioburile de sticlă şi mobila răsturnată din spatele lui.

— Aoleu, zise Grace în spatele meu, într-un fel destul de absent. La auzul vocii ei, Cole se întoarse. Avu bunul-simţ să pară surprins, dar nu îndeajuns încât să pară jenat.

Nici nu ştiam ce să-i zic. De fiecare dată când credeam că reuşisem să mi-l apropii cumva, făcea o altă tâmpenie. Şi restul casei arăta tot aşa? Sau doar fiecare colţişor din sufragerie?

Grace, pe de altă parte, se uită la Cole cu mâinile în buzunare şi întrebă oarecum glumeţ:

— Probleme?

Iar spre surprinderea mea, Cole îi zâmbi trist, simpatic, cu o privire cu adevărat jenată de data asta.

— Nişte pisici, spuse el. Mă ocup eu.

Ultima bucăţică îmi era adresată mie. Grace îmi aruncă o privire care spunea în mod clar că ar trebui să mă port mai frumos cu el. Am încercat să-mi aduc aminte dacă m-am purtat vreodată frumos cu el. Probabil, cândva la început.

M-am uitat din nou la Grace. În lumina mai puternică din bucătărie, părea palidă şi obosită, cu pielea străvezie. Trebuia să se odihnească. Trebuia probabil să fie acasă deja. M-am întrebat ce ar fi zis părinţii ei şi când trebuiau să se întoarcă.

— Să aduc aspiratorul? am zis eu, vrând de fapt să aflu dacă era în regulă să o las în compania lui.

— Bună idee, răspunse Grace ferm.

• Grace •

Aşadar, acesta era Cole St. Clair. Nu mai cunoscusem niciun rock star până acum. Nu eram chiar dezamăgită. Chiar şi cu o mătură şi un făraș în mână, arăta ca un rock star, din altă lume, neliniştit şi periculos. Dar nu mi se părea că avea ochii goi aşa cum spunea Sam. Deşi eu nu mă pricepeam prea bine să citesc oamenii.

L-am privit direct şi am întrebat:

— Deci, tu eşti Cole.

— Şi tu Grace, zise el, deşi nu ştiam de unde ştia el asta.

— Da, am zis eu făcându-mi loc până la unul din scaune. M-am aşezat imediat. Începeam să mă simt de parcă înăuntrul meu se purtase o luptă. M-am uitat din nou la Cole. Deci ăsta era tipul care ar fi trebuit să-l înlocuiască pe Sam, în viziunea lui Beck. Se pricepuse alegându-l pe Sam, aşa că eram dispusă să-i acord lui Cole o şansă. Am privit spre scări pentru a mă asigura că Sam nu se întorsese cu aspiratorul, apoi am întrebat.

— Deci, e aşa cum te aşteptai?

• Cole •

Mi-a plăcut de prietena lui Sam chiar dinainte să deschidă gura şi mi-a plăcut şi mai mult după primele cuvinte pe care le-a zis. Nu era deloc cum m-aş fi aşteptat. Era drăguţă, dar nu într-un fel clasic, şi avea o voce plăcută, foarte calmă şi directă, pe care o puteai ţine minte.

Nu am înţeles întrebarea ei la început, iar când nu am răspuns, a adăugat:

— Viaţa de lup?

Era grozav că vorbea despre asta fără ocolişuri.

— E mai bună decât mă aşteptam, am răspuns sincer înainte să mă pot autocenzura. Nu păru dezgustată, ca Isabel. Am privit-o direct şi i-am spus şi restul adevărului:

Am devenit lup ca să uit de mine şi este exact ce mi-am dorit. Când sunt lup, nu mă gândesc decât să fiu cu alţi lupi. Nu mă gândesc la viitor, la trecut, la cine am fost. Nu contează. Tot ce contează este momentul acela şi ceilalţi lupi. Sunt ca un mănunchi de simţuri ascuţite. Nu există limite, nici aşteptări. Este minunat. E cel mai bun drog.

Grace îmi zâmbi de parcă i-aş fi oferit un cadou. Avea un zâmbet atât de blând, atât de sincer! Simţeam că aş fi făcut orice să fiu prieten cu ea şi să capăt acel zâmbet din nou. Mi-am adus aminte ce mi-a zis Isabel despre Grace, cum a fost muşcată şi nu s-a transformat niciodată. M-am întrebat dacă Grace era mulţumită de asta sau poate regreta.

Aşa că am spus ce gândeam:

— Regreţi că tu nu te poţi transforma?

S-a uitat la mâna ei pe care o ţinea în poală, apoi din nou la mine.

— Întotdeauna m-am întrebat cum e. Niciodată nu mi-am găsit locul. Mereu m-am simţit că mă aflu undeva între. Întotdeauna mi-am dorit... Nu ştiu. Se opri, apoi strigă: Ai scos aspiratorul la plimbare, Sam?

Sam apăru cu un aspirator industrial în cameră. Nu fusese plecat decât câteva secunde, dar încăperea părea să fie mai luminoasă când ei doi erau împreună, de parcă ar fi fost două elemente care străluceau unul în prezenţa celuilalt. Văzându-l cum se chinuie cu aspiratorul, Grace afişă un zâmbet diferit, pe care probabil numai el îl primea, iar el i-a aruncat o privire plină de înţeles pe care nu o poţi căpăta decât după multe discuţii purtate pe întuneric.

M-a dus cu gândul la Isabel, la momentele de mai devreme. Nu aveam ce aveau Sam şi Grace. Nu eram nici măcar pe aproape. Probabil, nu am fi ajuns la acel nivel nici într-o mie de ani.

Dintr-odată chiar îmi părea bine că am lăsat-o pe Isabel singură pe pat. Mă durea faptul că îi otrăveam pe toţi cei care se apropiau de mine, dar de data asta era un lucru bun că-mi dădusem seama. Nu puteam să îmi împiedic

autodistrugerea, dar puteam minimiza impactul.

• Grace •

M-am simţit prost stând pe scaun, în timp ce Sam şi Cole făceau curăţenie. În mod normal, m-aş fi repezit să-i ajut. Să faci curat într-o cameră care arăta în halul ăsta era satisfăcător, rezultatul final era mereu vizibil.

Dar în seara asta nu puteam. De-abia reuşeam să-mi ţin ochii deschişi. Simţeam că mă luptasem cu ceva invizibil toată ziua, iar acum mă prindea din urmă. Îmi simţeam stomacul cald şi plin, îmi închipuiam sângele forfotind înăuntru. Aveam pielea fierbinte, fierbinte.

De partea cealaltă a camerei, Sam şi Cole lucrau liniştit în tandem. Cole stătea aplecat cu făraşul, iar Sam măturа bucăţile prea mari pentru a fi aspirate. Într-un fel, mă bucuram să-i văd lucrând împreună. Din nou, m-am gândit că Beck trebuia să fi văzut ceva la Cole. Nu putea să fi fost o coincidenţă că a ales un alt muzician. Nu ar fi făcut ceva atât de riscant, să infecteze un rocker celebru, dacă nu ar fi avut un motiv întemeiat. Poate că s-a gândit că el şi Sam ar fi devenit prieteni, dacă Sam reuşea să rămână uman.

Ar fi bine ca Sam să aibă un prieten dacă eu…

În capul meu, am văzut chipul lui Cole când m-a întrebat dacă regret că nu mă pot transforma.

Mai demult, mi-am închipuit cum ar fi să fiu lup. Să dispar împreună Sam, ca lup, într-o pădure aurie, departe de părinţi şi de busculada vieţii moderne. Din nou, când am crezut că pădurea mi-l va răpi pe Sam, am visat să pot merge cu el. Sam fusese îngrozit. Dar acum, în sfârşit, auzisem şi cealaltă parte a poveştii, de la Cole. „Tot ce contează este momentul acela şi ceilalţi lupi. Sunt ca un mănunchi de simţuri ascuţite.“

Da.

Nu ar fi cu totul rău. Exista şi o răsplată. Să păşeşti direct pe pământ, să vezi şi să miroşi totul cu simţuri noi. Să ştii ce înseamnă să fii parte dintr-o haită, parte din sălbăticie. Dacă pierdeam această luptă, poate că nu ar fi

atât de îngrozitor. Să trăiesc în pădurea pe care o iubesc, chiar ar fi un sacrificiu atât de mare?

În mod iraţional, m-am gândit la teancul de thrillere neterminate de pe raftul din dormitor. Mă vedeam întinsă pe pat lângă Sam, el citind un roman şi eu făcându-mi temele. Mă vedeam în maşina lui, mergând cu geamurile deschise. Mă vedeam de mână cu el într-un campus studenţesc. Vedeam un apartament plin cu lucrurile noastre. Vedeam un inel pe care mi-l întindea în palmă, o viaţă după terminarea liceului. O viaţă în pielea lui Grace.

Am închis ochii.

Durerea era atât de îngrozitoare! Tot corpul mă durea şi nu puteam face nimic. Promisiunea pădurii era diferită atunci când nu era o alegere.

• Sam •

Cred că era obosită. Fusese o zi lungă. Nu am spus nimic până când n-a observat şi Cole.

— A adormit cu aspiratorul pornit? întrebă el, de parcă ar fi fost un copil mic sau un câine şi acesta era un lucru drăguţ.

M-am simţit brusc cuprins de o teamă iraţională, privindu-i ochii închişi, respiraţiile lente, obrajii îmbujoraţi. Apoi Grace ridică puţin capul, iar inima începu să-i bată din nou.

M-am uitat la ceas. Părinţii ei aveau să se întoarcă în curând. Trebuia să o ducem acasă.

— Grace, am spus eu, căci arăta pe cale să adoarmă din nou.

— Mmm?

Încă era ghemuită în fotoliu, cu faţa sprijinită de braţul fotoliului.

— Când ai spus că te aşteaptă părinţii tăi înapoi acasă? am întrebat. Grace mă privi dintr-odată trează şi am putut să-mi dau seama că nu-mi spusese adevărul. Pieptul mi s-a strâns. Ştiu că ai plecat?

Grace coborî privirea cu obrajii îmbujoraţi. Niciodată nu

o văzusem atât de jenată şi cumva devenise mai evident cât de bolnăvicios arăta.

— Ar trebui să ajung acasă înainte să se întoarcă de la expoziţie. La miezul nopţii.

— Adică acum, spuse Cole.

Pentru o secundă neajutorată, fără cuvinte, mi s-a părut că şi mie, şi lui Grace ne trece acelaşi gând prin minte: că nu voiam ca această zi să se sfârşească. Nu voiam să ne despărţim şi să dormim în paturi reci, departe unul de altul. Dar nu avea niciun rost să spunem asta cu voce tare, aşa că am zis:

— Pari foarte obosită, ar trebui să dormi puţin. Ceea ce nu era deloc ceea ce voiam să zic. Voiam să o iau de mână şi să o duc sus, să-i şoptesc: „Rămâi. Rămâi doar“.

Dar atunci aş deveni ceea ce credea tatăl ei că sunt.

Ea suspină.

— Nu vreau.

Am îngenuncheat în faţa ei în aşa fel încât să ne privim în ochi, obrazul încă îi era lipit de fotoliu. Părea atât de tânără şi vulnerabilă, şi nu mi-am dat seama cât de obişnuit eram cu expresia intensă a chipului ei până când aceasta dispăruse.

— Nici eu nu vreau să pleci, am spus. Dar nu vreau să intri în vreo încurcătură. Poţi… să conduci?

— Trebuie să pot, spuse ea. Am nevoie de maşină mâine. Ah, da. Nu e şcoală mâine, profii au zi liberă. Dar poimâine.

Se ridică, încet, nesigur. Şi eu, şi Cole o privirăm cotrobăind după chei şi ţinându-le în mână de parcă nu era sigură ce se face cu ele.

Nu voiam ca ea să plece, dar mai mult de atât, nu voiam să conducă.

— Conduc eu maşina ei, spuse Cole.

L-am privit nedumerit.

Ridică din umeri.

— Conduc eu maşina ei şi ea merge cu tine. Pe urmă mă aduci tu înapoi, sau…

Ridică din umeri din nou.

Grace îmi aruncă o privire care parcă mă ruga să accept, aşa că am acceptat.

— Mersi, îi spuse Grace lui Cole.

— Pentru puţin.

Îmi era greu să cred transformarea lui Cole într-un tip de treabă, dar atâta timp cât nu-i buşea maşina, eram bucuros să petrec câteva clipe în plus cu Grace şi să mă împac cu ideea că a ajuns în siguranţă acasă.

Aşa că am pornit spre casa ei. Cole cu o figură singuratică în scaunul şoferului, în spatele nostru. Iar eu cu mâna lui Grace în poală. Când am ajuns, Cole parcă intuitiv pe alee, iar Grace se aplecă să mă sărute. La început fu un sărut cuminte, dar apoi buzele mi s-au deschis, iar degetele lui Grace mă prinseseră de tricou şi voiam să rămân. Doamne, cât de mult voiam să rămân!

Iar apoi Cole a bătut în geam. Tremura de frig în bătaia rece a vântului, iar eu am deschis geamul reticent.

— Nu cred ca ar fi cazul să o săruţi cu limba. Tatăl ei se uită pe fereastră. De asemenea, ar fi cazul să te grăbeşti, spuse el privind-o pe Grace. În două secunde o să am nevoie de tine să-mi culegi hainele şi cred că nu e nevoie să asiste vreun părinte la asta.

Ochii lui Grace se deschiseră larg.

— Sunt acasă?

Cole făcu semn spre cealaltă maşină de pe alee. Grace se holbă într-acolo, confirmându-mi suspiciunea că întâlnirea noastră fusese clandestină.

— Au zis că întârzie. Mereu vin după miezul nopţii de la expoziţia asta.

— Vin cu tine, am zis eu, deşi mai degrabă m-aş fi spânzurat. Cole mă privea de parcă îmi citea gândurile.

Ea clătină din cap.

— Nu, va fi mai simplu dacă nu eşti acolo. Nu vreau să ţipe la tine.

— Grace, am spus.

— Nu, zise ea. Nu mă răzgândesc. Mă descurc, chestia asta trebuie să se întâmple.

Şi asta era viaţa mea, pe scurt. O sărutam în grabă pe

Grace, îi uram noroc, îi dădeam drumul să plece şi deschideam uşa maşinii larg pentru a feri transformarea lui Cole de ochii care ne pândeau.

Cole se ghemui pe asfalt, tremurând, uitându-se la mine.

— De ce e pedepsită?

L-am privit, apoi i-am întors capul înapoi spre casă, pentru a mă asigura că nimeni nu se uita.

— Pentru că părinţii ei absenţi au decis că mă urăsc. Probabil, pentru că dormeam în pat cu ea.

Cole îşi ridică sprâncenele fără să mai comenteze. Se gândea. Plecă apoi capul şi umerii începură să-i tremure.

— E adevărat că au lăsat-o într-o maşină să se coacă?

— Da, momentul ăla e o metaforă pentru întreaga lor relaţie.

— Drăguţ, spuse Cole. După un moment, adăugă: De ce durează aşa mult? Poate m-am înşelat.

Mirosea deja a lup, am clătinat din cap.

— Pentru că vorbeşti cu mine în acelaşi timp. Încetează să te lupţi cu senzaţia.

Se aplecă exact ca un atlet, cu degetele răşchirate pe asfalt, un genunchi îndoit, părând gata să ia startul.

— Noaptea trecută, nu m-am gândit…

L-am întrerupt. I-am spus ce trebuia să-i fi spus de la început.

— Eram un nimeni când m-a adus Beck. Eram atât de distrus! Nu puteam funcţiona normal. Nu puteam să mănânc şi ţipam când auzeam apa de la robinet. Nu ţin minte asta deloc. Am mari goluri în memorie. Încă sunt distrus, dar nu la fel de rău ca înainte. Cine sunt eu să mă întreb de ce te-a ales Beck pe tine? Nimeni.

Cole mă privi ciudat, apoi vomită, zvârcolindu-se, şi tremurând, se lepădă de forma lui umană, rupându-şi tricoul care se agăţase de marginea maşinii mele. Cole sub formă de lup continuă să tremure pe asfalt, înainte să-l pot convinge să se îndrepte spre pădurea din spatele casei lui Grace.

După ce Cole plecă, am rămas lângă uşa deschisă a maşinii mele, privind casa lui Grace, aşteptând să se

aprindă lumina de la dormitor, închipuindu-mi că sunt acolo. Îmi era dor de sunetele caietelor de şcoală răsfoite, în timp ce eu ascultam muzică pe pat. Îmi era dor de mirosul părului ei şi de sunetul respiraţiei ei şi de exemplarul meu din Rilke de pe noptieră şi de prosopul ei ud de pe spătarul scaunului. Poate ar fi trebuit să fi fost mulţumit după o zi întreagă petrecută cu ea, însă doar mă făcea să îi simt lipsa şi mai tare.

Treizeci şi nouă
Grace

Aveam o stare ciudată de eliberare ştiind că urma să am probleme. Mi-am dat seama că toată ziua mă întrebasem dacă aveam să fiu prinsă, ce s-ar putea întâmpla dacă aflau mai târziu. Iar acum nu mai trebuia să mă întreb.

Ştiam.

Am închis uşa de la intrare şi am păşit în hol. În capăt mă aştepta tata cu braţele încrucişate. Mama era la câţiva paşi de el, ascunsă parţial de uşa bucătăriei, într-o postură similară. Nu au zis nimic, nici eu nu am zis.

Voiam să urle la mine. Mă pregătisem pentru urlat. Întreg trupul meu părea că tremură pe dinăuntru.

— Ei, bine? spuse tata când am păşit în bucătărie.

Asta era tot, fără ţipete. Doar un „Ei, bine?“ de parcă se aştepta să mărturisesc un pomelnic de păcate.

— Cum a fost expoziţia? am întrebat eu.

Tata mă privi.

Mama izbucni prima:

— Nu te preface că nu s-a întâmplat nimic, Grace!

— Nu mă prefac, am zis eu. Recunosc, mi-aţi zis să nu ies şi eu am ieşit.

Mama avea pumnii albi strânşi pe lângă corp.

— Te porţi de parcă n-ai făcut nimic greşit.

Mă simţeam glacial de calmă în sinea mea. Avusesem dreptate când i-am spus lui Sam să nu vină. Nu aş fi reuşit să-mi păstrez la fel de bine cumpătul fără el aici.

— N-am făcut nimic greşit. Am mers la un studio din Duluth cu prietenul meu, am mâncat şi m-am întors înainte de miezul nopţii.

— Nu ai avut acordul nostru, spuse tata. De-asta e greşit. Eşti pedepsită şi ai ieşit oricum. Nu-mi vine să cred

cât de mult ne-ai trădat încrederea noastră în tine.

— Amândoi exageraţi îngrozitor! am izbucnit eu. Mă aşteptam ca vocea mea să sune mai puternic de atât, dar părea slabă prin comparaţie. Starea de bine pe care o căpătasem pe drum înapoi se risipise, îmi puteam simţi pulsul în stomac şi în gât, fierbinte şi bolnăvicios, dar nu m-am concentrat asupra lui şi mi-am păstrat controlul asupra vocii. Nu mă droghez şi nu iau note proaste şi nu-mi fac piercing-uri te miri pe unde.

— Dar… nici nu putea să pronunţe cuvântul.

— Faci sex? completă mama propoziţia lui. În casa noastră? Eşti groaznic de obraznică. Ţi-am lăsat suficient spaţiu să te desfășori şi tu…

Acum am găsit puterea de ridica tonul:

— Spaţiu să mă desfăşor? M-aţi lăsat singură pe planetă! Am stat în casa asta singură sute şi sute de nopţi aşteptând să vă întoarceţi. Am răspuns la telefon de un milion de ori să vă aud spunând: „Scumpo, o să întârziem“. A trebuit să-i rog pe alţii să mă ducă acasă de la şcoală de mii de ori. Spaţiu să mă desfăşor. În sfârşit, am pe cineva pe care l-am ales chiar eu, iar voi doi nu puteţi suporta. Voi…

— Eşti o adolescentă, spuse tata nedorind să mai audă ce aveam de zis. De parcă nu strigasem mai devreme la el. Mă îndoiam că aş fi ridicat vocea dacă nu aş fi avut sângele care îmi pulsa în urechi atât de dureros. Continuă: Ce ştii tu despre ce înseamnă o relaţie responsabilă? E primul tău prieten. Vrei ca noi să credem că eşti responsabilă, dovedeşte-o. Asta nu înseamnă sex între minori şi ignorarea hotărârilor părinţilor, cum ai făcut tu.

— Aşa am făcut. Şi nu îmi pare rău.

Faţa tatei deveni roşie, dinspre guler spre tâmple. În lumina din bucătărie arăta foarte bronzat.

— Ce zici de asta, Grace? Nu o să te mai vezi niciodată cu el. Acum îţi pare rău?

— Hai, lasă-mă, am zis.

Cuvintele lui începeau să pară îndepărtate, neimportante. Aveam nevoie să stau jos, să dorm. Ceva de

genul ăsta.

Cuvintele tatei erau ca nişte cuie care mi se înfigeau în tâmple:

— Niciun „lasă-mă“. Nu mă joc aici. Nu-mi place persoana care eşti lângă el. În mod clar nu ne respectă pe noi, ca părinţii tăi. Nu te las să-ţi distrugi viaţa pentru el.

Am încrucişat braţele peste piept pentru a ascunde faptul că tremurau. O parte din mine era în bucătărie, purtând această conversaţie, iar alta se gândea la ce nu era în regulă cu mine. Pomeţii îmi ardeau, într-un final mi-am recăpătat glasul:

— Nu poţi face asta. Nu mă poţi împiedica să-l văd.

— Ba da, pot, spuse el. Ai şaptesprezece ani şi locuieşti sub acoperişul nostru, aşa că atâta timp cât aceste lucruri sunt valabile, chiar pot. Când o să ai optsprezece ani şi o să termini liceul, atunci n-o să mai pot să-ţi zic nimic, dar în clipa asta, întreaga legislaţie din Minnesota mă sprijină.

Stomacul mi s-a strâns ciudat, de parcă aş fi avut emoţii, în acelaşi timp, fruntea îmi furnica. Mi-am dus degetul la nas şi am simţit că-mi curge sânge. Nu voiam să-i las să vadă asta, mi-ar fi cauzat şi mai multe probleme. Am apucat un şerveţel de pe masă şi mi-am acoperit nările.

— Nu e doar un băiat, le-am spus eu.

Mama se întoarse fluturând mâna prin aer, sătulă de toată discuţia.

— Da, sigur.

În acel moment, o uram.

— Pentru următoarele patru luni, asta este. Nu o să-l mai vezi, nu atâta timp cât am eu un cuvânt de spus în privinţa asta. Şi cu asta am încheiat conversaţia.

Nu suportam să fiu în aceeaşi cameră cu ei nicio secundă în plus. Nu suportam să o văd pe mama uitându-se peste umăr la mine, cu o sprânceană ridicată de parcă îmi aştepta următoarea mişcare. Şi nu puteam suporta durerea.

M-am repezit în camera mea şi am trântit uşa suficient de tare, ca să simt că mă cutremur pe dinăuntru.

Patruzeci
Grace

„Moartea e noaptea dezlănţuită, drumul cel nou.“

Aveam în minte versuri în loc de cântece. Nu ţineam minte cine le-a scris, dar mi-l aminteam pe Sam citindu-le cu voce tare, ridicând fruntea dintr-o carte pentru a-şi da seama cum sună. Mi-am adus aminte şi momentul exact: stând în fostul birou al tatălui meu, scotocind prin notiţe pentru o prezentare orală, în timp ce Sam stătea aplecat deasupra unei cărţi. În confortul acelei camere, cu ploaia îngheţată care se prelingea pe geamuri, cu vocea blândă a lui Sam, citatul păruse nevinovat, deşi inteligent.

Acum, pe întuneric, în tăcerea pustie a camerei mele, cuvintele îmi răsunau febril în minte, păreau înfricoşătoare.

Greaţa din mine era imposibil de ignorat acum. Am aşteptat un timp îndelungat ca să nu îmi mai curgă sânge din nas. A trebuit să trec la hârtie igienică după ce am rămas fără şerveţele. Părea că nu avea să se oprească. Aveam stomacul înnodat în mine. Pielea îmi fierbea.

Tot ce voiam era să ştiu ce nu era în regulă cu mine. Cât de mult va dura. Ce avea să se întâmple cu mine în cele din urmă. Dacă ştiam toate cele lucruri, dacă aveam ceva concret în loc de durere, mă puteam împăca cu asta.

Dar nu aveam niciun răspuns.

Nu puteam dormi. Nu mă puteam mişca.

Am rămas cu ochii închişi. Spaţiul de lângă mine unde Sam dormea de obicei părea uriaş. Înainte de toate astea, când îl aveam cu mine, m-aş fi rostogolit spre el şi mi-aş fi afundat obrazul în spatele lui când mă trezeam în toiul nopţii. Aş fi lăsat ritmul respiraţiei lui să mă adoarmă din nou. Dar Sam nu era aici în seara aceasta, iar somnul

părea undeva departe şi irelevant pe lângă căldura dogoritoare din mine.

În minte, îl auzeam pe tata cum îmi interzice să-l mai văd din nou. Respiraţia mi se tăie o secundă la acel gând. O să se răzgândească. Nu putea să fi vorbit serios. Am încercat să mă gândesc la altceva. Fierbătorul meu roşu. Nu ştiam dacă aşa ceva exista, dar dacă exista, aveam să-mi cumpăr unul. Imediat. Părea deosebit de important să fac din asta un scop. Să fac rost de ceva bani, să cumpăr un fierbător roşu, să mă mut. Să găsesc un loc unde să-l bag în priză.

M-am lăsat pe spate cu o mână pe abdomen, încercând să văd dacă puteam simţi forfota din stomac în degete. Din nou îmi era atât de cald, iar capul îmi părea ciudat, uşor, deconectat de restul corpului.

Cerul gurii mele avea gust de aramă. Indiferent cât de mult înghiţeam, nu puteam scăpa de gustul ăsta.

Nu mă simţeam în regulă.

Ce se întâmpla cu mine?

Nu puteam întreba pe nimeni, aşa că am adunat singură indiciile. Durerea de stomac. Febra. Sângerările din nas. Oboseala. Mirosul de lup. Felul în care lupii mă priviseră, felul în care Isabel mă privise. Degetele lui Sam pe braţul meu când plecam, întorcându-se spre mine pentru o ultimă îmbrăţişare. Toate păreau feluri de a-mi lua rămas-bun.

Într-un final, am încetat să mai neg.

Chiar dacă era doar o virozã. Chiar dacă era ceva grav, dar tratabil. Chiar dacă nu aveam cum să ştiu.

Ştiam.

M-am ridicat pe întuneric, luptând cu lupul din mine, trăgând păturile în aşa fel încât să le adun în poală. Voiam să fiu cu Sam. Aerul rece îmi muşca din obraji şi din umerii dezveliţi. Îmi doream să fi fost tot la casa lui Beck, înapoi în patul lui Sam din dormitorul lui plin de păsări. Am înghiţit durerea, am împins-o mai adânc în mine. Dacă eram acolo acum, m-ar fi cuprins în braţe şi mi-ar fi spus că avea să fie bine şi ar *fi* bine, cel puţin în seara aceasta.

M-am văzut conducând înapoi spre casa lui Beck în

noaptea aceasta. Am văzut expresia de pe faţa lui.

Mi-am frecat tălpile goale una de alta. Era necugetat, bineînţeles. Erau o mie de motive pentru a rămâne, dar…

Am blocat zgomotul static din capul meu. M-am concentrat. Am alcătuit mental o listă cu ce aveam nevoie. O pereche de blugi din sertarul din mijloc şi un pulover şi nişte şosete. Părinţii mei n-ar auzi. Podeaua nu scârţâia prea tare. Era realizabil. Nu auzisem niciun zgomot de sus de multă vreme deja. Dacă nu aprindeam farurile de la maşină, nu aveau să observe că ieşeam de pe alee.

Inima îmi bătea frenetic, animată de ideea evadării.

Ştiam că nu merita să intru într-o încurcătură şi mai mare cu părinţii mei, nu când erau atât de supăraţi. Ştiam că nu-mi va fi uşor să conduc cu pulsul vuindu-mi în urechi şi febra strecurându-mi-se pe sub piele.

Dar nu puteam oricum să-mi fac mai multe probleme decât aveam deja. Îmi interziseseră să îl văd. Ce puteau face mai mult de atât?

Şi nici nu ştiam câte nopţi mai aveam.

M-am gândit la mama, bombănind despre diferenţele dintre dragoste şi atracţie sexuală. La felul în care am plecat să hoinăresc prin pădure, încercând să mă simt vinovată pentru că am ţipat la ea. M-am gândit la tata, deschizând uşa pentru a-l căuta pe Sam. Cât timp trecuse de când mă întrebaseră unde am fost, ce am făcut, dacă aveam nevoie de ceva?

Îi văzusem pe părinţii mei împreună, erau o familie. Le păsa de lucrurile mărunte din vieţile lor. Îl văzusem şi pe Beck şi felul în care îl *cunoştea* pe Sam. Felul în care îl iubea. Iar Sam încă orbita în jurul amintirii lui Beck ca un satelit rătăcit. Părinţii mei şi cu mine doar locuiam împreună, uneori.

Puteai deveni mai matur decât părinţii tăi?

Ţineam minte felul în care mă priviseră lupii. Felul în care m-am întrebat cât timp îmi mai rămăsese. Câte nopţi mai aveam să petrec cu Sam, câte nopţi aveam să mai pierd aici singură.

Încă puteam simţi gustul de aramă. Boala din mine nu

regresa. Se dezlănţuise, dar tot eu eram mai puternică, deocamdată. Încă aveam controlul asupra unor lucruri.

Am coborât din pat.

Am fost cuprinsă de un fel de calm ciudat bâjbâind prin cameră, adunând blugii, lenjeria, tricourile şi perechile de şosete. Esenţialul. Am îndesat hainele în rucsacul cu teme, împreună cu exemplarul favorit din Rilke al lui Sam. Am atins marginea comodei, am luat în braţe perna, m-am oprit în dreptul ferestrei de unde zărisem cândva un lup. Inima îmi zumzăia în piept, aşteptând ca în fiecare clipă tatăl meu sau mama mea să dea buzna pe uşă în toiul pregătirilor mele. Cu siguranţă, cineva trebuia să *simtă* seriozitatea gesturilor mele.

Dar nu se întâmplă nimic. Mi-am luat periuţa de dinţi şi peria din baia din capătul holului, dar casa rămase cufundată în tăcere. Am şovăit în faţa uşii, cu pantofii în mână. Ascultam.

Nimic.

Chiar făceam asta?

— La revedere, am şoptit.

Îmi tremurau mâinile.

Uşa foşni atingându-se de preşul de la intrare, când am închis-o în urma mea.

Nu ştiam când aveam să mă mai întorc.

Patruzeci şi unu
Sam

Fără Grace, eram un animal nocturn. Urmăream furnicile din bucătărie, aşteptând în lumina slabă a becurilor semiarse cu un pahar şi o bucată de hârtie pentru a le putea da afară. Am luat chitara prăfuită a lui Paul de pe stativul ei de lângă şemineu şi am acordat-o. La început normal, apoi în gama Fa şi din nou normal. În beci, am cotrobăit prin raftul de non-ficţiune al lui Beck până ce-am găsit o carte despre finanţe, una despre cum să-ţi câştigi prieteni şi să influenţezi oamenii şi încă una despre stările meditative. Le-am stivuit alături de alte cărţi pe care n-aveam de gând să le citesc. Sus, în baia mea, m-am aşezat pe gresie şi am încercat să desluşesc felul cel mai eficient de a-mi tăia unghiile de la picioare. Dacă îmi făceam mâna căuş în dreptul piciorului, nu reuşeam întotdeauna să prind unghia zburătoare. Le lăsam să aterizeze pe unde apucau, nu găseam decât jumătate pe podeaua albă. Era o bătălie pierdută oricum.

În toiul acestui proces, afară s-au pornit urletele lupilor care răzbăteau pe fereastra dormitorului lui Beck. Cântecele lor sunau diferit în fiecare noapte, în funcţie de cum mă simţeam. Puteau fi sonore, frumoase, un cor de îngeri cu blană grea, îmbibată de mirosul pădurii. Sau o simfonie stranie, singuratică, notele căzând armonios în noapte. Ori voci pline de bucurie, chemând luna să coboare din cer.

În noaptea aceasta era o cacofonie totală, strigăte care cereau atenţie, printre lătrături. Nelinişte. O haită agitată. O haită împrăştiată. De obicei, urlau aşa în nopţile în care ori Beck, ori Paul erau umani, dar în seara aceasta ambii lideri erau acolo. Numai eu lipseam.

M-am ridicat, simţind gresia rece pe tălpile goale, şi m-am dus în dreptul ferestrei. Am ezitat un moment, apoi am tras de mâner şi am deschis-o larg. Aerul rece al nopţii se repezi înăuntru, dar nu mă afectă cu nimic. Eram pur şi simplu uman. Pur şi simplu eu.

Urletele lupilor continuau, mă înconjurau.

„Vă e dor de mine?“

Ţipetele dezorganizate continuară, părând mai degrabă un protest decât un cântec.

„Mi-e dor de voi.“

Iar atunci am avut parte de o surpriză seacă, mi-am dat seama că asta era tot. Mie mi-era dor de ei. Lor nu le era dor. Eu – cel sprijinit de pervaz, plin cu amintiri umane şi temeri, şi speranţe – această persoană care avea să îmbătrânească, această persoană care eram eu – nu voiam să pierd toate astea. Nu îmi era dor să stau printre ei, urlând. Nu se va compara niciodată cu senzaţia degetelor mele pe corzile chitarei. Cântecul lor răsunător nu va fi niciodată la fel de triumfător ca rostirea numelui lui Grace.

— Unii dintre noi încearcă să mai şi doarmă! am strigat eu în întuneric, ceea ce-mi uşura minciuna.

În noapte se lăsă tăcerea. Întunericul îngheţase în linişte, fără chemări ale păsărilor sau foşnete de frunze. Doar şuieratul distant al unor cauciucuri pe un drum îndepărtat.

— Ruuuuuuuuuuuuuuu! am urlat eu pe fereastră, simţindu-mă ridicol încercând să stârnesc haita.

Urmă o pauză. Suficient de lungă ca să îmi dau seama cât de tare voiam ca ei să aibă nevoie de mine.

Apoi începură să urle din nou, la fel de tare ca mai înainte, vocile lor dând buzna una peste alta, pline de viaţă.

Am zâmbit.

O voce cunoscută în spatele meu mă făcu să tresar:

— Credeam că ai intuiţie animală şi capacitatea de a auzi cum cade un fir de păr de la un kilometru distanţă.

Grace. Era vocea lui Grace.

Când m-am întors, stătea în prag cu un rucsac pe umăr.

Avea un zâmbet… timid.

— Iată-mă că m-am furişat în spatele tău, în timp ce tu… ce făceai tu acolo?

Am închis fereastra şi m-am întors, clipind. Grace stătea aici în prag, în dormitorul lui Beck. Grace care trebuia să fie acasă, în patul ei. Grace care îmi bântuia gândurile când nu puteam visa. Simţeam că nu puteam fi surprins. Nu o aşteptasem în tot acest timp să apară aici? Nu mă aşteptasem să o găsesc în prag?

În final, mi-am recăpătat controlul asupra muşchilor şi am traversat camera spre ea. Era suficient de aproape ca să o pot săruta, dar în schimb, am întins mâna după rucsac şi am simţit suprafaţa lui zimţată sub degete. Prezenţa rucsacului era răspunsul la una dintre întrebările mele pe care nu apucasem să le pun. O alta găsi răspunsul în mirosul persistent de lup din respiraţia ei. Iar restul întrebărilor mele: „Ştii ce se va întâmpla când vor afla? Ştii că asta va schimba totul? Vei accepta felul în care te vor vedea? Felul în care mă vor vedea?“ La toate răspunsul era „da“, din partea lui Grace, altfel nici nu ar fi aici. Nu ar fi păşit afară din dormitor dacă nu s-ar fi gândit la toate astea.

Ceea ce însemna că aveam doar o singură întrebare:

— Eşti sigură?

Grace încuviinţă din cap.

Şi astfel, totul se schimbă.

I-am luat rucsacul şi am suspinat.

— Of, Grace!

— Eşti supărat?

I-am cuprins mâinile, legănându-le înainte şi înapoi fără a mă mişca de pe loc. Aveam în minte un amestec de versuri de Rilke – „Tu care nu ai venit niciodată în braţele mele, Iubita mea de la început pierdută“ – cu cuvinte rostite de tatăl lui Grace – încerc din răsputeri să nu spun ceva ce aş regreta mai târziu – şi o personificare a dorului, o întrupare, chiar în mâinile mele care tânjiseră atât de mult.

— Mi-e frică, am zis.

Dar am simţit un zâmbet pe faţă. Iar când ea mi-a văzut zâmbetul, un nor de teamă pe care nu i-l observasem pe faţă se risipi, lăsând în urmă doar un cer senin şi în sfârşit, soarele.

— Bună, am spus eu şi am îmbrăţişat-o.

Acum, când o aveam în braţe, îi duceam dorul mai tare ca înainte, când nu era.

• Grace •

Mă simţeam ameţită, lentă, mă mişcăm ca într-un vis.

Aceasta era viaţa altcuiva, în care fata fugea la iubitul ei. Aceasta nu era Grace cea pe care te puteai baza, cea care întotdeauna preda temele la timp, care nu venea niciodată târziu de la o petrecere şi care mereu respecta contururile. Şi cu toate astea, iată-mă, în corpul acestei fete rebele, aşezându-mi cu grijă periuţa lângă cea roşie, nouă-nouţă a lui Sam, ca şi cum aici ar fi fost locul meu. Ca şi cum urma să rămân aici pentru o vreme. Ochii mă dureau de oboseală, dar creierul continua să-mi zumzăie, foarte treaz.

Durerea se mai domolise acum. Ştiam că se ascundea doar, împinsă într-un colţ de conştiinţa faptului că îl aveam pe Sam aproape, dar mă bucuram oricum de întrerupere.

Pe podeaua de la baie am văzut o mică unghie la baza toaletei. Normalitatea acestui lucru banal mă ajută să îmi dau seama imediat că mă aflam în baia lui Sam, în casa lui Sam şi că aveam de gând să petrec noaptea în dormitorul lui, alături de el.

Părinţii mei m-ar fi omorât. Ce vor face la prima oră a dimineţii? Mă vor suna pe mobil? Vor auzi că sună acolo unde l-au ascuns ei? Ar putea suna la poliţie dacă voiau. După cum a spus şi tata, aveam în continuare sub optsprezece ani. Am închis ochii, mi-l închipuiam pe ofiţerul Koenig bătând la uşă, cu părinţii mei în spate, gata să mă ia cu forţa înapoi. Simţeam că mi se înnoadă stomacul.

Sam ciocăni uşor în uşa întredeschisă de la baie.

— Eşti în regulă?

Am deschis ochii şi l-am privit stând în prag. Se schimbase în pantaloni de casă şi un tricou cu o caracatiţă. Poate că era o idee bună până la urmă.

— Sunt OK.

— Arăţi drăguţ în pijama, zise el, pe un ton ezitant, de parcă recunoştea ceva fără să vrea.

Am întins mâna şi am căutat să-i simt pieptul, să-i simt respiraţiile prin materialul subţire al tricoului.

— Şi tu.

Sam zâmbi melancolic şi mă apucă de mână, ghidând-o spre întrerupător, stinse lumina şi mă conduse în hol, cu picioarele lipăind pe pardoseală.

Dormitorul lui era luminat doar de becul de pe hol şi de lumina ambientală de pe veranda casei, care se reflecta prin fereastră. Puteam distinge vag forma albă a păturii date la o parte cu grijă din patul care ne aştepta. Eliberându-mi mâna, Sam spuse:

— O să sting lumina de pe hol, ai grijă să nu te ciocneşti de ceva.

Îşi feri privirea, părând timid, şi mi-am dat seama cum se simţea.

Parcă ne întâlneam din nou pentru prima oară, parcă nu ne mai sărutaserăm niciodată până atunci şi nu mai petrecuserăm nicio noapte împreună. Totul părea foarte nou şi un pic înfricoşător.

M-am strecurat în pat, aşternuturile erau reci sub mâinile mele şi m-am apropiat de marginea de la perete a saltelei. Holul se întunecă şi l-am auzit pe Sam oftând – un oftat greu, tremurat – înainte de asta, auzisem scârţâitul paşilor lui pe podea. Camera era suficient de luminată cât să-i pot distinge conturul umerilor când s-a urcat în pat cu mine.

Timp de un moment, am rămas întinşi acolo, fără să ne atingem, ca doi străini. Apoi Sam s-a întors spre mine în aşa fel încât îşi sprijinea capul pe perna mea.

Când m-a sărutat, buzele lui păreau moi şi grijulii, simţeam fiorul primului nostru sărut, dar şi familiaritatea

dobândită din amintirile tuturor sărutărilor noastre. Îi puteam simţi bătaia inimii prin tricou, un ritm rapid care se accelera când ne încolăceam picioarele.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, spuse el încet.

Avea faţa în dreptul gâtului meu şi îi puteam simţi răsuflarea cuvintelor pe piele.

— Nici eu nu ştiu, am răspuns, iar creatura din mine a zvâcnit în stomac.

Afară, lupii continuau să cânte intermitent, urletele lor ridicându-se şi coborând, greu de auzit acum. Lângă mine, Sam stătea nemişcat.

— Ţi-e dor? am întrebat eu.

— Nu, zise el atât de repede încât mi-era greu să cred că îmi luase în serios întrebarea. După un moment îmi prezentă şi restul răspunsului: Asta e ceea ce vreau, vreau să fiu eu. Vreau să ştiu ce fac. Vreau să ţin minte. Vreau să contez.

Se înşela, totuşi. Întotdeauna el a contat. Chiar şi atunci când era un lup în pădurea din spatele casei mele.

Am întors capul repede pentru a-mi putea şterge nasul pe un şerveţel pe care îl adusesem de la baie. Nu trebuia să verific pentru a şti că acum era punctat cu roşu.

Sam inspiră adânc şi mă cuprinse în braţe. Îşi afundă chipul în umărul meu şi i-am simţit pumnii apucându-mă de tricou când mi-a adulmecat mirosul.

— Rămâi cu mine, Grace, şopti el. Şi eu îmi strângeam pumnul în dreptul pieptului lui. Te rog, rămâi cu mine!

Îmi puteam mirosi propria piele, mirosul dulceag de migdale. Ştiam că rugămintea lui nu se referea doar la seara aceasta.

• Sam •

„Înfășurată în ale mele brațe
Un fluture ce se leapădă de aripi
Îmbrățișezi al meu blestem
Mă pierzi
pe mine

Te pierzi
pe tine.”

Patruzeci şi doi
Sam

Cea mai lungă zi din viaţa mea a început şi s-a sfârşit cu Grace închizând ochii.

În dimineaţa următoare, m-am trezit nu cu Grace în braţe, ci cu ea cumva întinsă peste mine şi peste perna mea, ţintuindu-mă de pat. Strălucirea soarelui ne încadra prin dreptunghiul luminos al ferestrei. Era deja spre miezul zilei. Părea că trecuse o veşnicie de când nu mai dormisem aşa, complet cufundat, fără să iau în seamă soarele. Proptindu-mă într-un cot, am avut o senzaţie ciudată de cădere în gol sub greutatea a o mie de zile netrăite atunci când am privit-o pe Grace. Bombăni ceva când se trezi. Când s-a întors spre mine, am observat o strălufgerare roşie înainte să-şi acopere faţa cu braţul.

— Îîh, spuse ea, deschizând ochii pentru a se uita la încheietură.

— Ai nevoie de un şerveţel? am întrebat.

Grace mârâi:

— Îmi aduc eu unul.

— Stai liniştită, am zis eu. Sunt deja treaz.

— Ba nu eşti.

— Ba sunt. Vezi, aproape că m-am ridicat în capul oaselor, sunt de o mie de ori mai treaz decât tine.

În mod normal, în acest moment m-aş fi aplecat să o sărut sau să o gâdil, sau să îi mângâi coapsa, sau să-mi sprijin capul pe pieptul ei, dar azi mi-era teamă să nu o rănesc.

Grace mă privi de parcă lipsa aceasta de atingeri îi dădea de bănuit.

— Aş putea să-mi şterg nasul pe tricoul tău.

— Într-adevăr! am zis eu şi am coborât din pat pentru a-i

aduce un şerveţel. Când m-am întors, avea părul răvăşit şi îi atârna peste faţă, ascunzându-i expresia. Fără să spună nimic, şi-a şters mâna, cocoloşind repede şerveţelul, dar nu suficient de repede ca eu să nu observ sângele.

Am simţit că sunt strâns din toate părţile.

I-am înmânat un teanc de şerveţele şi i-am spus:

— Cred că ar trebui să mergem la doctor.

— N-ar ajuta la nimic, spuse ea. Îşi şterse nasul, dar era uscat acum.

— Vreau să mergem oricum, am zis eu.

Ceva trebuia să calmeze panica pe care o simţeam acum.

— Urăsc doctorii.

— Ştiu, am răspuns. Era adevărat. Grace îmi făcuse cunoscut lucrul ăsta înainte. Sincer, eram de părere că avea mai mult de a face cu aversiunea ei faţă de timpul pierdut aiurea decât cu neîncrederea în personalul medical. Eram convins că are o aversiune faţă de sălile de aşteptare.

— Mergem la centrul de sănătate, acolo nu se aşteaptă mult.

Grace se strâmbă, apoi ridică din umeri şi cedă:

— Bine.

— Mulţumesc, am spus eu uşurat, văzând-o că se trânteşte din nou pe pernă.

Grace închise ochii.

— Nu cred că vor găsi nimic.

Probabil, avea dreptate, dar ce altceva puteam face?

• Grace •

O parte din mine voia să meargă la medic, în caz că mă puteau ajuta. Dar o altă parte se temea, în caz că nu ar fi putut. Ce îmi mai rămânea dacă şi asta eşua?

Vizita la centrul de sănătate făcea ziua să pară şi mai stranie. Eu nu mai fusesem acolo niciodată, dar Sam părea să cunoască locul destul de bine. Pereţii aveau o nuanţă scârboasă de verde-marin, iar în camera de consultaţie era

o pictură murală cu patru balene orca diforme, zvârcolindu-se într-o apă învolburată verde-marin. În tot acest timp, asistenta şi doctorul mi-au pus întrebări. Sam îşi îndesa neliniştit mâinile în buzunare ca apoi să le scoată din nou. I-am aruncat o privire şi a încetat să facă asta câteva minute. În schimb, a început să-şi trosnească degetele.

Eram încontinuu ameţită, i-am spus asta doctorului, iar din nas a început să-mi curgă sânge demonstrativ pentru asistentă. Am reuşit să descriu doar durerea de stomac însă, iar amândoi au fost contrariaţi când le-am sugerat să-mi miroasă pielea (doctorul, totuşi, s-a conformat).

O oră şi jumătate mai târziu, am ieşit pe uşă cu o reţetă pentru anti-alergie de sezon, o recomandare pentru un supliment de fier şi picături de nas şi amintirea unei predici despre adolescenţi şi lipsa de somn. Ah, şi Sam avea cu şaizeci de dolari mai puţin în buzunar.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat pe Sam când mi-a deschis portiera Volkswagenului.

Părea o pasăre gârbovită pe vremea aceasta înnorată de primăvară. Era greu de spus sub cerul ocluzionat dacă te aflai la începutul unei zile sau la sfârşitul ei.

— Da, spuse el.

În continuare, minţea îngrozitor.

— Bine, am zis.

În continuare, eu minţeam perfect.

Iar creatura din muşchii mei a ghiorăit şi s-a alungit dureros.

Sam m-a scos la o cafea, pe care nu am băut-o. Cum stăteam la Kenny’s, i-a sunat telefonul. Era numărul lui Rachel.

Afundându-se în spătar, mi l-a pasat mie. Mă ţinea strâns pe după umăr, într-un mod foarte incomod, dar şarmant în acelaşi timp. Nu mă puteam mişca. Mi-am lipit obrazul de braţul lui şi am deschis clapeta telefonului.

— Alo?

— Grace, Doamne fereşte, ai înnebunit de tot?

Stomacul mi s-a înnodat.

— Cred că ai vorbit cu ai mei.

— Au sunat la mine acasă. Probabil, şi la Regina Tundrelor. Voiau să ştie dacă eşti cu mine, pentru că se pare că nu ai dormit la tine aseară şi nici n-ai răspuns la telefon azi şi sunt destul de îngrijoraţi. E destul de copleşitor pentru Rachel să fie implicată în aşa ceva!

Am dus o mână la frunte şi m-am sprijinit în cot. Sam s-a prefăcut politicos că nu asculta conversaţia, deşi vocea lui Rachel se auzea clar.

— Îmi pare rău, Rachel. Ce le-ai spus?

— Ştii că nu mă pricep să mint, Grace! N-am putut să le zic că eşti la mine!

— Ştiu, am zis.

— Aşa că le-am spus că eşti la Isabel.

Am clipit uimită.

— Chiar le-ai spus asta?

— Ce puteam să fac? Să le spun că eşti cu Băiatul tău ca să vă omoare pe amândoi?

Aveam un ton ceva mai certăreţ decât aş fi vrut.

— O să afle oricum.

— Cum adică? Grace Brisbane, doar n-ai de gând să-mi spui că nu te mai întorci acasă. Spune-mi doar că asta e numai pentru că te-ai enervat că te-au pedepsit. Sau spune-mi că nu mai puteai trăi fără talentele Băiatului încă o noapte. Dar nu-mi spune că e pentru totdeauna!

Chipul lui Sam căpăta o grimasă ciudată auzind vorbindu-se de „talentele“ lui.

— Nu ştiu, i-am răspuns lui Rachel. Nu m-am gândit aşa departe. Dar nu prea am chef să mă întorc curând. Mama m-a ajutat spunându-mi că ea crede că eu şi Sam suntem o lipeală trecătoare şi că am nevoie să înţeleg diferenţa dintre iubire şi atracţie sexuală. Iar aseară, tata mi-a zis că nu mai am voie să-l văd până nu împlinesc optsprezece ani.

Sam păru şocat. Nu-i spusesem partea asta.

— Uau. Înţelegerea redusă pe care o afişează părinţii mă uimeşte din nou. Mai ales pentru că Băiatul este… ei, bine, este în mod clar incredibil, aşa că unde e problema lor? În orice caz, ce-aş putea face? Tu vei… Da, asta are să se

întâmple.

— Într-un final o să mă satur de aceleaşi două tricouri şi o să mă duc acasă să-i confrunt. Dar până atunci, presupun că… presupun că nu o să vorbesc cu ei. Era ciudat să spun asta cu voce tare. Da, eram groaznic de nervoasă pe ei pentru ce au zis. Dar chiar şi eu ştiam că nu merita să fug de acasă doar pentru lucrurile alea. Mai degrabă, erau picătura care a umplut paharul, iar eu nu fugeam pe cât mă distanţam emoţional de ei în mod oficial. Astăzi nu mă văzuseră mai puţin decât în restul zilelor mele de adolescenţă.

— Uau, zise Rachel. Era clar că rămăsese fără cuvinte când asta era tot ce putea zice.

— Am încheiat cu ei, am zis şi am fost surprinsă să simt tremurul slab din voce. Speram ca Sam să nu fi observat. M-am asigurat că aveam vocea fermă când am spus: Nu mă mai prefac că suntem o familie fericită. O să am grijă de mine singură.

Părea brusc profund acest moment, stând într-un separeu ponosit de la Kenny’s, cu suportul de şerveţele de pe masă reflectând imaginea lui Sam sprijinit de mine, iar eu simţindu-mă ca o insulă plutitoare, tot şi tot mai departe de continent. Îmi simţeam creierul cum înregistrează această scenă, lumina slabă, farfuriile ciobite pe margine, cana de cafea încă plină din faţa mea, culorile neutre ale tricourilor pe care Sam le purta unul peste altul.

— Uau, spuse Rachel din nou. Urmă un moment lung de pauză. Grace, dacă vorbeşti cu adevărat serios, ai grijă… OK? Adică, să nu-l răneşti pe Băiat. Pare că e genul de război care se lasă cu multe victime şi cotropeşte şi satele din jur.

— Crede-mă, am spus eu. Băiatul e singura chestie de care intenţionez să ţin şi cu dinţii.

Rachel oftă adânc.

— OK. Ştii că poţi să te bazezi pe mine pentru orice ai avea nevoie. Poate că ar trebui să iei legătura şi cu cea-cu-cizmele-ciocate ca să ştie şi ea despre ce e vorba.

— Mersi, i-am zis, iar Sam se aplecă peste umărul meu,

părând dintr-odată la fel de extenuat ca şi mine. Ne vedem mâine, OK?

Rachel confirmă şi închise. Am strecurat telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor lui Sam, înainte să-mi sprijin fruntea de a lui. Am închis ochii, iar timp de un moment m-am lăsat să inspir mirosul părului lui şi să-mi închipui că eram deja înapoi la casa lui Beck. Voiam să mă pot ghemui în braţele lui şi să pot adormi fără să mă mai gândesc la conflictul cu părinţii mei sau la Cole, sau la mirosul de migdale şi lup emanat de porii mei din nou.

— Trezeşte-te, spuse Sam.

— Nu dorm, i-am răspuns.

Sam mă privi doar. Apoi se uită la cana de cafea.

— Nu ai băut deloc din energia ta lichidă.

Nu a mai aşteptat răspunsul meu, a scos câteva bancnote din portofel şi le-a strecurat sub cana lui goală. Părea că obosise şi îmbătrânise, avea cearcăne adânci. M-am simţit brusc cuprinsă de vină. Îi era greu să mă aibă în grijă.

Aveam furnicături ciudate în piele, iar în gură îmi revenise gustul de cocleală.

— Hai să mergem acasă, am zis.

Sam nu m-a întrebat la care casă mă refeream. Cuvântul avea un singur sens acum.

Patruzeci şi trei
Sam

Trebuia să fi ştiut că avea să se ajungă la asta. Şi poate, într-un fel, ştiusem, pentru că nu am fost surprins să văd un SUV albastru pe aleea din faţa casei lui Beck. Unul dintre acelea lucioase şi foarte mari, de mărimea unui mic magazin non-stop. Pe numărul de înmatriculare scria CULPEPER, iar la volan se afla Tom Culpeper. Gesticula nervos spre Cole, care nu părea deloc impresionat.

Nu îi purtam pică lui Tom Culpeper, mai puţin pentru faptul că organizase o vânătoare de lupi şi mă împuşcase în gât. Stomacul mi se strânse văzându-l în faţa casei.

— Ăla e Tom Culpeper? întrebă Grace, vocea ei trădând lipsa de entuziasm pe care i-o împărtăşeam. Crezi că a venit aici după Isabel?

Am parcat în stradă. Un fior incomod mi-a trecut prin mâini.

— Nu, nu prea cred.

• Cole •

Tom Culpeper era un nemernic.

Fiind şi eu unul, îmi permiteam să gândesc astfel. De vreo cinci minute încerca să afle de la mine unde era Beck, când apăru micul Volkswagen gri al lui Sam, cu un Sam deloc încântat la volan. În mod clar exista o poveste între el şi idiotul ăsta.

Tom Culpeper încetă să mai dea din gură văzându-l pe Sam că se aproprie pe gazonul uscat. Absenţa soarelui ne făcea umbrele invizibile.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Sam.

Culpeper îşi vârî degetele în buzunar şi îl privi.

Dintr-odată deveni jovial, încrezător.

— Tu eşti copilul lui Geoffrey Beck. Copilul adoptiv.

— Eu sunt, zise Sam cu un zâmbet şters.

— Ai idee dacă e pe aici?

— Mă tem că nu, răspunse Sam.

Între mine şi el apăru Grace. Părea vag încruntată, parcă asculta o muzică pe care doar ea o putea auzi şi nu îi plăcea. Expresia lui Culpeper se înăspri văzând-o pe ea.

— O să-i transmit că aţi trecut pe aici.

— Nu se întoarce azi?

— Nu, spuse Sam, reuşind să pară atât politicos, cât şi impertinent, poate neintenţionat.

— Păcat. Aveam ceva ce voiam să-i înmânez personal. Dar cred că poţi să ţi-l las ţie.

Gesticula spre portbagajul SUV-ului.

Urmându-l, faţa lui Sam era la fel de gri precum cerul de deasupra. Grace venea după el.

— Crezi că e ceva care să-l intereseze pe domnul Beck? întrebă Culpeper şi deschise portbagajul.

Există momente care te schimbă pentru totdeauna, iar pentru mine, acesta era un astfel de moment.

În spatele SUV-ului, printre pungi de cumpărături şi o canistră cu benzină, se afla un lup mort. Zăcea pe o parte, înghesuit un pic, cu picioarele încrucişate unul peste altul. Avea blana încleiată de sânge în jurul gâtului şi pe burtă. Mandibula îi atârna uşor, cu limba moale prinsă între canini.

Victor.

Sam duse mâna la gură, foarte încet, apoi o coborî. I-am privit chipul gri, palid, cu cearcăne întunecate. Apoi am văzut ochii căprui ai lui Victor, holbându-se în gol la mocheta portbagajului din SUV.

Încrucişându-mi braţele, am strâns pumnii pentru a nu începe să tremur. Inima îmi bătea frenetic, într-un ritm disperat. Trebuia să dispar cumva, dar nu puteam.

— Ce-i asta? întrebă rece Sam.

Culpeper apucă lupul de unul din picioarele din spate şi, dintr-o mişcare, trase trupul afară. Acesta se izbi de asfalt

cu un zgomot înfiorător. Grace tresări, vocea îi era încărcată de groaza pe care şi eu începeam să o simt că se adună în mine.

Trebuia să mă întorc cu spatele. Simţeam că stomacul mi se înnoadă şi deznoadă în acelaşi timp.

— Să-i spui tatălui tău, mormăi Culpeper, să-i spui să nu mai hrănească animalele astea. Dacă mai văd vreunul pe proprietatea mea, chiar o să-l împuşc. Aici suntem în Mercy Falls, nu la *National Geographic.* Se uită apoi la Grace, care arăta la fel de îngreţoşată precum mă simţeam eu, şi îi spuse: Credeam că ştii să-ţi alegi prietenii mai bine având în vedere cine e taică-tu.

— Mai bine decât am ales-o pe fiica dumneavoastră? replică Grace.

Culpeper îi zâmbi sec.

Sam rămăsese foarte tăcut, dar vocea lui Grace păru să-l readucă la viaţă.

— Domnule Culpeper, sunt sigur că ştiţi cu ce se ocupă tatăl meu adoptiv.

— Ştiu foarte bine. Unul din puţinele lucruri pe care le avem în comun.

Vocea lui Sam rămase penetrant de egală.

— Sunt sigur că există repercusiuni legale dacă lepădaţi un animal mort pe proprietatea cuiva. Şi ne aflăm în afara sezonului de vânătoare pentru orice fel de animal şi în special pentru lupi. Dacă ar fi cineva care să cunoască ce fel de repercusiuni se pot isca, acela ar fi tatăl meu.

Tom clătină din cap şi se îndreptă spre portieră.

— Da, da, mult noroc. Ar fi cazul să petreci mai mult de şase luni pe an în Mercy Falls dacă vrei să te ai bine cu judecătorul.

Aş fi vrut atât de tare să-l pocnesc! Voiam să-i rup gura aia cu zâmbetul ei fals cu tot.

Nu ştiam dacă mă puteam stăpâni.

Am simţit o atingere pe umăr şi am observat degetele lui Grace cuprinzându-mi încheietura, deasupra pumnului încleştat. Mă privea muşcându-şi buzele. Din privirea ei şi încordarea umerilor, mi-am dat seama că şi ea voia să-l

snopească în bătaie, iar asta m-a făcut să mă potolesc.

— Ar fi cazul să muţi chestia aia dacă nu vrei să trec cu maşina peste ea, strigă Culpeper trântind portiera.

Ne-am repezit să luăm trupul lui Victor de pe alee, chiar înainte ca SUV-ul să pornească şi să intre în marşarier.

Trecuse mult timp de când mă simţisem atât de tânăr, atât de lipsit de apărare în faţa unui adult.

Odată ce SUV-ul nu se mai vedea, Grace spuse:

— A plecat. Nenorocitul!

Am căzut la pământ lângă lup şi i-am ridicat botul. Ochii lui Victor se holbau la mine, goi şi lipsiţi de viaţă, fiecare secundă scurgând sensul lor din ei.

Am zis ce ar fi trebuit să îi zic cu mult timp în urmă ultimei persoane pe care aveam să o distrug.

— Iartă-mă, Victor! Iartă-mă!

Patruzeci şi patru
Sam

Simţeam că săpasem prea multe morminte anul ăsta. Împreună, Cole şi cu mine am luat lopata din garaj şi am săpat cu rândul în pământul îngheţat pe jumătate. Nu ştiam ce să-i zic. Simţeam că am gura sufocată de cuvinte pe care ar fi trebuit să i le spun lui Tom Culpeper, iar când am încercat să găsesc resturile pe care i le-aş fi spus lui Cole, nu mai erau acolo.

Aş fi vrut ca Grace să ne aştepte înăuntru, dar a insistat să ne însoţească. Ne privea dintre copaci cu braţele încrucişate şi ochii roşii.

Alesesem locul acesta, uşor înclinat şi cu copaci mai rari, pentru frumuseţea din timpul verii. Când ploua, frunzele se răsuceau pentru a dezvălui feţe albe care scoteau un clinchet delicat în bătaia vântului. Totuşi, nu fusesem niciodată uman pentru a aprecia cât de frumos era şi în această perioadă a anului. În timp ce săpam, seara a pus stăpânire peste pădure, pictând panglici de lumină pe pământ şi dungi albastre de umbră pe trupurile noastre. Totul era stropit în nuanţe de galben şi indigo, un tablou impresionist cu trei adolescenţi la o înmormântare pe înserat.

Cole era din nou un altul faţă de tipul pe care îl văzusem ultima dată. Când i-am înmânat lopata, l-am privit în ochi şi, pentru prima oară de când îl cunoscusem, nu erau goi. Când privirile ni s-au întâlnit, i-am putut vedea durerea şi vina. L-am putut vedea pe el.

În sfârşit, pe Cole.

Trupul lui Victor zăcea la câţiva metri de noi, parţial înfăşurat într-un cearşaf. Mental, începusem să scriu versuri în timp ce îi săpam groapa.

Pluteşti spre o insulă îndepărtată
Niciodată pe drumul spre casă
Colinzi apele mărilor
Atâtea mii de leghe sub noi.

Grace îmi surprinse privirea, de parcă îşi dădea seama ce făceam. Versurile puteau la fel de bine fi şi despre ea, aşa că mi le-am alungat din minte. Săpând şi aşteptând să sap, nu mă gândeam la altceva în timp ce soarele se risipea pe cer.

Când groapa fu suficient de adâncă, amândoi am avut o ezitare. De unde stăteam, puteam vedea pieptul lui Victor şi impactul care îl ucisese. În cele din urmă, murise ca animal.

Ar fi putut la fel de bine să fie trupul lui Beck sau al lui Paul în portbagajul lui Culpeper. Anul trecut, ar fi putut fi vorba de mine. Aproape că a fost.

• Grace •

Cole nu reuşi.

Când terminară de săpat, iar el stătea lângă Sam privind trupul neînsufleţit de pe margine, mi-am dat seama că nu era în stare. Am recunoscut falsul control pe care îl afişa, respiraţiile suficient de neregulate ca trupul să i se clatine la fiecare inhalaţie.

Şi eu fusesem în acea situaţie.

— Cole, i-am spus, şi atât el, cât şi Sam s-au întors spre mine. A fost nevoie să privească în jos, căci mă aşezasem pe jos de oboseală. Din locul acela rece, între frunzele uscate, am gesticulat spre Victor. De ce nu spui ceva? De ce nu-i spui ceva lui Victor? am întrebat.

Sam a clipit surprins spre mine. Cred că uitase că fusesem nevoită să îmi iau rămas-bun de la el cândva. Cunoşteam sentimentul.

Cole nu ne privi pe niciunul din noi. Îşi duse pumnul încleştat în dreptul frunţii şi înghiţi în sec.

— Nu pot… se opri, căci glasul îi tremura.

I-am văzut gâtul încordându-se când înghiţi din nou.

Îi îngreunam situaţia. Îl făceam să se lupte şi cu durerea, şi cu lacrimile.

Sam înţelese.

— Putem să plecăm dacă vrei să rămâi câteva momente singur.

— Vă rog, nu, şopti el.

Ochii lui erau încă uscaţi, dar eu am simţit o lacrimă rece brăzdându-mi obrazul.

Sam aşteptă o vreme cuvintele lui Cole. În cele din urmă interveni şi recită un poem, pe un ton grav. „Sunetul este cel în care soseşte moartea, ca un pantof fără picior, ca o haină fără om…“[15] L-am privit pe Cole cum încremeneşte la auzul cuvintelor lui Sam. Nici nu respira. Era atât de adânc încremenit, cu toată fiinţa lui!

Sam făcu un pas spre Cole şi apoi, cu grijă, îi puse mâna pe umăr.

— Acesta nu e Victor, e ceva în care Victor s-a ascuns, pentru o vreme. Acum nu mai e acolo.

Amândoi au privit trupul lupului, mic, rigid, învins de moarte.

Cole căzu în genunchi.

• Cole •

Trebuia să mă uit la ochii lui.

Am descoperit trupul ca să nu mai existe nimic între mine şi ochii căprui ai lui Victor. Erau goi, pierduţi undeva departe, erau fantomele ochilor lui vii.

Frigul îmi scutura umerii, o ameninţare slabă a ceea ce urma, dar am ignorat asta, am izgonit gândul din minte. L-am privit în ochi şi am încercat să-mi închipui că nu exista un lup în jurul lor.

Mi-am adus aminte de ziua în care l-am întrebat pe Victor dacă voia să-şi facă o trupă cu mine. Eram în

[15] Versuri din poemul *Sólo la muerte* al poetului chilian Pablo Neruda (n.tr.)

camera lui, un sfert din ea era patul, iar celelalte trei sferturi ocupate de setul de tobe. Cânta un solo. Ecoul era puternic în camera lui mică încât părea că se aud trei baterişti. Posterele lui înrămate tremurau pe pereţi, iar ceasul deşteptător tresălta pe marginea noptierei. Ochii lui Victor străluceau cu o fervoare maniacală, şi de fiecare dacă când lovea toba mare avea o privire de nebun.

De-abia o puteam auzi pe Angie strigând din camera alăturată:

— Vie, m-ai omorât cu tobele alea! Cole, închide naibii uşa!

Am închis uşa de la dormitorul lui Victor.

— Sună super tare, i-am spus.

Victor îmi aruncă unul din beţe. Trecu peste capul meu şi a fost nevoie să sar pentru a-l prinde. Apoi am izbit în cinele.

— Victor! urlă Angie.

— Am mâini magice! strigă el.

— Într-o bună zi, oamenii vor *plăti* pentru privilegiul de a-l asculta! am strigat şi eu.

Victor rânji spre mine şi se lansă într-o tură rapidă cu un singur băţ pe toba mare.

Am zăngănit cinelul din nou doar pentru a o enerva pe Angie, apoi m-am întors spre Victor.

— Care-i faza? zise el.

Izbi tobele din nou şi aruncă cu băţul în cel pe care îl ţineam în mână.

— Deci vrei să te bagi în chestia asta? l-am întrebat.

Victor mă fixă cu privirea.

— Ce?

— NARKOTIKA, am zis eu.

Acum bătea un vânt îngheţat, soarele dispărea. Am întins mâna şi am mângâiat blana de pe umărul lui Victor.

— Am venit aici pentru a scăpa, am spus eu cu o voce inegală, îndurerată. Am crezut… am crezut că nu aveam nimic de pierdut.

Lupul zăcea acolo. Mic, gri, întunecat de lumina tot mai slabă. Mort. Trebuia să mă uit în continuare în ochii lui.

Nu puteam să uit că în faţa mea nu se afla un lup. Acesta era Victor.

— Şi a funcţionat, să ştii. Am clătinat din cap. Ştii, nu-i aşa? Totul dispare când eşti lup. Era tot ce voiam. E atât de bine! Nu mai simt nimic. Aş putea fi lup acum şi nu aş ţine minte nimic din toate astea. Ar fi ca şi când nu s-ar fi întâmplat. Nu mi-ar păsa că ai murit, pentru că n-aş ţine minte nici cine eşti.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Sam privind în altă parte. Eram perfect conştient că nu se uita la mine, nu se uita nici la Grace.

Am închis ochii.

— Toată… durerea… aceasta. Această…

Vocea mi se risipi din nou; dintr-odată deveni periculos de instabilă. Dar nu aveam de gând să cedez. Am deschis ochii.

— Această vină. Pentru ce ţi-am făcut. Pentru ce ţi-am făcut mereu. Ar dispărea. Ar dispărea complet.

Am tăcut şi mi-am îngropat faţa în mâini. Vocea mea era aproape stinsă.

— Dar asta fac mereu, nu-i aşa, Vic? Distrug totul şi apoi dispar? Am cuprins în palmă una din labele din faţă ale lupului. Blana era aspră şi rece.

— Vic, am zis eu şi vocea mi s-a înecat în gât. Erai atât de bun! „Mâini magice.“

Nu va mai avea mâini niciodată.

Următoarele lucruri nu le-am spus cu voce tare:

— Asta e ultima oară, Victor. Nu o să mai fug. Îmi pare atât de rău că a trebuit să ajungem la asta pentru a-mi da seama!

Cu coada ochiului am întrezărit o mişcare în întuneric.

Lupi.

Om fiind, nu mai văzusem niciodată atât de mulţi la un loc, dar acum spaţiul întunecat dintre copaci era înţesat de ei. Zece? Doisprezece? Erau suficient de departe încât să cred că îmi închipuiam formele estompate.

Ochii lui Grace erau aţintiţi asupra lor.

— Sam, şopti ea. E Beck.

— Ştiu, zise el.

Toţi îngheţaserăm pe loc, aşteptând să vedem cât vor sta lupii şi dacă se vor apropia. Ghemuit lângă Victor, eram conştient că ochii strălucitori însemnau ceva diferit pentru fiecare dintre noi. Trecutul lui Sam. Prezentul meu. Viitorul lui Grace.

— Au venit pentru Victor? întrebă Sam, cu o voce calmă.

Nimeni nu răspunse.

Atunci, mi-am dat seama. Era singurul care îl plângea pe Victor pentru ceea ce fusese el de fapt.

Lupii au rămas unde erau, ca nişte spectre ale nopţii ce avea să vină. Într-un final, Sam se întoarse şi mă întrebă:

— Eşti pregătit?

Nu credeam că era ceva pentru care aş fi putut să fiu pregătit, dar am acoperit capul lui Victor cu cearşaful. Împreună cu Sam, l-am ridicat – părea să nu cântărească nimic între noi – şi l-am coborât cu grijă în groapă. Grace şi haita ne urmăreau.

Pădurea era complet cufundată în linişte.

Sam tresări când unul dintre lupi începu să urle. Era un sunet slab, trist, mult mai aproape de vocea umană decât aş fi crezut că e posibil. Unul câte unul, ceilalţi lupi i se alăturară, iar seara deveni şi mai întunecată. Cântecul lor căpătă proporţii, umplând fiecare colţ al pădurii. Stârni o amintire din viaţa mea de lup, adânc îngropată. Aveam capul ridicat spre cer, chemând primăvara.

Cântecul singuratic făcea ca trupul rece din pământ să pară mai real ca niciodată. Mi-am dat seama că obrajii îmi erau brăzdaţi de lacrimi şi mi-am ascuns faţa în mâini.

L-am văzut pe Sam îndreptându-se spre Grace pentru a o strânge în braţe şi amândoi legănându-se în îmbrăţişarea lor.

O ţinea strâns, nevrând să accepte faptul că, la un moment dat, toţi va trebui să renunţăm.

Patruzeci şi cinci
Sam

Când am revenit înăuntru, era greu de spus cine arăta mai rău – Cole, răscolit de durere, sau Grace, cu ochii mari pe chipul foarte palid. Îmi era greu să-i privesc pe amândoi.

Cole se trânti pe unul din scaunele de la masa din sufragerie. Am condus-o pe Grace până la canapea şi ne-am aşezat împreună. Voiam să deschid radioul, să vorbesc cu ea, să fac ceva, dar eram complet sfârşit. Aşa că am rămas toţi în linişte, pierduţi printre gândurile noastre.

O oră mai târziu, când am auzit uşa din spate deschizându-se, toţi trei am tresărit, liniştindu-ne puţin văzând că era Isabel, înfofolită în haina ei albă îmblănită şi cu bine cunoscutele ei cizme. Privirea ei pendulă între Cole, aşezat la masă cu capul sprijinit pe braţele încrucişate, şi Grace, care se cuibărise la pieptul meu.

— Tatăl tău a trecut pe aici, i-am zis eu, în mod stupid, pentru că nu mă puteam gândi la altceva.

— Ştiu, zise ea. Am văzut când era deja prea târziu. Nu ştiam că avea de gând să-l aducă aici. Isabel îşi ţinea braţele strâns pe lângă corp. Trebuia să-i fi auzit bravada când s-a întors. N-am putut pleca decât după cină. I-am zis că merg la bibliotecă pentru că programul de acolo e cam singurul lucru pe care nu îl ştie. Întoarse capul spre Cole care încă zăcea nemişcat la masă şi întrebă: Cine era? Lupul adică?

Am privit spre masa abia vizibilă din unghiul nostru de pe canapea. Ştiam că nu poate auzi.

— Victor. Prietenul lui Cole.

Isabel îşi îndreptă atenţia din nou spre Cole.

— Nu credeam că are vreunul…

Abia acum îşi dădea seama cât de rău suna ceea ce spusese, căci adăugă:

— Nu credeam că are vreunul aici.

— Da, am spus eu emfatic.

Părea nesigură, privind când la noi, când la Cole. Într-un final spuse:

— Am venit să văd care-i planul.

— Planul? Ce plan? am întrebat eu.

Isabel privi spre Cole din nou, apoi zăbovi un pic uitându-se la Grace şi arătă cu degetul spre mine.

— Pot să vorbesc puţin cu tine între patru ochi? În bucătărie? spuse ea cu un zâmbet fix.

Grace ridică greoi capul şi se încruntă la Isabel. Îmi făcu loc să mă ridic însă, pentru a o urma pe Isabel în bucătărie.

Trecusem curajos pragul când ea izbucni brusc:

— Ţi-am zis că tata nu e un fan al lupilor care se apropie de casă. La ce te aşteptai?

Nu ştiam cum să răspund acuzaţiei.

— Ce? Eu trebuia să previn ce-a făcut tatăl tău azi?

— Este de datoria *ta.* Sunt lupii tăi acum. Nu poţi să stai pur şi simplu aici.

— N-am crezut că tatăl tău avea să iasă să-i…

Isabel mă întrerupse:

— Toată lumea ştie că tata ar împuşca orice nu poate trage înapoi. Mă aşteptam ca tu să faci ceva!

— Nu ştiu ce să fac ca să ţin lupii departe de proprietatea voastră. Vin pe lângă lac pentru ca sunt locuri bune de vânat acolo. Chiar n-am crezut ca tatăl tău amator de arme ar încălca legislaţia forestieră doar ca să se bată el cu pumnul în piept.

Vocea mea căpătase un ton acuzator şi nu era corect.

Isabel râse, părea că latră, scurt şi fără pic de umor:

— Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii de ce e în stare, pentru numele lui Dumnezeu. Între timp, cât mai ai de gând să te prefaci că nu e nimic în neregulă cu Grace?

Am privit-o nedumerit.

— Nu te uita la mine ca un mieluşel. O ai lângă tine şi ea arată ca un bolnav de cancer. Arată groaznic. Şi miroase a lup mort. Ce se întâmplă?

M-am cutremurat.

— Nu ştiu, Isabel, am zis eu. Aveam vocea obosită, până şi mie mi se părea. Am fost la policlinică azi. N-au găsit nimic.

— Atunci du-o la spital!

— Şi ce crezi că au să-i facă la spital? Poate, *poate* că o să-i facă analize. Şi ce crezi că vor găsi? Mă îndoiesc că au „vârcolac“ în rubricile lor şi nu există un diagnostic pentru cei care „miros a lup bolnav“.

Nu voiam să par atât de furios. Nu eram supărat pe Isabel, eram supărat pe mine.

— Aşa că o să faci ce? O să aştepţi să se întâmple ceva rău?

— Ce aş putea să fac? Să o duc la spital şi să le cer să rezolve o problemă care n-a apărut încă? Care nu e în *Manualul Merck?* Crezi că nu m-am gândit toată ziua la asta? Toată săptămâna? Nu crezi că aş da orice să ştiu ce se întâmplă? Nu e ca şi cum am putea fi siguri. Nu există niciun… niciun precedent. Nu a mai fost nimeni în situaţia lui Grace până acum. Totul e la nimereală!

Isabel îmi aruncă o privire pizmaşă. Ochii i se înroşiseră în spatele machiajului ei negru.

— Gândeşte! Fă ceva acum, nu când e prea târziu! Ar trebui să afli de ce a murit primul lup, nu să te uiţi la Grace ca viţelul la poarta nouă. Şi cum ţi se pare o idee bună că ar putea să stea aici? Părinţii ei mi-au bombardat căsuţa vocală cu mesaje. Dacă află unde stai şi vin aici exact când se transformă Cole? S-ar încinge o conversaţie pe cinste. Şi apropo de Cole – ştii cine e? Ce naibii faci, Sam? Ce naibii aştepţi?

M-am întors împreunând mâinile la spate.

— Doamne, Isabel. Ce vrei de la mine?

— Vreau să te maturizezi! răspunse ea tăios. Ce credeai? Că poţi să lucrezi la librărie pentru totdeauna şi să trăieşti cu Grace în lumea voastră din vis? Beck nu mai e. Tu eşti

Beck acum. Comportă-te ca un adult sau vei pierde tot. Crezi că tatăl meu se va opri doar la unul? Pot să-ţi zic chiar acum, de abia a început. Şi ce crezi că o să se întâmple când lumea va veni după Cole? Când ce s-a întâmplat cu lupul ăla o să se întâmple şi cu Grace? Chiar aţi fost la un studio de înregistrări ieri? Altceva mai important n-aveaţi de făcut? Incredibil!

M-am întors din nou spre ea. Avea braţele încrucişate şi fălcile încleştate. Voiam să o întreb dacă făcea asta pentru că Jack murise şi nu ar fi suportat moartea încă unei persoane. Sau dacă făcea asta pentru că eu supravieţuisem, şi Jack nu. Sau pentru că era o parte din noi acum, legată pentru totdeauna de mine şi de Grace, de Cole şi toate celelalte?

Până la urmă, nu conta de ce era aici şi de ce îmi spunea toate astea. Ştiam că avea dreptate.

• Cole •

Am ridicat capul când am auzit vocile aprinse din bucătărie. Grace şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Apoi ea se aşează în faţa mea la masă, cu un pahar cu apă şi câteva pastile în mână. Înghiţi pastilele şi puse paharul jos. Întregul proces părea solicitant, dar n-am zis nimic, pentru că nici ea nu a zis. Avea cearcăne adânci, iar obrajii mocneau roşu-aprins de la febră. Părea extenuată.

În cealaltă cameră, Sam şi Isabel ridicaseră tonul. Simţeam tensiunea din aer, întinsă între noi ca un fir electric.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, am zis eu.

— Cole? întrebă Grace. Ştii ce s-ar putea întâmpla dacă oamenii află că eşti aici? Te superi dacă întreb? Felul în care a spus asta era atât de sincer şi de simplu! Nu îmi judeca chipul faimos.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Familiei mele n-are să-i pese. Au renunţat la mine acum multă vreme. Dar presei o să-i pese. Mi-am adus aminte de toate acele fătuci care îmi făceau poze cu

telefonul. Va fi o mină de aur pentru presă. Toată atenţia se va îndrepta spre Mercy Falls.

Grace răsuflă şi duse cu grijă o mână în dreptul stomacului, părea să-i fie teamă să nu-şi rupă pielea. Mai văzusem această privire mai devreme?

— Vrei să fii găsit? întrebă ea.

Am ridicat o sprânceană.

— Ah, zise ea. Se gândi puţin. Cred că Beck se aştepta să fii lup mai multă vreme.

— Beck se aştepta să mă sinucid. Nu cred că s-a gândit dincolo de asta. A încercat să mă salveze.

În cealaltă cameră, Sam rosti ceva neinteligibil, iar Isabel răspunse:

— Ştiu că tu şi Grace vorbiţi despre orice altceva, de ce nu vorbiţi despre asta?

Iar în clipa aceea, când a rostit acele cuvinte, felul în care le-a rostit m-a făcut să cred că Isabel e îndrăgostită de Sam. Posibilitatea aceasta mă făcea să mă simt ciudat, gol pe dinăuntru.

Grace mă privi. Şi ea auzise, dar îşi păstră reacţia numai pentru ea.

Isabel şi Sam apărură în sufragerie, Sam cu o mutră plouată, iar Isabel în mod clar enervată. Sam veni în dreptul scaunului lui Grace şi o mângâie pe gât. Era un gest simplu, care nu exprima posesia pe cât exprima legătura dintre ei. Ochii lui Isabel erau aţintiţi asupra mâinii lui, la fel ca ai mei.

Am clipit. Ca o străfulgerare, am văzut chipul lui Victor. Nu mai puteam suporta – nu mai puteam rămâne conştient.

— Mă duc să mă culc, am anunţat.

Isabel şi Sam se holbară unul la altul, încă purtând un război mut. Apoi Isabel spuse:

— Eu plec. Grace? Rachel le-a spus alor tăi că stai la mine. Şi eu le-am spus la fel, dar sunt sigură că nu m-au crezut. Chiar vrei să rămâi aici în noaptea asta?

Grace ridică mâna şi cuprinse încheietura lui Sam.

— Deci îmi rămâne mie să fiu vocea raţiunii, izbucni ea.

Cât de ironic! Vocea raţiunii, fără ascultători.

Plecă trântind uşa. Am aşteptat o clipă, apoi am ieşit după ea în întuneric, ajungând-o din urmă în dreptul maşinii. Inspiram dureros aerul rece al nopţii.

— Ce? zise ea. Ce mai vrei, Cole?

Cred că eram încă deranjat după ce o auzisem vorbind cu Sam.

— De ce îi faci asta?

— Lui Sam? Are nevoie de asta. Nu e nimeni care să-i zică lucrurile alea.

Stătea acolo, furioasă, iar după ce o văzusem plângând în pat, era uşor să-mi dau seama că aceleaşi emoţii o măcinau şi acum, dar nu le scotea la suprafaţă.

— Şi ţie cine ţi le zice?

Isabel mă privi.

— Crede-mă. Mi le zic singură tot timpul.

— Te cred.

Preţ de o clipă, păru că avea să izbucnească în lacrimi din nou, apoi se urcă la volan şi trânti uşa. Ieşi cu spatele de pe alee, fără să mai privească în direcţia mea. Am rămas acolo, uitându-mă în urma maşinii. Vântul rece nu mă izbea cu suficientă forţă pentru a mă preschimba.

Totul era distrus şi totul era greşit, şi faptul că nu mă puteam transforma ar fi trebuit să fie sfârşitul lumii. În schimb, pentru prima oară, era OK.

Patruzeci şi şase
Sam

Iată-ne din nou, mereu la despărţire.

Grace zăcea în patul meu pe spate, cu genunchii ridicaţi. Tricoul i se răsucise un pic, dezvăluind o bucăţică din pielea albă a abdomenului. Părul blond era împrăştiat într-o parte, de parcă ar fi fost în zbor sau ar fi plutit prin apă. Stăteam lângă întrerupător, privind-o şi simţind doar… dorinţă.

— Nu stinge lumina încă, spuse Grace, pe un ton un pic ciudat. Vino şi stai lângă mine un pic. Nu vreau să adorm încă.

Am stins lumina oricum, iar Grace vociferă şi se aplecă după un întrerupător, aprinzând o instalaţie de beculeţe de Crăciun agăţate de tavan. Străluceau printre formele ciudate lăsate de cocorii suspendaţi şi pictau umbre mişcătoare, ca nişte văpăi, peste chipul lui Grace. Părea fermecată.

— Este… începu ea să zică, dar nu încheie propoziţia.

M-am aşezat lângă ea în pat.

— Cum este? am întrebat eu plimbându-mi degetele pe pielea ei.

— Mmmm, zise Grace, cu ochii pe jumătate închişi.

— Cum e? am întrebat din nou.

— E ca şi cum te-ai uita la stele, spuse ea. Cu un stol imens zburând pe deasupra ta.

Am suspinat.

— Sam, vreau neapărat să cumpăr un fierbător roşu, dacă există, zise ea.

— O să-ţi găsesc unul, am spus eu, şi mi-am sprijinit mâna pe abdomenul ei. Părea să aibă pielea înfiorător de fierbinte. Isabel îmi spusese să o întreb cum se simte. Să

nu o aştept pe ea să-mi spună, pentru că nu ar fi făcut-o până nu era prea târziu. Pentru că nu voia să mă rănească. Grace? am zis eu, îndepărtând mâna speriat.

Îndepărtă privirea de la piruetele lente ale păsărilor. Îmi prinse mâna astfel încât ne atingeam palmele cu degetele.

— Ce este?

Când a rostit cuvintele, am putut sa-i simt respiraţia, mirosea atât a cocleală, cât şi a medicament; sânge şi paracetamol.

Ştiam că trebuia să o întreb ce se întâmplă, dar voiam încă un minut de linişte. Încă un moment înainte de a înfrunta adevărul. Aşa că am pus o întrebare care ştiam că nu are niciun răspuns corect. O întrebare care aparţinea unui alt cuplu, cu un alt viitor.

— Când o să fim căsătoriţi, putem să mergem pe la ocean? N-am fost niciodată.

— Când o să fim căsătoriţi, zise ea, şi nu suna deloc ca o minciună, deşi avea vocea tristă şi stinsă, putem să mergem la toate oceanele. Doar ca să putem spune că am fost acolo.

M-am întins lângă ea. Stăteam umăr la umăr cu mâinile în continuare împreunate în dreptul abdomenului ei. Priveam amândoi stolul de amintiri fericite care zbura pe deasupra, prins în această cameră. Beculeţele de Crăciun clipeau, iar când aripile tremurânde eclipsau lumina, părea că suntem în mişcare, legănaţi de valuri într-o barcă, cu ochii aţintiţi spre constelaţii necunoscute.

Sosise clipa.

Am închis ochii.

— Ce se întâmplă cu tine?

Grace rămase tăcută atât de mult timp încât începusem să mă îndoiesc că rostisem întrebarea cu voce tare. Apoi răspunse:

— Nu vreau să adorm. Mi-e frică să adorm.

Inima nu mi s-a oprit în loc, pe cât mi-a încetinit alarmant.

— Cum te simţi?

— E dureros când vorbesc, şopti ea. Şi stomacul… Mă

apucă de mână şi apăsă în dreptul stomacului ei. Sam, mi-e frică.

Era aproape prea dureros pentru a mai spune ceva.

— E de la lupi. Crezi că ai luat asta de la lupul ăla, cumva? am spus eu cu o voce stinsă, mai mult nu puteam.

— Cred că *e* un lup, zise Grace. Cred că e lupul care nu s-a manifestat niciodată. Aşa simt. Simt că aş vrea să mă transform, dar nu se întâmplă niciodată.

Mintea îmi zbură rapid prin tot ceea ce auzisem despre lupi şi boala noastră genial de distructivă, dar nu exista un precedent pentru asta. Grace era singura în situaţia ei.

— Spune-mi, zise ea. Tu îl mai simţi? Mai simţi lupul din tine? Sau a dispărut?

Am suspinat şi m-am aplecat pentru a-mi lipi fruntea de obrazul ei. Bineînţeles că era în continuare acolo.

— Grace, o să te duc la spital. O să-i facem să-şi dea seama ce nu e în regulă cu tine. Nu-mi pasă ce trebuie să le zicem ca să te creadă.

— Nu vreau să mor într-un spital, zise Grace.

— Nu o să mori, i-am spus eu, ridicând capul pentru a o privi. Încă mai am cântece de scris despre tine.

Pe faţă i se aşternu parţial un zâmbet, apoi mă trase mai aproape şi se culcă la pieptul meu închizând ochii.

Am rămas cu ochii deschişi privind-o pe ea şi privind umbrele păsărilor reflectate pe chipul ei. Îmi doream… îmi doream mai multe amintiri fericite atârnate de tavan, atât de multe amintiri fericite cu fata asta încât n-ar mai fi loc de ele, ar invada holul şi ar da buzna afară din casă.

O oră mai târziu, Grace a început să vomite sânge.

Nu puteam suna la urgenţe şi să o şi ajut în acelaşi timp. Am lăsat-o ghemuită pe hol, în spatele ei se întindea o dâră subţire de sânge până la dormitor. Stăteam sub tocul uşii cu telefonul în mână, fără să o scap din ochi.

Cole – nu ţineam minte să-l fi chemat – apăru în capul scărilor aducând prosoape, fără să zică nimic.

— Sam, spuse Grace cu o voce sfârşită. Părul.

Vârfurile mânjite de sânge nu puteau conta mai puţin, dar starea lui Grace nu putea conta mai mult. Cole o ajută

pe Grace să ţină un prosop la gură, iar eu i-am strâns părul stângaci într-o coadă. Apoi, când am auzit ambulanţa oprindu-se pe alee, am ajutat-o să se ridice şi am încercat să o cărăm jos fără ca ea să vomite din nou. Am ieşit în grabă din cameră, lăsând în urmă cocorii fluturând din aripi agitaţi, de parcă ar fi vrut să vină cu noi, dar sforile erau prea scurte.

Patruzeci şi şapte
Grace

Odată ca niciodată, a fost o fată pe nume Grace. Nu era nimic special la ea, mai puţin faptul că se pricepea la matematică şi la minţit şi trăia printre cărţi. Iubea toţi lupii din spatele casei, dar pe unul dintre ei îl iubea cel mai mult.

Iar el o iubea la rândul lui pe ea. O iubea atât de mult încât şi lucrurile care nu erau deloc speciale la ea au devenit speciale, felul în care bătea cu creionul în dinţi, cântecele afone din duş şi felul în care îl săruta şi el ştia că era pentru totdeauna.

O haită de lupi târând-o prin zăpadă, primul sărut cu gust de portocale, parbrizul crăpat şi momentul în care şi-a luat rămas-bun – toate aceste amintiri făceau parte din ea.

Toată viaţa ei era alcătuită din promisiunea a ceea ce ar putea să fie: posibilităţile unui teanc cu formulare pentru înscrierea la facultate, dorinţa de a dormi sub un alt acoperiş, viitorul ascuns în zâmbetul lui Sam.

Era o viaţă pe care nu voiam să o las în urmă.

Era o viaţă pe care nu voiam să o uit.

Nu încheiasem socotelile. Mai aveam atât de multe de zis!

Patruzeci şi opt
Sam

„Licăr de lumină
o uşă anonimă
picurii din inimă se risipesc
eu încă mă trezesc,
dar ea doarme încă
aici, la terapie intensivă
morţii sunt cazaţi la hotel.“

Patruzeci şi nouă
Cole

Nu ştiam de ce am venit cu Sam la spital, ştiam că aş fi putut fi recunoscut – deşi şansele erau slabe să îşi dea cineva seama cine eram, cu barba şi cearcănele mele. Ştiam că exista riscul să mă transform, dacă trupul meu ceda frigului. Când Sam a încercat să-şi descuie maşina pentru a porni pe urmele ambulanţei, preţ de o clipă s-a uitat la sângele de pe mână. N-a reuşit să nimerească încuietoarea din prima.

Rămăsesem undeva în spate, ferit, gata să dispar dacă răcoarea dimineţii mă preschimba în lup, dar când am văzut mâna lui Sam am făcut un pas în faţă.

— Urcă în maşină, i-am spus eu făcând semn spre scaunul din dreapta.

Nu a obiectat.

Aşa că, iată-mă, în camera de spital a unei fete pe care de-abia o cunoşteam, cu un băiat pe care îl cunoşteam doar puţin mai bine, şi nu-mi dădeam seama exact de ce îmi păsa de ei. Locul era plin de oameni – doi medici, un tip care probabil era chirurg şi o întreagă armată de asistente. Se vorbea mai mult în şoaptă peste tot în jur, într-un jargon înnebunitor, dar puteam să îmi dau seama: nu aveau nicio idee, dar în mod clar Grace era pe moarte.

Nu îl lăsau pe Sam să stea lângă ea, aşa că stătea pe un scaun în colţ, cu coatele pe genunchi şi faţa ascunsă în palmă.

Nu ştiam ce să fac, aşa că stăteam pe lângă el, întrebându-mă dacă înainte să fi fost muşcat aş fi putut să simt mirosul morţii care plutea în aer la terapie intensivă.

La picioarele mele sună un telefon mobil, un ton de apel scurt, foarte serios. Mi-am dat seama că se auzea din

buzunarul lui Sam. Foarte lent, Sam îl scoase şi se uită la ecran.

— E Isabel, spuse el răguşit. Nu pot vorbi cu ea.

I-am luat telefonul din mâna lipsită de vlagă şi am răspuns:

— Isabel.

— Cole? întrebă ea. Tu eşti?

— Da.

Apoi a venit cel mai sincer răspuns pe care l-am auzit vreodată din gura ei:

— O, nu.

N-am mai spus nimic, dar zgomotele de fundal erau probabil suficient de sugestive.

— Sunteţi la spital?

— Da.

— Ce-au zis?

— Ce-ai zis şi tu. Habar nu au.

Isabel înjură printre dinţi.

— Cât de rău este? Poţi să-mi zici?

— Sam e lângă mine.

— Super, spuse ea aspru. Genial.

Apoi una din asistente strigă:

— Priviţi!

Grace se ridică, suficient cât să vomite din nou, de data aceasta pe asistenta care tocmai vorbise. Asistenta făcu un pas în spate pentru a se şterge pe mâini şi o alta veni în dreptul lui Grace cu un prosop.

Grace căzu înapoi pe pat, spuse ceva ce asistentele nu înţeleseră.

— Ce-ai spus, scumpo?

— *Sam,* gemu Grace, pe un glas ce putea fi de om, dar şi de animal; îmi aducea înfiorător aminte de zbierătul căprioarei.

Sam sări în picioare, iar în clipa aceea un tip şi o tipă se repeziră în camera aglomerată.

Am văzut-o pe una din asistente deschizând gura pentru a-i opri, dar cuplul veni direct în direcţia noastră. Nu mai apucă să zică nimic înainte ca bărbatul să se năpustească

asupra lui Sam.

— Nemernicule!

Îl pocni pe Sam în faţă.

Cincizeci
Sam

Pumnul lui Lewis Brisbane nu mă duru decât după câteva secunde, parcă trupul meu ar fi refuzat să creadă ce se întâmplase. În momentul în care durerea începu să pună stăpânire pe mine, urechea stângă îmi țiuia şi păcănea. A trebuit să mă sprijin de zid, pentru a nu mă prăbuşi peste scaun. Nu puteam uita nici groaza pe care mi-o provocase vocea lui Grace.

Pentru o fracţiune de secundă, am surprins extrem de clar faţa mamei lui Grace privind în gol, aşteptând parcă să capete o expresie, pasiv. Apoi tatăl lui Grace se repezi la mine din nou.

— Te omor, urlă el.

M-am holbat la pumnul lui, urechile încă îmi ţiuiau de la lovitura de dinainte. Mintea îmi era tot la Grace, întinsă pe patul de spital, iar din frântura de atenţie care îmi rămânea pentru Lewis Brisbane, nici nu-mi venea să cred că avea să mă pocnească din nou. Nici măcar nu m-am clintit.

Înainte ca pumnul lui să mă poată atinge, l-am văzut clătinându-se, străduindu-se să-şi menţină echilibrul. Iar în clipa în care văzul şi auzul mi-au revenit la normal mi-am dat seama brusc, că era Cole cel care îl trăgea înapoi, ca pe un sac de cartofi.

— Gata, omule, spuse Cole. Apoi spre asistente: Ce aşteptaţi? Ajutaţi-l pe tipul pe care l-a pocnit.

Am clătinat din cap când mi-au oferit gheaţă, dar am acceptat prosopul întins. L-am auzit din nou pe Cole spunându-i domnului Brisbane:

— O să vă dau drumul. Dacă nu vă calmaţi, o să ajungem amândoi daţi afară din spital.

Stăteam acolo, privind cum părinţii lui Grace se reped asupra patului ei. Nu ştiam ce să fac, nu ştiam unde trebuia să mă aflu acum.

L-am văzut pe Cole holbându-se la mine şi cumva privirea lui mi-a adus aminte de prosopul din mână şi firicelul de sânge. Am dus prosopul la cap. Ridicând braţul, am simţit că văd mici luminiţe în coada ochiului.

Lângă mine, o asistentă îmi spuse:

— Scuză-mă, tu eşti Sam? Îmi pare rău, dar din moment ce nu eşti din familie nu poţi rămâne aici. Ne-au cerut să te rugăm să pleci.

Am privit-o simţindu-mă complet gol pe dinăuntru. Nu ştiam ce ar fi trebuit să-i spun. „Viaţa mea zace în patul acela. Vă rog, lăsaţi-mă să rămân!“

— Chiar îmi pare rău, veni răspunsul asistentei. Se uită la părinţii lui Grace şi apoi la mine. E foarte bine că ai adus-o aici.

Am închis ochii, încă puteam vedea luminiţele colorate. Aveam impresia că, dacă nu aveam să mă aşez curând, corpul meu avea să cedeze.

— Pot să-i spun că plec?

— Nu cred că e o idee bună, zise o altă asistentă, trecând pe alături cu ceva în braţe. Las-o să creadă că e încă aici. Poate să vină înapoi în caz că… se opri înainte să termine propoziţia, apoi adăugă: Spune-i să rămână prin preajmă.

Pentru o clipă, am uitat să respir.

— Haide, zise Cole.

Se uită în urmă la domnul Brisbane, care mă privea pe mine ieşind, cu o expresie foarte complicată.

— Tu eşti *nemernicul!* urlă Cole în direcţia lui. Sam are ce căuta aici mai mult ca tine!

Dar dragostea nu e cuantificabilă în acte, aşa că a trebuit să o las pe Grace acolo.

• Cole •

Când Isabel a ajuns la spital, se crăpa deja de ziuă şi

puteam vedea răsăritul pe geamurile strâmbe ale bufetului de la spital.

Grace era pe moarte. Înţelesesem măcar atât de la asistente cât am fost în cameră. Vomita sânge încontinuu, iar ei îi dădeau vitamina K şi îi făceau transfuzii, dar în cele din urmă avea să moară.

Nu-i spusesem lui Sam încă, dar cred că ştia.

Isabel trânti un şerveţel pe masă în faţa mea, lângă prosopul pătat de sânge al lui Sam. Mi-a luat un pic să recunosc şerveţelul ca fiind graficul mâzgălit de mine la cafea. Scria cu litere mari METH, iar asta îmi amintea cât de multe îi mărturisisem lui Isabel. Se trânti pe scaunul de plastic de lângă mine. Părea cu o falcă în cer şi una în pământ. Nu era deloc machiată, cu excepţia stratului gros de rimel care probabil fusese aplicat acum mai multă vreme.

— Unde e Sam?

Am arătat spre ferestre. Sam era un punct negru pe fundalul unui cer încă întunecat. Avea mâinile împreunate la ceafă şi privea în gol. În încăpere pătrunsese treptat lumina, reflectată de răsăritul lent pe pereţii portocaliu aprins. Scaunele îşi schimbaseră poziţia în vânzoleala de după micul dejun a personalului de la spital. Apăruse un om de serviciu cu un mop şi un semn de „PODEA UDĂ“. Sam era singura piesă care rămânea mereu nemişcată.

Isabel trânti o altă întrebare:

— Tu de ce eşti aici?

Tot nu ştiam.

— Ca să fiu de ajutor, am răspuns eu ridicând din umeri.

— Atunci fii de ajutor, zise Isabel împingând şerveţelul mai aproape de mine. Apoi strigă: Sam!

Acesta îşi coborî mâinile, dar nu se întoarse. Sincer, eram surprins că se mişcase câtuşi de puţin.

— Sam! repetă ea, iar de data aceasta, chiar se întoarse. Adu-ne nişte cafea, zise Isabel arătând spre zona de autoservire şi casa din celălalt capăt al încăperii.

Nu ştiam ce era mai incredibil: faptul că Isabel i-a zis să ne aducă nişte cafea sau faptul că el s-a conformat, cu

toate că în continuare părea cu mintea în altă parte. M-am întors spre ea:

— Nu credeam că poţi fi mai fără suflet de atât…

— Adineauri am fost chiar drăguţă, izbucni ea. La ce-i foloseşte dacă se holbează în gol?

— Nu ştiu, poate că îşi aduce aminte de toate momentele minunate pe care le-a trăit împreună cu prietena lui, înainte ca ea să moară.

Isabel mă privi fix în ochi.

— Crezi că asta o să te ajute pe tine cu Victor? Pentru că pe mine nu mă ajută deloc când mă gândesc la Jack.

Apăsă şerveţelul cu degetul.

— Spune-i despre chestia asta.

— Nu înţeleg ce are de a face cu Grace.

Sam puse două pahare de cafea pe masă, unul în faţa mea şi altul în faţa lui Isabel. Nu luase nimic şi pentru el.

— Ceea ce se întâmplă cu Grace e ce s-a întâmplat cu lupul acela pe care l-aţi găsit voi două, zise Sam cu o voce uscată. Se simţea că nu mai rostise niciun cuvânt de ceva vreme. Mirosul e mult prea clar. E aceeaşi chestie.

Rămase lângă masă, fără să se aşeze.

Am privit-o pe Isabel.

— Ce te face să crezi că aş putea face ceva ce doctorii ăştia nu pot?

— Faptul că eşti un geniu.

— Oamenii ăia sunt geniile.

— Dar tu ştii, zise Sam.

Isabel împinse şerveţelul spre mine. Din nou, eram eu şi cu tatăl meu la masa din sufragerie, iar el îmi dădea o problemă de rezolvat. Sau asistam la unul din cursurile lui la şaisprezece ani şi el se uita peste notiţele mele, pe lângă soluţii, căuta semne că aş putea să calc pe urmele lui. Sau eram la vreo festivitate de premiere, înconjurat de oameni la patru ace, iar tata le spunea pe un ton care nu putea fi contrazis că voi ajunge o somitate.

M-am gândit la acel gest simplu de mai devreme, când Sam o mângâiase pe Grace pe gât.

M-am gândit la Victor.

Am luat şerveţelul.
— O să am nevoie de mai multă hârtie, am zis eu.

Cincizeci şi unu
Sam

Nu exista o noapte mai lungă ca asta, Cole şi cu mine în bufet, analizând fiecare detaliu pe care îl cunoşteam despre lupi până când Cole şi-a dat seama că ştia tot ce putea şti şi ne-a trimis pe mine şi pe Isabel în altă parte, ca să poată rămâne singur cu capul sprijinit în palme şi o foaie de hârtie în faţă. Mi se părea incredibil că tot ceea ce-mi doream, tot ceea ce-mi dorisem vreodată depindea acum de Cole St. Clair, aşezat la o masă, cu un şerveţel mâzgălit în faţă. Dar ce altceva îmi mai rămânea?

Am ieşit din bufet şi m-am dus să stau în dreptul camerei ei, sprijinit de perete, cu capul în mâini. Fără să vreau, reţineam fiecare detaliu al locului, pereţii, podeaua, noaptea aceasta.

Eram convins că nu aveau să mă lase să o văd.

Aşa că m-am rugat să nu iasă nimeni din cameră să-mi spună că s-a stins. M-am rugat ca uşa să rămână închisă. „Rămâi în viaţă, atât.“

Cincizeci şi doi
Sam

Isabel mă trase după ea pe holuri, trecând prin forfota matinală, până în locul ferit din casa scărilor de incendiu unde mă aştepta Cole. Părea agitat şi nu-şi afla locul, avea pumnii încleştaţi şi îi tot ciocnea unul de altul.

— OK, nu promit nimic, zise Cole. E doar o bănuială. Dar am o… teorie. Faza e că şi dacă am dreptate, tot nu pot dovedi asta, ci pot fi doar contrazis. Cum nu am zis nimic, adăugă: Care e chestia evidentă pe care o au în comun Grace şi lupul ăla?

Aşteptă. Probabil se aştepta să răspund.

— Mirosul.

— Asta mi s-a părut şi mie, zise Isabel. Dar chiar e destul de evident.

— Transformările, zise Cole. Atât lupul, cât şi Grace nu s-au transformat de cât timp… vreun deceniu? Ăla e numărul magic pentru lupii care nu se mai transformă, nu? Şi mor. Ştiu că ai zis că e o durată normală de viaţă pentru un lup, dar nu cred că e. Cred că fiecare lup care a murit fără să se mai transforme o perioadă îndelungată a murit ca lupul ăla. A murit dintr-o cauză anume. Nu de bătrâneţe. Şi cred că asta se întâmplă şi cu Grace.

— Lupul în care nu s-a transformat niciodată, am zis eu, dintr-odată amintindu-mi ce-mi spusese cu o seară înainte.

— Exact, zise Cole. Cred că mor pentru că nu se mai transformă. Nu cred că transformarea în sine e blestemul. Cred că ceea ce dictează corpurilor noastre transformarea e de vină.

Am clipit nedumerit.

— Nu e aceeaşi chestie. Transformarea ca boală ar fi un lucru. Dar dacă te transformi pentru a lupta cu boala, e cu

totul altceva. Aşa că uite teoria mea, iar chestia asta e total empirică, în mod evident. E ştiinţă fără microscoape, fără probe de sânge. În fine. Grace a fost muşcată. Când eşti muşcat, intră în organism toxina de lup, altfel nu ştiu cum să-i zic momentan. Orice ar fi în saliva aia de lup, e ceva dăunător. Iar transformările sunt chestiile bune, toxina de lup declanşează un răspuns defensiv din partea corpului – asta sunt transformările, te ajută să controlezi toxina. De fiecare dată când te transformi, o menţii sub control. Iar dintr-un motiv sau altul, transformările astea sunt sincronizate cu vremea. Asta dacă nu cumva…

— Ai reuşit să-ţi blochezi transformările.

— Da, zise Cole privind în jos spre etajul unde se afla camera lui Grace. Dacă distrugi cumva capacitatea corpului tău de a se folosi de temperatură ca declanşator, pari vindecat, dar nu eşti. De fapt, eşti în descompunere.

Eram obosit. Şi nici nu mă pricepeam la ştiinţe exacte. Cole ar fi putut la fel de bine să-mi explice că toxina de lup te face să depui ouă şi mi s-ar fi părut o explicaţie rezonabilă în clipa aceasta.

— OK. Sună bine, deşi vag. Care-i rezultatul, totuşi? Ce sugerezi?

— Cred că trebuie neapărat să se transforme.

Mi-a luat o vreme să-mi dau seama ce zicea.

— Să devină lup?

Cole ridică din umeri.

— În cazul în care am dreptate, da.

— Ai dreptate?

— Nu ştiu.

Am închis ochii. Fără să-i mai deschid, am întrebat:

— Să înţeleg că ai o teorie despre cum am putea s-o facem să se transforme?

„Doamne, Grace.“ Nu-mi venea să cred ce spuneam.

— Varianta cea mai simplă e cea mai uşoară, zise Cole.

Dintr-odată am avut în minte imaginea ochilor lui Grace încadraţi de un cap de lup. Mi-am înfăşurat braţele pe lângă corp.

— Trebuie să fie muşcată.

M-am holbat la Cole cu ochii larg deschişi.

— Muşcată?

— O presupunere destul de logică. Ceva s-a stricat la dinamica transformărilor, iar dacă introduci declanşatorul iniţial, ar putea să repornească procesul. Dar de data asta, încercaţi să n-o prăjiţi în maşină.

Toată fiinţa mea părea să se opună acestei idei. De a o pierde pe Grace. De a pierde ceea ce o făcea pe ea Grace. De a o ataca atunci când era pe moarte. De a lua decizii ca aceasta, pe loc, căci timpul se scursese.

— Dar durează câteva săptămâni sau luni până să te transformi, odată ce eşti muşcat, am zis eu.

— Cred că atât durează ca toxina să se instaleze în organism, spuse Cole. Dar în cazul ei, e deja acolo. Dacă am dreptate, o să se transforme imediat.

Mi-am împreunat mâinile la ceafă şi m-am întors cu spatele la ei, holbându-mă la peretele albastru de beton.

— Dacă n-ai dreptate?

— O să se aleagă cu salivă de lup într-o rană deschisă. Şi probabil va muri de la sângerare, având în vedere că se pare că toxina îi distruge capacitatea de coagulare a sângelui, adăugă el după un moment de linişte.

M-au lăsat să mă plimb câteva momente, apoi Isabel, cu o vocea joasă, spuse:

— Dacă ai dreptate, atunci şi Sam va muri.

— Da, zise Cole, pe un ton care îmi dădea de înţeles că se gândise deja la asta. Dacă am dreptate, peste vreo zece-treisprezece ani, vindecarea lui Sam nu va mai fi o vindecare.

Era cazul să mă încred în teorii născocite şi scrise pe şerveţele în bufetul unui spital, la o ceaşcă de cafea rece?

Era tot ce aveam.

M-am întors în cele din urmă şi am privit-o pe Isabel. Cu machiajul întins şi părul nepieptănat, umerii cocoşaţi de nesiguranţă, părea să fie o altă fată cu totul, deghizată în pielea lui Isabel.

— Cum putem intra la ea în cameră? am întrebat eu.

Cincizeci şi trei
Isabel

Mie mi-a revenit sarcina de a-i scoate din cameră pe părinţii lui Grace. Îl urau pe Sam, deci el era exclus, iar de muşchii lui Cole aveam nevoie în altă parte. Mi-am dat seama, înaintând pe hol spre camera lui Grace, că toţi speram într-un fel ca soluţia lui Cole să nu funcţioneze. Dacă funcţiona, am fi avut mari probleme.

Am aşteptat ca una din asistente să iasă din cameră şi am crăpat uşor uşa. Aveam noroc, mama ei era singura care stătea lângă pat, privind spre fereastră, şi nu la Grace. Am încercat să nu mă uit la Grace, care zăcea fără glas şi complet palidă, cu capul plecat într-o parte.

— Doamnă Brisbane? am rostit eu pe tonul cel mai şcolăresc de care eram în stare.

Ridică privirea şi am observat că avea ochii roşii de plâns.

— Am venit de îndată ce am auzit, am spus eu. Aş putea, aş putea să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu ceva?

Mă privi un moment, iar abia apoi păru să îşi dea seama ce întrebasem.

— Desigur.

Am şovăit pe lângă uşă. „Haide, Isabel, toarn-o.“

— Ăăă… nu în preajma lui Grace. Ştiţi, ar putea să… am minţit eu, gesticulând cu degetul spre ureche.

— O, în regulă, spuse mama ei. Era probabil curioasă să afle ce aveam de zis. Sincer, şi eu eram. Palmele mi se umeziseră de încordare.

Mângâie grijuliu piciorul lui Grace, apoi se ridică. Când a ieşit în hol, i-am făcut semn pe sub mână lui Sam, care aştepta, după cum ne sfătuiserăm, la câţiva metri de cealaltă parte a uşii. Părea gata să vomite şi tot cam aşa

mă simţeam şi eu.

— Nici în preajma lui, am şoptit eu, amintindu-mi dintr-odată că îi spusesem lui Sam că nu este pregătit pentru suferinţă. Stomacul mi se strânse gândindu-mă la ce aveam să-i mărturisesc mamei lui Grace, iar în tot acel timp îmi dădeam seama că ceea ce numim karma este un lucru îngrozitor.

• Cole •

Imediat ce Isabel a scos-o pe doamna Brisbane din sală – era oare singura persoană de acolo? nu exista decât o cale să aflăm – mi-a venit mie rândul. În timp ce Sam avea grijă să nu intre vreuna din asistente, m-am strecurat în cameră. Mirosea a sânge, a putreziciune, a frică, iar instinctele mele de lup mi s-au înnodat în stomac, şoptindu-mi să fug de acolo.

Le-am ignorat şi am mers direct spre Grace. Părea că e compusă din părţi diferite care fuseseră asamblate incorect în acel pat. Ştiam că nu aveam mult timp la dispoziţie.

Când am îngenuncheat lângă ea, am fost surprins să observ că avea ochii deschişi, deşi pleoapele îi atârnau grele.

— Cole, zise ea. Timbrul vocii era slab, ca al unei fete adormite, cineva care pierdea lupta cu somnul. Unde e Sam? întrebă.

— Aici, am minţit eu. Nu te uita.

— Sunt pe moarte, nu? şopti ea.

— Nu-ţi fie frică, am zis, dar nu în legătură cu ce spusese înainte.

Am scotocit prin sertarele de lângă pat până ce am găsit ceea ce căutam, un set de obiecte ascuţite din metal. L-am ales pe cel care părea cel mai folositor şi am apucat-o pe Grace de braţ.

— Ce faci? întrebă ea, deşi era prea pierdută ca să-i mai pese.

— Te fac lup, am răspuns. Nu tresări, nici măcar nu

părea curioasă. Am inspirat adânc, i-am întins pielea de pe mână şi am făcut o mică incizie. Din nou, nici măcar nu tresări. Rana sângera îngrozitor. Îmi cer scuze, e dezgustător. Din păcate sunt singurul care poate face asta, am şoptit eu.

Grace păru să deschidă ochii un pic mai mult, în timp ce eu adunam în gură salivă. Habar nu aveam de câtă ar fi fost nevoie pentru a o reinfecta. Adică, Beck ştia lucrurile astea la perfecţie, se gândise la tot, avea o mică seringă pe care o ţinea în frigider şi tot.

— Crede-mă, e mult mai puţin traumatic în felul ăsta, îmi spusese el.

Gura mi se usca gândindu-mă că Isabel nu avea cum să o mai reţină mult timp pe mama lui Grace. Sângele şiroia în continuare din mica rană, de parcă atinsesem o venă.

Ochii lui Grace se închideau încet, deşi puteam vedea că se lupta să-i ţină deschişi. Pe podea se formase o baltă de sânge. Dacă nu aveam dreptate, eu aş fi fost călăul ei.

• Sam •

Cole veni la uşă, mă apucă de cot şi mă trase înăuntru. Blocă uşa şi propti în dreptul ei un căruţ cu instrumente chirurgicale, de parcă asta ar fi fost o soluţie.

— Acum e momentul adevărului, zise el, iar vocea îi tremura. Dacă nu funcţionează, va muri, dar măcar vei fi lângă ea. Dacă funcţionează, va trebui s-o scoatem de aici imediat. Acum, vreau să te pregăteşti pentru că…

Am făcut un pas în faţă, iar vederea mi se înceţoşă. Mai văzusem atât de mult sânge când lupii vânau ceva, atât de mult sânge încât păta zăpada pe o suprafaţă uriaşă. Şi mai văzusem sângele lui Grace, cu ani în urmă, când eu eram doar un lup şi ea era doar o fetiţă şi era pe moarte. Dar nu eram pregătit să văd aşa ceva din nou.

„Grace“, am şoptit, dar nu era nici măcar o şoaptă. Am rostit cuvintele fără sunet. Eram lângă ea, dar la o mie de kilometri depărtare.

Acum tremura şi tuşea şi trăgea de barele patului de

spital.

În capătul celălalt al camerei, Cole privi spre uşă. Cineva încerca să intre.

— Fereastra, zise el.

L-am privit cu ochi goi.

— Nu o să moară, spuse Cole, şi el avea ochii mari. Se transformă.

M-am uitat din nou la fata de pe pat, iar ea mă privi la rândul ei.

— Sam, spuse ea. Tremura, umerii i se încovoiau. Nu puteam privi. Grace trecea prin chinurile transformării. Grace devenea lup, ca Beck şi ca Ulrik şi ca toţi ceilalţi lupi de dinaintea ei, care dispăruseră în pădure.

O pierdeam.

Cole alergă la fereastră şi se urcă pe pervaz. Dărâmă panourile din dreptul geamului cu piciorul. Eu rămăsesem nemişcat.

— Sam, vrei s-o găsească aşa?

Se repezi spre noi şi împreună o ridicarăm pe Grace de pe pat.

Mai multă lume încerca să spargă uşa de partea cealaltă, îi puteam auzi strigând.

Trebuia să sărim cam un metru şi jumătate până jos. Ziua era incredibil de însorită, o dimineaţă senină, perfect normală, cu excepţia faptului că nu era. Cole sări primul, înjurând când aterizâ într-un tufiş. Am aşezat-o pe Grace pe pervaz. Rămânea din ce în ce mai puţin din adevărata Grace în braţele mele cu fiecare clipă ce trecea. Când Cole o coborî de pe pervaz, vomită în iarbă.

— Grace, am strigat-o. Sângele ei pe încheieturile mele îmi înceţoşa vederea. Mă poţi auzi?

Clătină din cap şi se poticni în genunchi. M-am ghemuit lângă ea, avea ochii mari şi speriaţi şi îmi frângea inima.

— O să te găsesc, am spus eu. Îţi promit că te voi găsi. Nu mă uita. Nu… te pierde.

Grace încercă să mă prindă de mână, dar nu-şi putu coordona mişcarea, căzu la pământ.

Apoi strigă, iar fata pe care o ştiam dispăruse. Rămăsese

doar un lup cu ochi căprui.

Nu mă puteam ridica. Am rămas în genunchi, devastat, iar lupul gri-închis se îndepărtă încet de noi, de umanitate. Simţeam că nu pot respira.

Grace.

— Sam, spuse Cole. Te pot trimite cu ea. Pot să-ţi repornesc şi ţie transformările.

Pentru moment, puteam vedea asta. Mă puteam vedea cutremurându-mă şi devenind din nou lup. Îmi vedeam salturile, locurile în care mă feream, puteam auzi sunetul pe care îl scoteam atunci când mă pierdeam. Ţineam minte momentul în care am ştiut că e ultimul meu an şi că pentru tot restul vieţii aveam să fiu închis în trupul altcuiva.

Mi-am amintit clipa în care, stând în mijlocul străzii în faţa librăriei, am fost cuprins de conştiinţa unui viitor sigur. Auzisem lupii urlând în spatele casei şi mi-am adus aminte cât de mult mă bucuram să fiu om.

Nu puteam. Grace trebuia să înţeleagă. Nu puteam.

— Cole, dispari de aici până nu te mai vede cineva, am zis eu. Te rog să…

— O să o duc eu la pădure, îmi completă el propoziţia.

Încet, m-am ridicat în picioare şi am pornit înapoi spre urgenţe, trecând prin uşile automate de sticla, cu hainele îmbibate de sângele prietenei mele. Pentru prima dată în viaţa mea, am minţit perfect:

— Am încercat să o opresc.

Cincizeci şi patru
Sam

Aşadar, s-a ajuns la asta. Aş fi pierdut-o oricum.

Dacă nu ar fi reinfectat-o Cole, ar fi murit în acel pat de spital. Iar acum toxina de lup îi curge prin vene şi ea s-a pierdut în pădure, ca toţi cei pe care îi iubesc.

Aşa că, iată-mă, sunt un băiat urmărit – de ochii suspicioşi ai părinţilor ei, din moment ce nu pot dovedi că am răpit-o, dar cred asta oricum – şi în acelaşi timp sunt un băiat care urmăreşte – căci nefericirea lui Tom Culpeper devine tot şi tot mai palpabilă în acest orăşel, iar eu *nu* voi îngropa trupul lui Grace – şi mai sunt un băiat care aşteaptă căldura şi fructele verii. Aştept să văd cine va ieşi din pădure pentru mine. Aştept acea fată din vară.

Undeva departe, soarta râde de mine. Acum sunt eu cel uman, iar Grace e cea pe care o voi pierde din nou şi din nou, *immer wieder,* mereu la fel, în fiecare iarnă, voi pierde tot mai mult din ea în fiecare an, asta dacă nu reuşesc să găsesc o cale de vindecare. O vindecare adevărată de data aceasta, nu doar un truc ieftin.

Dar nu numai pentru ea. În cincisprezece ani, va fi şi pentru mine, şi pentru Cole şi Olivia. Iar Beck – oare în pielea lui de lup şi-a mai păstrat mintea umană?

Încă veghez asupra ei, la fel ca întotdeauna, iar ea veghează asupra mea cu ochii căprui privind încadraţi de acel chip de lup.

Aceasta este povestea unui băiat care a fost cândva lup şi a unei fete care a devenit unul.

Acesta nu va fi un rămas-bun. Am împăturit mii de cocori de hârtie din amintirile noastre împreună şi mi-am pus dorinţa.

Voi găsi o cale de vindecare. Şi apoi o voi găsi pe Grace.

Mulţumiri

Din nou mă simt copleşită în faţa misiunii de a mulţumi tuturor celor implicaţi în crearea cărţii *Şovăire.* Atâţia oameni au făcut parte din procesul de creaţie al acestor două cărţi, *Fior* şi *Şovăire,* încât mi-e teamă că nu-i voi putea menţiona pe toţi.

În primul rând, doresc să-i mulţumesc unui redactor incredibil, David Levithan, care m-a ajutat să râd cu lacrimi, transformând romanul dintr-o pisică inofensivă într-un tigru fioros. Am învăţat atât de multe scriind această carte împreună cu tine! Şi trebuie să mulţumesc întregii echipe de la Scholastic, pentru sprijinul lor neîncetat pe care mi l-au acordat mie şi acestei serii. Menţiuni speciale pentru Tracy van Straaten (întotdeauna vom ţine minte Chicago), Janelle DeLuise şi Rachel Horowitz (Europa de Est e la picioarele tale), Stephanie Anderson (tehnoredactorul meu neobosit, pentru efortul enorm depus la aceste cărţi) şi lui Rachel Coun (membru fondator al fan clubului *Fior).* Aş vrea să îi trec pe toţi cei de la Scholastic care m-au făcut să râd şi m-au ajutat să transform cărţile într-un succes, însă ar dura o zi întreagă. Mă limitez la a spune că vă iubesc pe toţi.

Mulţumiri speciale lui Chris Stengel, designerul copertei, pe care n-aş putea să nu-l amintesc. Chris, eşti un zeu al graficii şi ai ales să lupţi de partea binelui. Îţi mulţumesc pentru asta.

Agentul meu, Laura Rennert, şi câinele ei, Lola, au fost campioni neînfricaţi la a mă asculta şi fără ei m-aş fi prăbuşit complet, iar din asta nu ar fi rezultat o carte prea bună.

Mulţumesc şi acestor oameni: Jennifer Laughran, pentru NARKOTIKA. Marian, pentru ceaiul cu extract de migdale.

Beau Carr, pentru strigătul de pe acoperişuri. Tuturor acelor Gothic Girls care mi-au redat sănătatea mintală. Vera, pentru proviziile de paracetamol. Şi unor nemţi care au murit de mult, pentru că au scris poezie excelentă.

Nu aş fi putut scrie această carte fără ajutorul partenerelor mele de critică, Tess Gratton şi Brenna Yovanoff. Ştiu că sunteţi pe fiecare pagină de mulţumiri pe care o scriu, dar pe bune, meritaţi. Aţi putea să chicotiţi maliţios când vă implor să-mi aruncaţi un colac de salvare, dar în schimb mi l-aţi întins de fiecare dată.

Familiei mele: Kate, ştii că eşti primul meu cititor şi prietena mea cea mai bună. Tata, ai făcut logica vârcolacilor posibilă. Mama, întotdeauna îţi dai seama când am ajuns la capătul puterilor. Andrew, pentru că m-ai ajutat să-mi dau seama cum să-l scriu pe Cole. Jack, pentru nenumăratele plimbări cu maşina. Mama-soacră Karen, pentru că ai purtat acea discuţie cu 1&2 cât timp eu umblam prin NYC. Mulţumesc.

Iar în final, Ed, întotdeauna Ed. Întotdeauna ajung înapoi la tine.

Dorul...

Grace și Sam s-au găsit, dar acum trebuie să lupte ca să rămână împreună. Pentru Sam asta înseamnă să se împace cu trecutul său ca lup. Iar pentru Grace înseamnă să înfrunte un viitor tot mai nesigur.

Pierderea...

În lumea lor își face intrarea un lup numit Cole, al cărui trecut e plin de durere și primejdii. El se luptă cu propriii demoni, dorind cu ardoare să rămână lup, încercând cu disperare să scape de legăturile sale cu umanitatea.

Șovăirea...

Pentru Grace, Sam și Cole viața este o luptă constantă dintre două forțe – cea animalică, a lupului, și cea umană – iar dragostea le flanchează pe amândouă. Totul este copleșitor și euforic, eliberator și închistat, cuceritor și înspăimântător.

În vreme ce lumea lor se destramă, dragostea șovăie... și rămâne. Dar va fi oare de ajuns?

ISBN 978-606-609-267-8

9 786066 092678

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao